

Boris Mouravieff

GNOZA

KNJIGA DVA

Mezoterijski ciklus

TREĆI DEO

PUT

POGLAVLJE XV

(1)

Ovaj rad je planiran kao ciklus postepenog približavanja centru. To je razlog zašto se u II tomu vraćamo pitanju *Puti*. Na ovom mestu verujemo da je neophodno otkriti tačno mesto civilizovanog čoveka u našoj civilizaciji i eri u svetlu ezoterijske doktrine. To je delimična rekapitulacija našeg stečenog znanja o ljudskoj Ličnosti, koja je formirana uslovima savremenog života u tom miljeu, kako ga danas razumemo. To poprima oblik analize *spoljašnjeg čoveka*, koji pripada – ponavljamo – civilizovanom sloju društva.

Podaci izvedeni tom analizom se, naravno, ne mogu primeniti na svakog člana te elite, koja, uzeta kao celina, obrazuje vladajuću klasu i igra ulogu moralnog vodiča za ljudsko društvo. Izbegnimo generalizaciju: silom sprovedena jednakost je formula, vodi u zabludu, ignorišući činjenicu da je osnovni princip Prirode jedinstvo različitosti. Ona jednostavno opisuje zajedničke stereotipe, koji čine korisnu osnovu za analize; možemo ostaviti mnoge i različite izuzetke po strani do daljnjeg.

(2)

Da bismo učinili predloženu psihološku studiju lakšom, verujemo da bi bilo korisno predstaviti jednu ideju, koja seže do grčke mitologije, gde se javlja u obliku čuvenog čudovišta: *Himere*.

U mitologiji ona ima glavu lava, kozije telo, rep zmaja i bljuje kovitlace plamenova i vatre. Kaže se da je Himerin otac bio Tifon, princip zla i sterilnosti a njena majka Ehidna, polu-žena i polu-zmija, čiji je otac bio Hrisoar, rođen iz krvi Meduze. Iz grčke mitologije slika Himere je preneti u hrišćanstvo. Nalazimo je kao ornamentalni motiv na nekim gotičkim katedralama. Na primer, gargojele na crkvi Notre Dame u Parizu su izvajane u obliku Himere sa stilizovanom glavom lava i samo prednjim delom tela. U nekim pravoslavnim crkvama oblik himere obrazuje ornament biskupskog trona. Izvajane u drvetu, one su prikazane cele, savijene na svakoj strani sedišta, gde služe kao oslonci za ruke.

Originalno ezoterijsko značenje ovog čudovišta je izgubljeno, iako je njegovo simbolično značenje poznato i preneto u savremeni jezik: pod *himerom* podrazumevamo lažnu ideju ili besplodnu imaginaciju. *Himerijski um* sadrži po sebi iluziju i *himerijski projekat* propada kada se suoči sa činjenicama, budući da je neosnovan i neostvarljiv.

Pokušajmo da ponovo otkrijemo ezoterijsko značenje Himere, koje je inicijacijska tradicija sakrila u mitu. Mi znamo da su sva bića u Prirodi podeljena na tri kategorije u zavisnosti od broja centara u svojoj psihi. Prva kategorija su bića, koja imaju psihi sa samo jednim centrom: očigledno motoričkim centrom. Bića koja pripadaju drugoj kategoriji imaju dva centra: motorički i emocionalni. Najzad, kao bića koja poseduju tri centra, ljudi imaju motorički centar, emocionalni centar i intelektualni centar.

Legendarna Himera je životinja višeg tipa: sa lavljom glavom i kozjim telom ona neosporno spada u drugu kategoriju bića koja poseduju dva centra. Kada bi bila živo biće, zbog ove činjenice bi imala motorički i emocionalni centar. Ona zaista ima dva centra u psihi, ali oni su motorički i intelektualni. Tako ona može imati samo nerealnu egzistenciju, himeričnu u pravom značenju te reči, jer u Prirodi ne postoji drugačije dvocentrično biće osim onog sa motoričkim i emocionalnim centrom.

Iz kog razloga je to čudovište bilo uključeno u mitologiju davne antike koja se proteže do samih izvora Inicijacije?

Simbolizam Himere se mora proučiti u svoja oba aspekta i to će nam pomoći da bolje razumemo stanje *spoljašnjeg* čoveka, kojim dominira provizorno *T* nepotpune Ličnosti kao i vremena, u kome ona provodi svoj život.

(*)

Vratimo se na originalni dijagram tri centra psihe i pozitivnog i negativnog dualiteta njihovog normalnog funkcionisanja: Videli smo da je motorički centar najrazvijeniji i najbolje organizovan od sva tri centra. Kada je čovek rođen, taj centar već funkcioniše na veoma kompleksan način. Spermatozoid ima motorički centar, čija je najvažnija uloga izražena motoričkom funkcijom, dok instinktivnu funkciju obezbeđuje jajna ćelija i od trenutka stvaranja embriona instinktivni deo majčinog motoričkog centra. Taj motorički centar upravlja građenjem tela fetusa i reguliše njegov rast i zatim i njegov razvoj do trenutka rođenja. Posle rođenja deteta individualizovani motorički centar osigurava rast ljudskog tela i uz pomoć intelektualnog centra – ili ponekad vođen njime - njegov razvoj, što podrazumeva fizičko i psiho-fizičko učenje. To znači da u čoveku od trenutka njegovog rođenja motorički centar radi u potpunosti u svom pozitivnom i u svom negativnom motoričkom delu. On je takođe nosilac svih predispozicija, kako tela, tako i psihe, koje čovek stiže preko krvi svog porekla kao i iz svojih sopstvenih ranih iskustava.

e
e
e

(figura 11)

Dok su kod motoričkog centra određeno obrazovanje i instrukcije potrebni da dovrše njegov razvoj, kod intelektualnog centra je suprotno slučaj i sve mora biti učinjeno iznova, jer on je rođen nedirnut: tabula rasa. On sve mora da nauči i njegovo kompletno formiranje tek treba da se obavi.

2) Isti je slučaj sa nižim emocionalnim centrom novorođenčeta. On je tabula rasa i to mu omogućava da primi određene energije iz višeg emocionalnog centra, jer on je uvek čist. Ali on treba da bude potpuno odgojen, upravo kao i niži intelektualni centar. Prim.ur.

(4)

Može se reći da je čitav sistem modernog sistema javnog obrazovanja – osnovnog, srednjeg i visokog – orijentisan ka rastu i razvoju intelektualnog centra. Naša kultura je intelektualna par excellence; naziv intelektualca ukazuje da je čovek našeg vremena, bilo koje socijalne klase, sposoban da igra aktivnu ulogu u evoluciji savremene kulture.

Naspram prekomernog razvoja motoričkog i intelektualnog centra, emocionalni centar civilizovanog savremenog čoveka izgleda kao slabašna veza. Ljudsko društvo – kako ga danas zastupaju javni zvaničnici - je u suštini malo zainteresovano za njegov razvitak. Ne samo da religijska nastava više nije obavezna u civilizovanim zemljama, već ona stoji pod uticajem raspoloženja koje prevladava; može se reći, da je „intelektualizovana“. Zbog toga

nije iznenađujuće da se čovekov emocionalni centar, prepušten sopstvenoj sudbini, dalje degeneriše sa godinama. Jer zakon je jasan: ono što ne raste i ne razvija se, će se degenerisati. To stanje se odvija neprimetno. Sa jedne strane ono je univerzalno, sa druge strane, *uslovi* u kojima živimo, *nikada ne zahtevaju od čoveka razvoj njegovog emocionalnog centra*, kako je to slučaj sa preostala dva. Intenzivnim razvojem motoričkog i intelektualnog centra čovek našeg vremena može izgraditi briljantnu karijeru, bez potrebe da se okrene suštinskim funkcijama emocionalnog centra. Upravo obrnuto je slučaj. Čovek se ponekad plaši ometanja sa njegove strane, kao da bi on mogao „izmešati karte“ njegove hladne i realistične kalkulacije i omesti karijeru, ostvarenu pod vođstvom dva druga centra, i na taj način otežati napore, koje on čini da dostigne jedine ciljeve koji mu se čine realnim.

U principu, emocionalni centar je aktivniji kod sasvim male dece, pre nego što ona postanu svesna *T* svoje ličnosti, jer je tada znatno čistiji. Ukoliko detetov motorički centar ne poseduje dovoljno urođenih predispozicija, ili ako su one suviše negativne i dok god njegov intelektualni centar nije dovoljno razvijen da bi preuzeo dominaciju, emocionalni centar će delovati, a motorički centar će se često povlačiti i slediti njegove stope, posebno kod deteta koje je čovek broj 2. Usled obrazovanja i treninga, koji je u našoj civilizaciji orijentisan ka intenzivnom treningu negativnog dela motoričkog centra i ka intelektualnoj kulturi, u civilizovanim krugovima života psihe, aktivnost emocionalnog centra je još više potisnuta u pozadinu, da bi pala u san, graničici se sa letargijom.

To je osnovni razlog za očigledno neizbalansirani razvoj ljudske Ličnosti: visoko inteligentan i dovoljno umešan dok je u pitanju negativan deo motoričkog centra, čovek je dinamičan u ta dva domena, zadržavajući slabost i iznenađujuću pasivnost na emocionalnom planu.

W

I

Život u našim vremenima nameće veoma veliki i jednostrani pritisak funkcionisanju čovekove psihe – posebno njegovoj pažnji u svim njenim aspektima, kao i njegovim intelektualnim kapacitetima. Ta činjenica stvara reakciju u čoveku i vodi do potrebe za relaksacijom da bi se vratila ravnoteža.

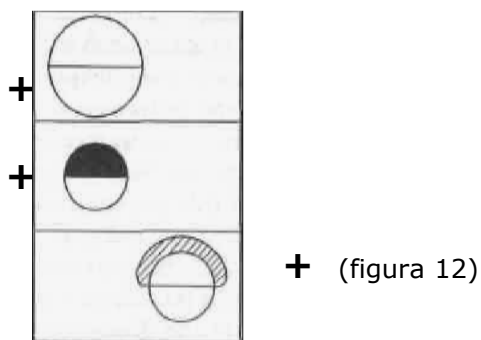
Kada bi razvoj centara bio izbalansiran, ta relaksacija bi se normalno izrazila u njegovom pozitivnom emocionalnom životu, koji bi onda bio adekvatan intelektualnoj kulturi, i kada bi to bio slučaj, čovekov motorički centar bi se tokom relaksacije sinhronizovao u vibracijama sa emocionalnim centrom, obavijajući intelektualni centar. To bi omogućilo pristup stazi koja vodi ka oplemenjivanju seksa. Trenuci relaksacije, shvaćeni na taj način, bi tada vodili do kreativne inspiracije, koja je na planu psihe analogna *koncepciji* na fizičkom planu.

Sve mogućnosti za čovekov ezoterijski razvitak, dok deluje u svetu, leže u tome. Međutim, mora biti ispunjeno nekoliko prethodnih uslova pre nego što se dosegne ta mogućnost. To je mogućnost za čoveka 4, koji se približava *drugom Pragu* i spreman je da pređe u Kraljevstvo Nebesko sa svojim telom i dušom sjedinjenim sa svojim polarnim bićem.

Očigledno je da to nije slučaj kod nekoga ko je tek prešao *prvi Prag* i upinje se da se uspe *Stepeništem*. Ali neofit (učenik) nikada ne sme da izgubi iz vida mogući rezultat svojih napora, prvi opipljivi rezultat, prema kome mora žarko da stremi. Uz pomoć održavanja slike tog božanskog stanja stalno prisutne u umu, dok se *istovremeno* konstatuje *sadašnje stanje* u svojoj ogoljenoj istini, on će biti u stanju da unutar sebe kreira „razliku potencijala“ sposobnu da proizvede visoku tenziju energije, dovoljno snažne da mu omogući da obavi svoj ezoterijski rad sa nekim šansama za uspeh.

(*)

Da bismo postali svesniji istinskog stanja Ličnosti savremenog civilizovanog čoveka, ponovićemo ono što znamo o tome. Primetićemo da generalno, iako je pozitivni deo emocionalnog centra u gotovo neprekidnom stanju letargije, ako ne i paralizovan, njegov negativni deo često deluje. On posebno reaguje na neprijatne šokove, koji dolaze bilo spolja, bilo iznutra. To su negativne emocije, koje smo već spomenuli, ukazujući na njihove destruktivne efekte. S obzirom na to čovek u velikoj meri sledi navike životinja: reakcija u velikoj meri premašuje važnost svog uzroka. Pošto smo to rekli, možemo predstaviti Ličnost civilizovanog čoveka ispravljajući prethodni dijagram na sledeći način:

Ako bismo želeli da ovaj dijagram predstavimo u zoo-morfnom obliku, logično bismo to učinili služeći se Himerom: glava lava, telo koze i rep zmaja. To je *himerično biće*, koje bljuje plamenove i vatru u svakoj prilici.

U svom maršu prema smrti čovek, čija je psiha formirana na taj način, može u stvari kao Himera da se pozove na očinstvo Tifona, princip zla i ezoterijske sterilnosti. To je helenistička slika Đavola u njegovom aspektu lažova ili oca laži, o kome je Isus govorio. U grčkom tekstu u pasažu Jevanđelja po Jovanu nalazimo *to pseudos*, reč koja je ušla u evropske jezike i označavala nešto lažno. Sada možemo bolje prodreti do smisla Hristovih reči Farisejima: *Vaš je otac Đavo; i slasti oca svojega hoćete činiti*. (Jovan VIII, 44).

U takvom biću intelektualni centar je u principu veoma razvijen. Iako je ovaj fenomen pozitivan po sebi, ipak je rezultat takav da on jako preteže u odnosu na ostatak Ličnosti. Taj disbalans je dodatno pojačan činjenicom, koja je gore objašnjena, da je pozitivni deo emocionalnog centra – najdragoceniji organ čitavog organizma čovekove psihe – polu paralizovan. Negativni deo, prepušten sam sebi, je tako ostao bez ikakve mogućnosti da ispuni svoju korisnu ili konstruktivnu ulogu i podrži ovaj drugi u njegovom radu. On se pokreće samo da bi dopustio čoveku da izrazi svoje negativne emocije i čovek to uvek iznova čini, uprkos njihovim destruktivnim efektima.

Primetimo još jednom da je to stanje čovekovog emocionalnog centra analogno onom kod životinja, kod kojih pozitivan deo ovog centra po pravilu ostaje neprobudjen. Kod civilizovanog čoveka on zapada u letargiju, jer je zanemaren. Razlika je u tome da ga životinja ne može probuditi, osim prestajući da bude životinja, dok čovek to može učiniti svesnim naporom koji čini u odgovarajućim vežbama.

Kao što gornji dijagram prikazuje, kod većine civilizovanih ljudi pozitivan deo emocionalnog centra je praktično paralizovan posle veoma intenzivnog razvoja intelektualne kulture: osećanja se tako lako povlače pred kalkulacijom.

Kada je reč o motoričkom centru, u slučaju koji nas interesuje, on funkcioniše sa punim kapacitetom. Odgovoran za prirodne instinktivne i motoričke funkcije, koje osiguravaju život organizma i pokrete tela, on je oduvek bio predmet specijalne obuke: vojne, sportske, umetničke itd. Ali uz to, zbog stanja letargije pozitivnog dela emocionalnog centra kod savremenog čoveka, motorički centar ga takođe zamenjuje u njegovim funkcijama, dobro ili loše. Motorički centar zamenjuje pozitivne nežnosti *osećanja*, koje usnuli emocionalni centar nije u stanju da proizvede, *strasnim* nežnostima senzacija kojima upravlja duh posedovanja. U tom domenu takođe život čovekove psihe leži ispod nivoa životinje.

Sve to nam omogućava da bolje razumemo strukturu čovekove Ličnosti, koja je onda redukovana na bicentizam, karakterističan za himeru: lavlja glava predstavlja inteligenciju i životinjsko telo sa repom zmaja simbolizuje strasti, izvučene iz svih osećanja. Vatra i plamenovi, koji se bljuju iz usta, su vatra nesklada i plamen intelektualnih strasti stimulisanih uzurpiranom seksualnom energijom.

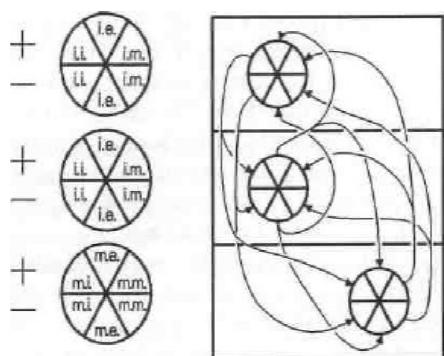
(7)

To je šematski ali realističan prikaz Ličnosti civilizovanog čoveka našeg vremena, čiji je emocionalni centar zanemaren. Ovo stanje je puno opasnosti. Jer bez kompasa, koji predstavlja pozitivan deo ovog centra, čovek, iako naslednik velike intelektualne kulture, koja može biti od velike vrednosti za njega i one oko njega i najzad za ljudsko društvo, ostaje potpuno razoružan kada se suoči sa svojim sopstvenim strastima, posebno ako su indukovane ili povezane sa seksualnom sklonošću, koja je na ovaj ili onaj način deformisana. To mu čak može preprečiti put ka ezoterijskoj evoluciji.

Opasnost te situacije postaje očigledna kada se uporedi sa dve figure, koje reprezentuju psihički instrument *moralnosti* u dva slučaja: - *normalni slučaj*, slučaj Ličnosti koja je razvijena i balansirana;

- *abnormalni slučaj*, koji je isuviše čest, slučaj bicentrične ili himerične Ličnosti.

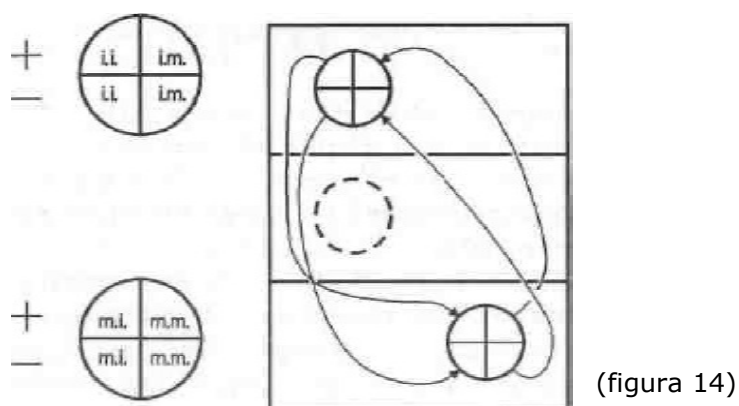
Da bismo dobili tehnički tačan prikaz o tome, kako moralnost funkcioniše u *spoljašnjem čoveku*, trebalo bi da znamo da su veze između tri centra psihe, o kojima je bilo reči u prvom tomu, mnogo kompleksnije nego što je to prethodno opisano. Ove veze se ostvaruju preko sektora u svakom centru, koji predstavljaju druga dva u njihovim pozitivnim i negativnim izrazima. Dijagramom se normalni slučaj može prikazati na sledeći način:

(figura 13)

Nalazimo dvanaest veza u figuri, četiri, kojima počinje svaki od ovih centara. To predstavlja potpuni instrument *ljudske moralnosti*, instrument, koji je po sebi veoma senzitivan i čijih dvanaest struna tačno korespondira sa strukturom ovog fenomena.

Međutim, u slučaju koji smo gore istražili, budući da je pozitivni deo emocionalnog centra praktično paralizovan, negativni deo ne može da ispuni svoju pozitivnu ulogu. Jedina stvar koja nam je preostala je da učinimo da taj centar vibrira negativnom aktivnošću u vidu negativnih emocija. Ali negativne emocije ove složene prirode postaju sirove, vođene senzacijama i strastima koje pripadaju motoričkom centru. To nam omogućava da ponovo konstatujemo da u tom nebalansiranom ili himeričkom aspektu čovekove Ličnosti emocionalni centar mora da bude posmatran kao gotovo zanemarljiva vrednost. Na osnovu toga prethodni dijagram mora da bude izmenjen na način kako je to prikazano na figuri 14 (gore levo).

(figura 14)

Kada je emocionalni centar odvojen od svojih normalnih funkcija, broj veza između centara se redukuje sa dvanaest na četiri. Osam struna, koje korespondiraju sa najfinijim i najsuptilnijim komponentama *ljudske moralnosti* je eliminisano. Do toga dolazi usled promena koje se odvijaju u strukturi kako intelektualnog tako i motoričkog centra; promena, koje vode do osiromašjenja oba, jer emocionalni sektor ta dva centra praktično nestaje zbog nedostatka njegovog izvora, budući da je emocionalni centar u stanju letargije. Zbog toga su intelektualnom i motoričkom centru ostavljena samo četiri aktivna sektora umesto šest.

Psihološki, to znači da čovekom, pošto je dostigao to stanje disbalansa, od tada upravljaju samo *intelektualna* i *instinktivna* razmatranja. Taj ljudski tip – himerički – se često nalazi među kulturnim klasama našeg vremena. On može proizvesti ljude velikih intelektualnih sposobnosti, ali budući da je inteligencija po prirodi agnostička, a oni se ne orijentišu kompasom emocionalnog centra, takvi ljudi postaju amoralni. Jer za njih *sve je dozvoljeno osim onoga što je zabranjeno*; ili radije, *onoga što nije kažnjivo*.

Kada čovek tog tipa oseća potrebu za *relaksacijom* - što je po sebi legitimno - on potpada pod vlast svojih telesnih instinkata. Njegovo *T* tela onda zauzima mesto *T* nebalansirane Ličnosti. Međutim, *T* tela koristi samo motorički centar, koji je podjednako deformisan. Budući da je redukovan na četiri sektora umesto na šest, njemu takođe nedostaje kompas. Čovek se onda okreće 'malim zadovoljstvima' ili 'velikim strastima' u kojima zadovoljava sva

svoja čula, pokretana inventivnom intelektualnom imaginacijom, dok se dva centra, motorički i intelektualni, hrane energijom ukradenom od seksualnog centra.

W

Posvećujemo ovome čitavo poglavlje, jer se ovaj fenomen javlja češće nego što bi se pomislilo. Istina, govorili smo o ekstremnom slučaju, da bi se on jasnije utisnuo u umu čitaoca; ali postoje drugi slučajevi koji su manje ekstremni i suptilniji.

Da stavimo konačnu tačku na ovo, treba samo da odgovorimo na pitanje sa kojim se suočavaju oni, koji žele da pređu sa reči na dela; kako se može probuditi emocionalni centar i kako se on može razviti? Odgovor je jednostavan: uspostavljanjem vlasti nad negativnim emocijama i njihovom transmutacijom u pozitivne emocije.

POGLAVLJE XVI

(V

Ukazali smo više nego jedanput, da je većina ljudi, koji pripadaju civilizovanom sloju našeg društva, a koji su zainteresovani za ezoterijsko proučavanje, na jedan ili drugi način pretrpela unutrašnji kolaps u svojim životima. Taj kolaps ih često poražava. Međutim, prošavši kroz to bankrotstvo, mnogi od njih se oporavljaju. To su ljudi sposobni za ezoterijski rad.

Sa te tačke gledišta, vrednost moralnog bankrotstva u osnovi leži u činjenici da neko, ko je kroz njega prošao, može prepoznati ne samo teorijski, već kroz sopstveno iskustvo, ništavnost himeričke sreće, 'malograđanskog' samozadovoljstva i ljudskog ponosa. Takvo bankrotstvo je zato odlična početna tačka sa koje se traga za *Putem* koji vodi do *Svetla*.

Međutim, čovek ponekad pokušava da iznova 'započne svoj život'. On veruje da će, ako uzme u obzir svoja iskustva i jasno ih analizira, moći to da uradi bolje uprkos prethodnoj grešci. Ali to nije ništa do nova iluzija koja po pravilu vodi do novog bankrotstva, nečega što je ekstremno logično, sve dok nova iskustva ne sadrže ništa što je istinski novo: on jednostavno ponavlja istu 'avanturu' uvek iznova u drugačijem obliku. Zaveden psihološkim pritiskom, koji *Generalni Zakon* vrši nad njim, on čak i ne zastaje da razmisli o tome da ga stara staza može odvesti samo do starog rezultata.

Uvek ima uznemirenih ljudi, koji nekoliko puta uvek iznova započinju uprkos svemu. Oni su srećni zbog same avanture, smatrajući njeno događanje za cilj, jer ne znaju da ta romansa može imati *istinski cilj*, takav, koji je mnogo viši i čak mnogo lepši od udvaranja ili braka, koji tako često postaje grobnica ljubavi. Rame uz rame sa tim entuzijastima srećemo ljude koji posle jednog ili više negativnih iskustava završavaju opažajući diabolni element u zamci u koju su uhvaćeni.

Nemajući vere u svojim srcima, oni sebe ograničavaju na skepticizam koji opisuju kao realizam, skrivajući se iza klasičnog mišljenja da sreća traje onoliko dugo koliko se održi Iluzija. Ipak, postoji i treća kategorija ljudi koji se bude putem bankrotstva koje se ponavlja. Stimulisani umesto da budu pobeđeni sudbinom, oni ne pristaju da se predaju. Sa srcima ispunjenim verom, oni tragaju za putem koji vodi napolje iz izopačenog kruga, nalik zatvorenici, koji tragaju za izlazom iz mračne ćelije.

Sve može biti ispravljeno, ukoliko nije suviše kasno, ukoliko čovek nije moralno skršen ili fizički istrošen i ako, čak i pošto je prošao kroz jedno ili više moralnih bankrotstava, i dalje nije izgubio sposobnost da razgori entuzijazam. U suprotnom, beskorisno je lomiti koplja.

Ljudsko biće, koje u svetlu ezoterijske doktrine analizira uslove, koji su prouzrokovali moralni bankrot, obavezno dolazi do zaključka, da je taj neuspeh direktno povezan sa stanjem u koje je njegov zanemareni emocionalni centar zapao. Ukoliko se vrati do uzroka i događaja, videće da njegov partner nije kriv. Nikada ne smemo zaboraviti da je inteligencija po prirodi agnostična, tako da je za *spoljašnjeg čoveka* samo preko ispravnog i intenzivnog funkcionisanja njegovog emocionalnog centra moguće da oseti B uticaje u životu, ne mešajući ih sa A uticajima. Zahvaljujući tom razlučivanju, stimulisano dubokim interesovanjem za rad i vrelom željom da se dosegne Realno, u neofitu počinje da se formira *magnetni centar*. Samo tada on može da izađe iz tame, kao što želi. Čitalac može da se seti da se *magnetni centar* formira počevši od nižeg emocionalnog centra, koji se progresivno apsorbuje, dok se konačno ne integriše sa višim emocionalnim centrom, vratnicama ka Svetlu i pravom Životu.

Sa izuzetkom nekih detalja ovo je tehnika ezoterijske evolucije. Drugim rečima, razvoj Ličnosti – astralnog fetusa – i ravnoteža njenih organa, nižih centara, koja vodi do drugog Rođenja se ne može *ispitivati bez prethodnog potpunog razvoja nižeg emocionalnog centra*. To je prvi ključ i istinski početak ezoterijske evolucije.

Istražimo sada nekoliko tipičnih slučajeva nebalansirane Ličnosti u *spoljašnjem čoveku*, jer je taj nebalansirani karakter odgovoran za moralni bankrot, koji je gore opisan. To nam treba olakšati da razumemo svoj sopstveni slučaj i, pošto smo ga analizirali u svetlu ezoterijske nauke, da ispravimo situaciju svesnim naporom.

Prvi slučaj

Za početak ispitajmo slučaj disbalansa, koji smo opisali u prethodnom poglavlju: disbalans civilizovanog čoveka našeg vremena, čoveka 3, koji je dobio ozbiljan intelektualni trening (*formaciju*) i uspešno obavlja intelektualnu profesiju. Već smo dovoljno istražili rad Ličnosti tog tipa čoveka i karakteristične međuzavisnosti tri centra psihe, koje automatski vodi do gubitka ravnoteže, tako da ne moramo da se vraćamo na to ponovo.

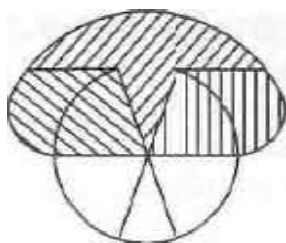
Treba da pokušamo da prepoznamo jedan ili više ljudskih psiholoških tipova, kod kojih se rađa ova deformacija. Da bismo to učinili, dodajmo detalje prethodnoj figuri (figura 14):

Iz ovoga možemo videti da je taj visoko razvijeni intelektualni centar deformisan na takav način da su hipertrofirani čisti intelektualni i motorički sektori prekrili emocionalne sektore. Iz razloga, koji su navedeni u prethodnom poglavlju, to zagušivanje često ide tako daleko, da smo, u cilju plastičnog prezentovanja rezultata, prikazali emocionalne sektore na figuri 14 u pozadini. Ti sektori su u letargijskom stanju nalik onom iz njihovog izvora; ako nisu nepostojeći u praktičnim terminima, oni su barem uvek neoperativni.

U motoričkom centru ovog tipa, koji istražujemo, zagušivanje emocionalnog centra ima drugačiji karakter. Iako je funkcionisanje tih sektora gotovo nepostojeće – baš kao u intelektualnom centru i ponovo usled letargičnog stanja emocionalnog centra – zbog principa ravnoteže tu se postepeno javlja jedna vrsta tumora psihe. Taj tumor hipersenzitivnosti se izgrađuje na pozitivnom delu motoričkog centra; na dijagramu je prikazan kao *kapa* u obliku polu-meseca. Ona pokriva viši polukrug motoričkog centra.

Taj tumor, koji je formiran i održavan radom seksualne energije i povezan sa tri sektora pozitivnog dela motoričkog centra, poseduje trodelnu strukturu u kojoj su proporcije

(centara u Ličnosti kao celine) izokrenute: emocionalni deo tumora je razvijeniji nego intelektualni i motorički deo. Naredni dijagram daje detalje motoričkog centra sa njegovom kapom:

(figura 16)

Setimo se da u organizmu ovog tipa ljudske psihe taj tumor stoji umesto emocionalnog centra. On to čini najbolje što može, zamenjujući prava osećanja senzacijama, obremenjenim seksualnom energijom: ta čulna osećanja zamenjuju uzvišena osećanja srca. Kod tog tipa čoveka uticaji Apsoluta III eliminišu i zamenjuju uticaje Apsoluta II. Čovek tog tipa, čiji hipertrofirani intelektualni centar predstavlja težište njegove Ličnosti kao celine, uzima u obzir samo svoje sopstvene razloge, tako da, da se poslužimo jezikom Tradicije, nikada ne prestaje *da razapinje Hrista*.

Seksualna energija SI – 12 nije iste prirode kao čista osećanja SOL – 12, iako poseduje istu finoću. Ova druga energije ne postoji u čoveku ovog tipa. To je razlog zašto on pada pod dominaciju ove prve. Sve dok takva situacija traje, takav čovek se pokazuje nesposobnim da pruži efikasan otpor ovoj vlasti i dok god je pozitivan deo njegovog emotivnog centra u letargiji, čovek nema razloga da se odupre i zaista se ne odupire zovu seksa, koji proizilazi iz stanja u kome se nalaze njegovi centri. Obrnuto, u trenucima relaksacije uz nemu saglasnost *T* Ličnosti, koja želi promenu impresija, *T* tela diktira svoju volju čoveku umesto njegovog pravog *T*.

Ta situacija objašnjava paradoks našeg života. Uprkos svim prividima on izmiče, vođen opštim principom izraženim u formuli: *potraga za ženom...*

Iza kulisa budne svesti i pod uticajem uspavljujućih zraka meseca Apsolut III ostvaruje svoju despotsku moć nad čovekom. Čovek mu radosno podnosi svoje darove. I više od toga, to je u skladu sa *Generalnim Zakonom*, jer bi bez oplodnje koja osigurava inkarnaciju Duša, ljudska vrsta prestala da postoji i to bi rezultiralo kolapsom našeg *Zraka Kreacije*.

Da bismo dovršili ovaj opis i da bismo smestili ovaj tip, koji smo upravo analizirali, u njegov odgovarajući kontekst, dodajmo tom čoveku 3, formiranom – ili bolje, deformisanom – na ovaj način, sada i rad u *okruženju 3*, koje je u našoj civilizaciji stvoreno stavom elite, sastavljene od različitih intelektualnih tipova, koji dele zajedničke karakteristike, u koje spada i njihova želja da iskuse blagostanje u kome su pre njih uživali aristokrate i buržoaska klasa: moć, koju poseduje novac sa ciljem da obezbedi komfor i odvratanje, da bi izbalansirao ponekad iscrpljujuće napore koje Intelektualac mora da uloži u svojoj profesiji.

Međutim, u ezoterijskom smislu Intelektualac ne označava samo ljude uključene u sferu univerzitetskog života. U značenju, koje koristi Doktrina, termin Intelektualac se odnosi na sve ljude 3. U ograničenijem značenju sadašnje analize mi pod njim podrazumevamo svakog čoveka 3 koji radi u nekoj oblasti ljudskih aktivnosti koja mu omogućava da koristi svoje intelektualne kapacitete do maksimuma: domen koji prevazilazi najjednostavnije kalkulacije

i kombinacije direktno povezane sa materijalnim dobitima i seže do istraživanja koje vodi do otkrića u različitim oblastima čiste i primenjene nauke.

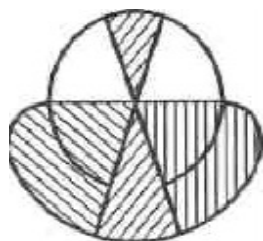
Naučnici, diplomate, inženjeri, advokati i političari su na istoj strani sa službenicima, finansijerima, trgovcima, industrijalcima itd. Promoteri, pregovarači i novinari pripadaju istoj kategoriji. Doktrina ovde takođe uključuje i sve vrste sumnjivih ljudi: poslovne manipulante, industrijalce, prevarante itd. ljude, koji pokazuju malo skrupula u svojim aktivnostima, ne prelazeći pri tome granice utvrđene zakonom. Njihova osnovna briga je potraga za velikim i lakim dobitima, dok održavaju pojava. Ta kategorija takođe uključuje sve vrste prostitucije i karijeriste. Istina je da je inteligencija tih ljudi daleko od toga da bude razvijena i suptilna kao kod naučnika. Ona je ipak dovoljno oštra da analizira zakone i ugovore i otkrije rupe, koji im omogućavaju da primene lažne interpretacije uz pomoć kojih će ostvariti dobit.

Može se reći da je u naše vreme ova vrsta deformacije sasvim česta kod prosečnog tipa čoveka 3.

(4)

Drugi slučaj:

Ova vrsta disbalansa u Ličnosti čoveka 3 se takođe može naći u podjednako himeričnoj Ličnosti određenog tipa čoveka broj 1. Ali u tom slučaju disbalans Ličnosti vodi do kriminala. Ovde je dijagram tog slučaja:

emocionalni /////
intelektualni VS

motorički '/////'. (figura 18)

Uočićemo određenu sličnost između ove figure i one koja je prikazana na dijagramu 15. U oba slučaja emocionalni centar je usnuo. Međutim, na ovom dijagramu je relativni razvoj intelektualnog i motoričkog centra okrenut i *kapa* je na drugom mestu, tako da sada pokriva negativni polukrug intelektualnog centra. Ta *kapa* je instrument koji navodi ovaj tip čoveka da svoj intelektualni centar, nekada izuzetno razvijen, stavi u službu zloćudnog duha, koji izražava svoje bestijalne instinkte. Kada njegovi kriminalni poduhvati uspeju, *kapa* čini da čovek oseća neobuzdanu radost, koju manifestuje njegov hipertrofirani motorički centar.

Dok čovek 3, koji ima varljive ili amoralne tendencije, vodi računa o tome da ne pređe granice zakona, ovaj tip čoveka 1 strmoglavce uleće u rizik. To potiče od činjenice da *kapa*, iako podstiče čoveka na korišćenje intelektualnog centra da ostvari kriminalne projekte, sprečava ga da proširi svoje rezonovanje i predvidi gotovo neizbežne posledice zločina koji počinjava.

Sa ove tačke gledišta ova osobenost stvara razliku između beskrupoloznog prevaranta tipa 3 i čoveka tipa 1, koji smo upravo analizirali. Upravo ta osobenost i čini od njega okorelog prekršioca.

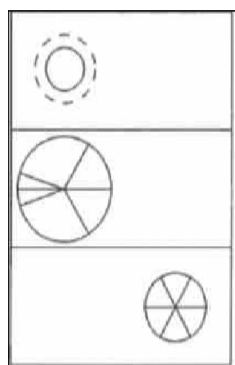
Međutim, ne smemo pomešati ovaj klasičan tip kriminalca sa časnim čovekom koji počinjava zločin zbog fatalnih okolnosti ili zbog toga što je zaslepljen momentalnom slabošću. Ljudi iz ove kategorije nisu pravi kriminalci, već nesrećnici.

(5)

Treći slučaj:

Sada možemo proučiti tip 2, koji je zauzimao vodeće mesto u evropskom društvu od srednjeg veka do renesanse: Vitez. Kod Intelektualca su svi naponi usmereni ka razvoju i korišćenju sposobnosti, koje se stižu preko emocionalnog centra, dok zanemareni emocionalni centar pada u gotovo letargičan mentalni san. Kod Viteza možemo opaziti suprotan fenomen; veliki razvoj nižeg emocionalnog centra je potisnuo intelektualni centar u pozadinu budne svesti. Međutim, intelektualni centar ovog tipa čoveka ne može - i nikada to ne čini - dostići stepen letargije, koja je karakteristična za emocionalni centar čoveka 3. U stvari, iako se ta ideja čini teško prihvatljivom, čovek može bez emocija u svom ličnom životu: profesionalnom, porodičnom, društvenom ili političkom. Čak iako sa ezoterijske tačke gledišta taj život ima samo himeričku vrednost, on ipak predstavlja realnu mogućnost, pogotovo u okruženju, koje je pogodno, kao ono koje prevladava u našem vremenu i našoj civilizaciji. Ali čovek ne može poništiti svoju inteligenciju u istoj meri. U toj situaciji on bi sebe jednostavno spustio na nivo životinje, sa svim konsekvencama koje slede. Postao bi idiot u očima čoveka. Takav slučaj postoji: zdravo, ponekad veoma jako telo sa tendencijom ka gojaznosti, veoma razvijene seksualne funkcije, visoko razvijen emocionalni život, ali neotesanost i korišćenje primitivnog jezika. To su patološki slučajevi, koji se mogu predstaviti figurom na dijagramu 19.

Dijagram Viteza je sasvim drugačiji. (vidi figuru 20).

(figura 20)

Najvažnija karakteristika Viteza je osećaj za pravdu i njegova posvećenost dužnosti. On strema ka tome da izvrši dela, koja će čak voditi do toga da žrtvuje svoj život i rado će preduzeti svaki rizik za lepi ideal.

Ne smemo misliti da ovaj tip Viteza pripada prošlim vremenima i da je danas nestao. Ovaj tip i danas postoji. Međutim, on retko dolazi do moći u okruženju 3, koje je karakteristično za našu epohu. Jer moderne metode selekcije zahtevaju određenu prilagodljivost karaktera kod onih koji imaju aspiraciju ka rukovodećim ulogama i koja je za Viteza potpuno strana

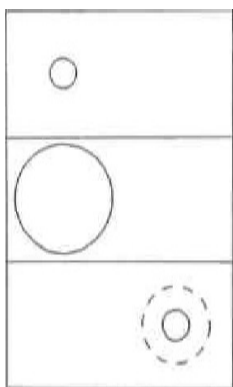
njegovoj prirodi. Ukoliko se takmiči u trci ka vrhu u ljudskoj hijerarhiji, on brzo odustaje od borbe, bilo sam ili usled toga što ga okolnosti automatski eliminišu. Možemo susresti taj tip u svim sferama društva, ali u našem intelektualizovanom okruženju on nema sreće niti u poslu, niti u politici. Sa druge strane, može napraviti vojnu karijeru, zauzeti položaj u sudstvu ili se posvetiti društvenom radu. Različiti stepen razvoja i posebna priroda njegovog intelektualnog i motoričkog centra vodi do čitave serije psihičkih i psiholoških nijansi u ovom tipu čoveka 2. Pored ovog klasičnog tipa Viteza, postoje i drugi koji spadaju u tu istu opštu kategoriju, kao monah – isposnik, prorok i apostol. Možemo u nju uključiti i sve vrste umetnika.

(*)

Četvrti slučaj:

Postoji i drugi tip deformiteta u Ličnosti čoveka 2. Ali on se sreće samo u nekoliko retkih slučajeva, pre svega u hrišćanskom pravoslavlju, muslimanstvu i hinduističkom orijentu. To je čovek, koji je lud za slavom Boga.

Taj slučaj se može predstaviti na sledeći način:

(figura 21)

Ovi *fanatici* (madman) muče svoje telo na sve načine: odevanjem u rite, odbacujući novac, seksualna zadovoljstva, moć, pravila ovoga sveta i smrt. Takvi *fanatici* se ne plaši ničega, oni se čak manje plaše nego uobičajeni tip Viteza, jer ništa nema važnosti za njih, niti „konsideracija“, niti poštovanje prema konvencijama. U Rusiji su u prošlim vremenima ovi fanatici uživali određeno poštovanje. Smešteni u spoljnjem svetilištu crkve oni će moćnim ljudima, koji dođu tu, reći nekoliko uobičajenih istina. Čak ni Cezar neće izbeći kritikizam i često će promeniti svoje odluke, ako one naiđu na neslaganje od strane ovog čoveka. Njih svi duboko poštuju, jer se veruje da su 'Božiji ljudi' i pretpostavlja se da poseduju sposobnost *čitanja misli*. Tako je *čovek lud za slavom Boga* takođe čovek 2, upravo kao i *Vitez*, vojni oficir, monah-isposnik ili sudija, pri čemu svaki tip nosi karakteristične senke svog tipa.

Peti slučaj:

Postoji i druga tipična deformacija ljudske Ličnosti. Taj slučaj je redak u svom ekstremnom obliku, ali se danas, kao i u prošlosti, mogu sresti slabiji slučajevi u svim erama i u svim slojevima društva, posebno na Orijentu. Pre tri ili četiri stotine godina ovaj tip čoveka se proširio i na Zapadu: to je *čarobnjak*. Svirepe bitke su vođene protiv njega.

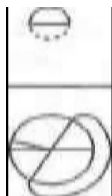
Slučaj koji treba da proučimo je slučaj čoveka 1, čiji visoko razvijeni motorički centar u potpunosti dominira nad njegovim emocionalnim centrom. Kod čoveka ovog tipa on je budan

i čak dovoljno razvijen, ali stoji pod vlašću motoričkog centra i kao rezultat se bogato hrani uzurpiranom seksualnom energijom. Kao i kod četvrtog slučaja intelektualni centar nije potpuno uspavan: negativni deo tog centra je paralizovan, ali je pozitivni deo potpuno pod kontrolom motoričkog centra. To je razlog zašto čovek tog tipa ne oseća sumnju: ova činjenica mu pruža ogromnu snagu i pruža njegovoj psihi sugestivan, hipnotički dinamizam.

Ovaj tip čoveka 1 uključuje fakire, čarobnjake, magičare: *volkhvy* na slovenskom. Iako nebalansiraa u svom razvoju ova Ličnost je izgubila sve anarhističke karakteristike: ona je podvrgnuta čeličnoj disciplini, koju vrši motorički centar na mestu *magnetnog centra*, sa *T* tela koje dominira. Ovaj tip čoveka može steći neke moći, ali se njihova priroda razlikuje od *poklona Svetog Duha*, koji stiče *unutrašnji* čovek.

Magijska moć – kao kod Kagliotra, Raspućina i drugih – je bazirana, kao što smo rekli, na prekomernom razvoju motoričkog centra, koji dominira nad druga dva. Rad intelektualnog centra je redukovan na ono što je neophodno da bi se obezbedile vitalne potrebe i razradili projekti; njegov negativni deo je prigušen i to je ono što vodi do nedostatka sumnje. Emocionalni centar ne samo da nije prigušen, već pre dobro razvijen. Međutim, razvoj je nebalansiran, jer ne predstavlja tačno razlikovanje B od A uticaja, već akumulaciju ovih potonjih, koji su, iako drugačiji u kvalitetu, *paralelni sa B uticajima*. Najzad, razvoj psihe se koncentriše na desnoj strani emocionalnog centra ovog čoveka 1, što pokazuje sve karakteristike nečistog ili *crnog magnetnog centra*. Dok *magnetni centar* formiran od B uticaja predstavlja pomoćni organ, koji omogućava ezoterijski razvoj, *crni magnetni centar*, formiran od A uticaja, jasno ne može da se usmeri ka ezoterijskim ciljevima. Oblikovan A uticajima, čije dejstvo teče paralelno sa B uticajima, orijentacija *crnog magnetnog centra* je automatski usmerena ka ciljevima, ograničenim unutar parametara *spoljašnjeg* života. Ti ciljevi su dobro poznati; novac, žene i moć u svim oblicima.

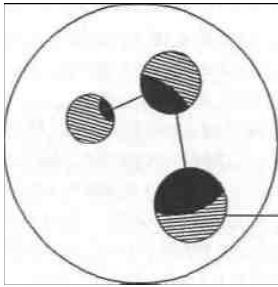
Taj tip nebalansiranog razvoja Ličnosti, koji rađa čarobnjaka u svim njegovim aspektima, je prikazan dole:

(figura 22)

Čitalac će se setiti dijagrama u poglavlju VI prvog toma (figura 21), praćenog kratkim objašnjenjem. Evidentno je da *crni magnetni centar*, umesto da usmeri čoveka ka drugom Rođenju i time ka ujedinjenju njegove Ličnosti sa njegovim istinskim T, naglašava i kristalizuje T Ličnosti i nadahnjuje je snagom, koja joj je potrebna da sebe nametne drugim Ličnostima nestabilnog unutrašnjeg stanja.

Važno je znati da taj ljudski tip postoji, posebno među onima, koji imaju sklonosti ka ezoterijskom istraživanju i koji počnu da tragaju za 'čudesnim'. Dok čekaju na susret sa vodičem, njihova Ličnost je širom otvorena uticajima, koje emituje čovek tog tipa i one lako mogu pasti pod njegovu vlast. Takav vodič može biti predstavljen dijagramom iz prvog toma koji smo upravo opisali. Ponavljamo ga ovde zbog njegove velike važnosti:

r

Pismo i autorizovani komentari su više puta skrenuli pažnju tragalaca na opasnost tog tipa. To je razlog zašto je zapisano, da su *deca ovog sveta mnogo spretnija nego deca svetla*. Od davnih vremena data su mnoga upozorenja na ovo.

Pored čarobnjaka ovaj tip rađa i lažne proroke, magičare, lažnog Hrista i čak Antihrista.

Neobično je posmatrati kako su se ti lažni proroci, magičari i „hristi“ utisnuli u imaginaciju muškaraca – čak i više žena – prošlosti. Isto je danas.

Jer to je tip ljudskog bića, koje odbija svaku moralnu odgovornost za sebe ili one uz koje ga veže odgovornost. Često se susrećemo sa ovim tipom, koji uvek pokušava da nađe nekog drugog, ko bi poneo njegovu odgovornost, toliko dugo dok taj neko poseduje neku vrstu autoriteta, bilo stečenog bilo drugog tipa. Ti ljudi su otvoreni za sve vrste hipnotičkih uticaja i praktično traže da budu hipnotisani. Oni imaju dobru veru, ali tragaju za 'čudesnim', jer su suviše slabi ili suviše lenji da bi poduzeli uspešan ezoterijski rad. I 'vukovi' ih proždiru, nalazeći opravdanje u tome da su oni samo „čistači čovečanstva“. Međutim, to nije tačno; jer „čistači“ koji su preobraćeni (postali neofiti), mogu postati ključne figure na ezoterijskoj šahovskoj tabli. Mentalna apatija i emocionalna inercija su odgovorne za čovekovo podleganje liniji manjeg otpora, čak i kada je naoružan najboljim namerama, posebno ako opravdava sebe zbog svojih ljudskih slabosti, smatrajući ih normalnim, posebno na seksualnom planu. Greška u konceptu, koja se pravi u tom slučaju, leži u činjenici da se previđa važna ezoterijska uloga: imperativ za tragaoca da bude konstantno *aktivan*. On uvek mora sačuvati inicijativu, počevši od potrage i izbora vodiča i kasnije u radu koji obavlja pod tim vođstvom. Drugim rečima, učestvujući u radu, on mora da bude *subjekat*, a ne *objekat*.

To je neophodan uslov za tu vrstu rada. Ukoliko to nije dovoljno da obezbedi ukupan napor, koji neofit mora da izvrši u svojoj potrazi za *Putem*, uvek je dovoljan da mu omogući da pobjegne iz čeljusti „vukova“. Inicijativa, budnost, kritičan um i pronicljivost ... ti različiti aspekti aktivnog stanja tragaoca, su dijametralno suprotni pasivnoj učmalosti onoga ko gura glavu u čeljusti vuka pun snishodljivog sažaljenja prema skepticima, jer: *tako je govorio Zaratustra*.

(8)

Šesti slučaj:

Iako su ovi stereotipi ili deformacije, retke u ovom ekstremnom obliku, moramo spomenuti još jednu varijaciju slučaja, koji smo upravo analizirali. Mnogo češće vidimo te deformacije u tako ublaženom ili delimičnom obliku, da *čovek dobre vere* ne može da razazna kojem slučaju pripada njegova sopstvena deformacija. To je normalno, budući da mi ne poznajemo same sebe.

Međutim, postoji slučaj, koji zaslužuje našu punu pažnju. To je deformacija, koja, dovedena do svog ekstrema, čini čoveka crnim magom ili lažnim prorokom, omogućavajući mu da stekne određene psihičke moći. Delimična deformacija Ličnosti u tom smislu takođe igra ulogu u životu. Konstituisan na taj način, čovek nesvesno stiče određeni uticaj nad onima oko sebe; iz njega zrači hipnotički uticaj A tipa. I to se ne mora dogoditi samo čoveku tipa 1, već takođe i tipovima 2 i 3.

Neko, ko preduzima ezoterijski rad, se ozbiljno mora čuvati takvog hipnotičkog uticaja, koji iz njega može zračiti bez njegovog znanja i koji kreira nove karmičke terete za njega, koje kasnije mora da neutrališe svesnim naporom. Ipak, postoji još jedan validan razlog za nepoverenje prema sopstvenim hipnotičkim uticajima. On automatski traga za plodnim tlom: slabe prirode, po pravilu ne preterano duboke, su otvorene prema njemu, posebno u ženama, izloženim morbidnom misticizmu udruženim sa određenim seksualnim sklonostima. Ako im se čovek preda, ti uticaji naglašavaju degeneracije takve prirode.

POGLAVLJE XVII

(V)

Sada se moramo upustiti u suštinski problem sa kojim se suočava *čovek dobre vere* kroz svoj individualni rad, rad na emocionalnom centru, njegovom podešavanju, njegovom razvoju i praksama koje omogućavaju njegov razvoj. Međutim, pre nego što to učinimo, moramo naglasiti određenu tačku.

Prvi zadatak nekoga ko traga za Putem je identifikovanje svog osnovnog tipa među izvornim tipovima *spoljašnjeg čoveka*. Učinivši to, on mora pokušati da prepozna i odredi prirodu deformacije i karakter disbalansa u svojoj Ličnosti.

Za tragaoca prikaz tipova ovih deformacija, ukratko opisanih u prethodnom poglavlju, predstavlja instrument, sa kojim on može da radi: Tradicija to naziva *Ogledalo* – i daje mu to ime, jer ono pomaže neofitu da spozna samog sebe.

Grupa učenika, koji sadrže sva tri osnovna tipa *spoljašnjeg čoveka* i, unutar ta tri tipa, predstavnike šest varijacija povezanih sa šest sektora nižih centara, kada su oni već dovoljno razvijeni, obrazuje ono što se naziva *živo Ogledalo*. Kao efekat, posmatrana kao celina, grupa konstituisana na taj način, poseduje svaki akord prisutan u ljudskoj prirodi; kao rezultat, ona je sposobna za svaku reakciju koju samo potpuno razvijena Ličnost čoveka 4 može da iskusi kada je u svim fasetama, spreman da pređe drugi Prag. Usmeravan od strane starijih i suočen sa *živim Ogledalom* tokom susreta, učenik postaje *transarentan*, da upotrebimo ovaj često korišćeni izraz. On je viđen u svakom aspektu ili faseti svoje psihe. Pred takvom grupom on nije sposoban da prikrije svoje misli, svoja osećanja ili svoje strasti iza maske laži. Iako u socijalnom pogledu to može da bude neprijatno iskušenje, sa ezoterijske tačke gledišta je to u najvećoj meri korisna mogućnost, gde on pokušava i stiče dragocene informacije o sebi, informacije koje mu veoma trebaju na početku njegovog rada.

Ponovićemo da čovek 4, koji ima potpuno razvijenu i disciplinovanu Ličnost, vidi u uobičajenoj trci ljudi ono što učenici, koji su na stepenicama *Stepeništa*, vide kolektivno samo tokom susreta, tokom koga se kombinuju elementi koje smo upravo opisali. Treba da znamo da *je sve zapisano na ljudskom licu*; ali čovek mora umeti da to pročita. Isto važi i za ljudsko telo, njegovo ponašanje, hod, ili poze koje pravi u različitim situacijama, sve to odaje unutrašnji sadržaj čoveka. Naučivši da spozna sebe, čovek 4 može da opisuje druge.

Soba puna posmatrača do određenog stepena podseća na skup učenika, koji smo opisali. Zaista, ona treba da sadrži predstavnike svih osamnaest sektora nižih centara ljudske Ličnosti. I opšte je mesto da su, ako publika nije pod uticajem nekih intervencija spolja, propagande ili strasti, njene reakcije veoma dosledne.

Tragalac će se susresti i sa drugim *Ogledalima* na svom putu. Ona će se javiti u vidu problema iz domena A uticaja, problema, koji imaju karmičko poreklo i koje mora rešiti u duhu B uticaja, koji odgovaraju praktičnim zahtevima ezoterijskog rada u kome učestvuje. Ponekad, *Ogledalo* te vrste može poprimiti oblik testa. U skladu sa načinom, na koji ih savladava, nešto, što postaje jasno tek posle događaja, tragalac može da proceni napredak koji čini uspinjući se *Stepeništem*.

Pismo i spisi su takođe *Ogledalo*, jer poseduju dubinu. Pošto ih je pročitao jedanput i ostavio ih po strani za neko vreme, učenik, koji ih ponovo uzme, ukoliko je načinio napredak, će otkriti nove uvide.

Dubina datog teksta korespondira sa dubinom autora. Da bi čitalac razumeo sadržaj dokumenta, dubina njegovog bića mora biti ili postati jednaka onome što je autor izložio u svom delu.

Dubina Isusovih reči je ogromna. To je razlog zašto kažemo da su Jevanđelja još uvek veoma malo 'istražena', možda 5% ili 10% svoje dubine. Bez sumnje je i ta izjava veoma optimistična.

Često čitanje Jevanđelja u pravilnim razmacima, Apostola, majstora ekumenske crkve i određenih autora, koji su se izbacili slepoće, će omogućiti tragaocu da prepozna napredak koji čini na stazi ezoterijskih studija.

(2)

Ta *Ogledala* su drugačiji oblici pomoći tragaocu da spozna samoga sebe. Međutim, njih treba koristiti veoma pažljivo, ukoliko treba da daju dobre rezultate, jer između različitih ljudskih tipova postoje fine senke. Pored raznolikosti *jednostavnih slučajeva*, možemo se susresti i sa *dvostrukim tipovima*. To se događa kada su u istoj nedovršenoj Ličnosti subjekta formirana dva polu-autonomna nukleusa budne svesti. Prethodno smo ih nazvali *grudvama*.

Uzmimo kao primer slučaj čoveka, koji je po svojoj prirodi Vitez, ali je rođen u našoj epohi, u našoj civilizaciji i aktivan u karijeri, koja ne korespondira sa ovim ljudskim tipom. Pretpostavimo da je industrijalac, trgovac ili finansijer, umesto da je stupio u vojsku ili postao sudija. U principu, on nema uspeha u toj vrsti aktivnosti, niti nalazi bilo kakvo zadovoljstvo u tome. Budući da njegov um nije okrenut poslu, on će biti nesmotren i biće prevaren i čak slomljen oštroumnosću 'dece ovog sveta'. Uspeh, koji stižu oni koji su rođeni za posao – bilo ljudi 3 ili 1 u različitim varijacijama – njemu će izgledati iluzoran. I ako ikada izgubi sebe, bivajući namamljen u igru, to ga samo može dovesti do ivice baruštine, prerusene u cvetni krevet ... Stara Hindu tradicija upozorava na tu grešku u orijentaciji, izjavljujući da je *darma druge osobe puna opasnosti*. I to je jedan od glavnih razloga zašto su arijevski mudraci i vođe podelile stanovništvo na četiri kaste od samog početka. Svakoj kasti su pripisane posebne dužnosti, koje korespondiraju sa ljudskim tipovima, za koje se pretpostavlja da ih ona uključuje. Mešani brakovi su bili zabranjeni. Taj sistem, koji je uzimao u obzir princip reinkarnacije, se pokazao doslednijim i logičnijim, jer su u vreme kada je ustanovljen, ljudski tipovi i dalje bili gotovo nepomešani i imali su veoma malo stepenova. U modernom jeziku te četiri kaste bi bile grubo definisane na sledeći način:

Prva kasta: Mudraci, sveštenici, vodeći naučnici.

Druga kasta: Vitezovi, sudije, kraljevi.

Treća kasta: Industrijalci i trgovci,

Četvrta kasta: Sluge i službenici.

Dopalo nam se to ili ne, moramo priznati da uprkos zbrke, do koje dolazi zbog mešanih brakova, čitavo čovečanstvo je čak i danas prirodno podeljeno na četiri kaste. Iako se čini da je demokratizacija našeg društva učinila granice između kasta maglovitim, to je samo površan utisak. I mada su vođe revolucionarnih pokreta to uvek ignorisali, demokratizacija, koja je počela 1798. i rasla sve više posle 1848. je podstakla novu podelu na kaste, koja korespondira sa zahtevima predstojeće Ere Svetog Duha. U godini 1722. Petar Veliki je već dao signal ukidanjem svih vrsta feudalnih, političkih i ekonomskih privilegija svojim čuvenim ukazom *hijerarhije zaslug*. Od tada, on je organizovao rusko društvo na osnovu principa koji su u to vreme bili novi i koje je definisao na sledeći način: zaslug ima prednost nad poreklom – ne više aristokratija krvi ili bogatstva, već služba.

Originalno, podela arijevske rase na četiri kaste je imala dvostruki cilj: da orijentiše čoveka od njegovog rođenja, i zbog njegovog rođenja, ka karijeri koja je po definiciji bila prava za njega i da olakša ezoterijski rad onima, koji su bili privučeni ka njemu. Bazirana na ideji o metempsihozi, verovalo se da će kastinski sistem dovesti duše do inkarnacije u okruženju, koje je najpogodnije za njih da bi doživele iskustva, koja im pogoduju.

Okolnosti su se od tada promenile. Sadašnje granice između kasti nisu više tako rigidne. To je usled toga, da rođenja više nisu „kanalisana“ apsolutnim zakonima, kao što su nekada bila, i takođe, jer ljudska Ličnost više ne korespondira tačno sa određenim tipom; u najboljem slučaju Ličnost je zasenčena, inače je nebalansirana ili čak anarhistična. Četiri kaste danas još uvek postoje, ali samo kao potencijal. One su projekcija podele u još neodređenu budućnost na četiri pravilno definisane kaste između čoveka 5, 6 i 7, koji su stekli svoju *Individualnost*.

Mora se razumeti da čovek *ne može organski da promeni svoj tip*. On ga može onеспособiti, što po pravilu i čini sa žestinom. Onеспособljen kao i svako drugi, čovek kao svoj osnovni ezoterijski zadatak ima da spozna sebe i sebe ujedini. To konačno popravljjanje se odvija kada čovek 4 pređe *drugi Prag*; Tradicija kaže da pravo *T* unutar okvira čovekovog sopstvenog tipa može voditi *Individualnost* do perfekcije i čak do radijantne lepote.

m

Vratimo se na tip *Viteza* koji smo uzeli kao primer. Ako on istraži svoju sudbinu i pokuša da dođe do njenih korena, razumeće osnovni razlog: skala vrednosti koja postoji u okruženju u kome radi ne korespondira sa njegovim sopstvenim. Dok svako oko njega žudi za svetovnom moći, on predstavlja jedan anahronizam u tim modernim vremenima, koji traga samo za Istinom...

Uopšteno govoreći, iako je čovek 2, rođen u okruženju 3 naše epohe, nepodesan za praktičnu bitku svakodnevnog života, on ima znatan potencijal za ezoterijsku evoluciju, usled konstitucije svoje psihe. Konstantnim radom na razvoju svog intelektualnog centra – budući da je njegov emocionalni centar već probuđen i čak donekle razvijen – on mnogo lakše balansira svoju Ličnost. To je važno znati. Jer ljudi, određeni da budu prethodnici Nove Ere (ere Svetog Duha), će biti izabrani iz grupe visoko razvijenih ljudi 2, koji su postigli određenu ravnotežu, razvijajući u najvećoj mogućoj meri svoj intelekt.

Položaj čoveka 3 u okruženju 3 mu ne daje iste prednosti sa ezoterijske tačke gledišta. Naravno, on ima više mogućnosti u praktičnoj svakodnevnici nego čovek 2, ali on nema podjednaku sposobnost u balansiranju svoje Ličnosti. On mora da počne sa razvojem svog emocionalnog centra, koji je delimično ili potpuno uspavan. Tako on prvo mora da ga probudi. To buđenje je prirodno mnogo teže za čoveka 3 u okruženju 3 nego za čoveka 2 da razvije svoj intelektualni centar u tom istom okruženju. Jer religija niti po svom obliku, niti po svom sadržaju ne nudi ništa konstruktivno intelektualnom tipu, koji je agnostik po svojoj prirodi. Pored toga, do sada nijedna institucija nije uvela škole ili univerzitete, gde bi mogle da se stvore i naučno razviju emocionalne sposobnosti.

Ako čovek 3 oseća potrebu za emocionalnim razvojem, usled nedostatka nečeg boljeg, on će biti prinuđen da deluje empirijski.

Međutim, možemo mu dati vredan savet: ljudska priroda ima sposobnost da bude obučena i to se može veoma dobro iskoristiti za buđenje tromog emocionalnog centra. Uz suptilno i veoma rafinirano rezonovanje čovek 3 mora u svakoj okolnosti da zamisli reakciju čoveka 2, koji se pokorava pozivu svog emocionalnog centra. I on mora svesnim naporom da reaguje na isti način iako nije vođen emocijama. To je igra. On će načiniti greške i posrnuti više puta, posebno na početku. Međutim, ako ozbiljno shvati igru i izvodi stalne, metodičke vežbe u svakoj prilici, uspeće da oslobodi svoj emocionalni centar od stanja apatičnosti. On će tada uočiti njegove spontane reakcije i taj prvi uspeh će ga ohrabriti da nastavi svoj rad. On mora neumorno nastaviti sa tim vežbama *buđenja* dok emocionalni centar nije potpuno probuđen i potpuno spreman za razvoj.

Čovek 3 može pronaći prednosti u tim okolnostima. Sa izuzetkom negativnih emocija, njegov emocionalni centar nije u velikoj meri zaprljan, jer je suviše često usnuo. Ako tokom tog kursa buđenja on vodi računa o tome da se taj centar ne isprlja svim vrstama *razmatranja* (*consideration*) i pre svega da se ne koristi za pogrešne ciljeve, taj čovek će postati kao *malo dete*, čiji je emocionalni centar budan iako nerazvijen i nije niti deformisan niti zatamnjen.

m

Ova kratka analiza i otkrivanje određenih pravila je, naravno, nedovoljna za razrešenje ogromnog i ekstremno kompleksnog problema, iznetog na početku ovog poglavlja. Način na koji emocionalni centar radi i mogućnosti za njegov razvitak su nepoznate *spoljašnjem čoveku*. To možemo videti jasno pod određenim okolnostima, tokom kriminalističke istrage na primer; ni najbolja porota nikada ne uspeva da prodre do dubina ljudskog srca. Ista stvar se odigrava tokom ispovesti: čak i onda kada je pokajnik inspirisan iskrenom željom da kaže istinu, on ne uspeva da izrazi sve što leži na njegovom srcu. Kako on može ogoleti svoje delovanje i naći motive za njega, kada je njegova nerazvijena i nebalansirana Ličnost sa svojih 987 T takva ludnica?

Kada, posle strpljive i neprekidne introspekcije prodiremo sve dublje u unutrašnjost Ličnosti, otkrivamo mala T koja su veoma različita od bilo kod drugog u svojoj pojavi i prirodi. Prvo, otkrivamo da nisu sva istog uzrasta. U legiji od 987 elemenata Ličnosti postoje ženska T u muškarcu i muška T u ženi: ona su često brojna i nadmoćna. Tokom nečijeg života svako malo T ima svoj karakter i svoju ulogu koju igra u grupi. Ali u većini slučajeva ta T u stvari ne ispunjavaju svoju dužnost: veliki broj njih pada u san koji se graniči sa letargijom; oni aktivniji pokušavaju da komanduju drugima, ne vodeći računa o zadatku, koji im je dodeljen, niti o zadacima tih „Ja“, nad kojima žele da dominiraju, niti o odgovornostima, kojima je posvećen čovek kao celina kao posledica svojih aktivnosti. Najzad, srećni događaji ili nepredvidivi nesrećni spoljni šokovi kao grom iz vedra neba, dalje komplikuju već

zamršene unutrašnje stanje. To je trenutak kada se uključuje mehanizam *samo-trankvilizacije*, uz čiju pomoć čovek otkriva novu nestabilnu ravnotežu – koja će ponovo biti poremećena novim spoljnim i unutrašnjim šokovima, kao kula od karata, koja se ruši pod dahom deteta.

Da kažemo istinu, kakva jeste, postojanje te heterogene zajednice malih T unutar nas je apsurdna. Logički, to može voditi samo do bankrotstva. Praksa introspekcije nam omogućava da opazimo strane elemente u kompoziciji ljudske Ličnosti; u mladom čoveku na primer, mogu ležati mala Ja ispunjena skepticizmom starog čoveka; obrnuto, u starijoj osobi se može pojaviti adolescent pun entuzijazma sa srcem preplavljenim verom, nadom i ljubavlju. Mi i unutar sebe možemo posmatrati koegzistenciju dramatično suprotstavljenih mana i kvaliteta koji bi normalno trebalo da kompenzuju jedni druge ili da jedni druge barem omekšaju. Ali to nije uvek slučaj i u istoj osobi se može na primer naći štedljivo T kada je reč o neznatnim rashodima i rasipno T kada je reč o trošenju većih iznosa. Iako je postojanje tako kontradiktornih T apsurdno, sa ovakvim slučajevima se srećemo češće nego što se misli.

Međutim, ne moramo da izvodimo brze zaključke iz te situacije koju možemo posmatrati na sebi, vežbajući introspekciju. Još manje treba da uspostavljamo lažnu harmoniju u sebi nekom direktnom ili nasilnom akcijom. Rezultat ovakvog delovanja može biti samo sakaćenje Ličnosti, ne njena harmonizacija. Neophodno je gledati na Ličnost kao na mentalno obolelu i u cilju postizanja pozitivnog rezultata, moramo delovati postepeno, metodično, obazrivo i, ponavljamo, sa ljubavlju i velikim strpljenjem. Ličnost je božanski dar nama – talenat (dukat) za koji smo odgovorni.

(5)

Da bi se ove ideje čvršće usidrile u čitaočevom umu, nije suvišno baciti još jedan pogled na teoriju i praksu koje su povezane sa procesom razvoja Ličnosti.

Sledeći svestan napor posmatranja, ne-navaljivanja, unutrašnjeg ne-pridavanja značaja, spoljne konsideracije i bivajući stalno prisutan u sebi samom, čovek postepeno počinje da razabira B uticaje. Akumulacijom utisaka, koji zrače iz tih uticaja, u njemu počinje da se obrazuje *magnetni centar*. Kada je jednom formiran, taj centar je smešten između nižeg emocionalnog i višeg emocionalnog centra; to je novi centar svesti. Kako raste, on igra ulogu posrednika, koji malo po malo apsorbuje niži emocionalni centar i biva kasnije apsorbovan od strane višeg emocionalnog centra. U isto vreme on progresivno potvrđuje svoje vođstvo nad tri niža centra Ličnosti i time nad 987 malih T: na toj tački on sebe identifikuje sa višim emocionalnim centrom, smeštenim u središtu organizma naše psihe. Čovek time stiže unutrašnje stanje, koje je predstavljeno figurom 24 (gore levo) o kojoj smo dosta diskutovali u prvom tomu ovog dela.

To je dijagram *Individualnosti*, plod drugog Rođenja. Kao što možemo videti, sektori nižeg emocionalnog centra, koji su integrisani sa višim emocionalnim centrom ne nestaju potpuno. Preživljavanje sektora nižeg emocionalnog centra je predstavljeno tačkastom linijom, jer je viši emocionalni centar, kao i viši intelektualni centar i seksualni centar, nedeljiv. Ali ti sektori su transfigurisani. U skladu sa starom inicijacijskom formulom: *dodirom filozofskog kamena, mač od čelika postaje mač od zlata*. On zadržava svoj oblik ali više ne može služiti kao oružje za borbu. Transfigurisani i apsorbovani od strane višeg emocionalnog centra, šest sektora sada predstavljaju srce novorođene Individualnosti.

$\textcircled{R} \text{O}$ $\text{IP} \textcircled{R} \text{I}$

Pod apsolutnom vlašću višeg emocionalnog centra, koji sadrži pravo T , oni zajedno osiguravaju direktnu i autonomnu vezu sa nižim intelektualnim centrom sa jedne strane i sa motoričkim centrom sa druge. To je način na koji se formira karakter Individualnosti, koja posle rođenja prolazi kroz sukcesivne stepene rasta i razvoja. Mora se obratiti pažnja na to, da Individualnost zadržava svoja suštinska, urođena svojstva – predispozicije – čoveka 1, 2 i 3, pročišćena u čoveku 4 i ponovo rođena za novi život u čoveku 5, 6 i 7.

U Individualnosti, kao i u Ličnosti *spoljašnjeg čoveka*, veza sa višim intelektualnim centrom je uspostavljena direktno preko višeg emocionalnog centra. Ali seksualni centar, koji uživa nezavisnost dok je u Ličnosti, je sada direktno povezan sa višim emocionalnim centrom. Seksualni centar u Individualnosti ne deluje autonomno, kao što to čini u Ličnosti, tako da njegova energija više ne može da bude uzurpirana od strane dva niža centra, koji su preostali, intelektualnog i motoričkog centra. Ova modifikacija radikalno transformiše seksualni život muškarca posle drugog Rođenja, podižući ga na nivo emocionalnog života, kojim od tog trenutka rukovodi pravo T .

To je oplemenjivanje seksa.

Da bismo upotpunili sliku, korisno je dati neke indikacije o promeni, koja se odvija u Ličnosti, kada ona postane Individualnost ujedinjenjem sa pravim T .

Već smo videli da je Ličnost sastavljena od 987 malih T – figura koja rezultira iz moguće kombinacije osamnaest sektora tri niža centra. Sada, u Individualnost, samo dva centra imaju određeni stepen autonomije. Tako je broj mogućih kombinacija sada baziran na dvanaest sektora, koji se više ne množe sa tri, već sa dva, omogućavajući nam da izvedemo sledeću formulu:

$$\begin{array}{r}
 12 \times 11 \\
 \text{-----} = 66 \\
 1 \times 2
 \end{array}$$

Tim šezdeset šest razvijenim, balansiranim i disciplinovanim (V Individualnosti moramo dodati šest sektora nižeg emocionalnog centra, koji su uvijeni u viši emocionalni centar. Na ovaj način dobijamo broj sedamdeset dva. To je sveti broj i igra važnu ulogu u praksama inicijacije. Posle vavilonske kule, kada čovečanstvo više nije bilo ujedinjeno, ono je bilo podeljeno u sedamdeset dve lingvističke grupe, koje su sačinjavale celokupno stanovništvo, koje je naseljavalo Zemlju. Nijedna od njih nije bila mešana; one su sve bile čiste grupe i među njima je bilo šest rasa sa mesijanskom vokacijom.

Broj sedamdeset dva uključuje moguće senke ljudskih tipova, koji dostižu stepen Individualnosti. To je pojednostavljenje u poređenju sa 987 malih „ T “ Ličnosti i u sektoru intelektualnog i motoričkog centra to je kompenzovano prodorom zračenja, koje dolazi iz višeg emocionalnog centra. Svako malo T Individualnosti uživa dobrobit od harmonične saradnje sa svim drugima; to pojednostavljenje sistema psihe je posledica uzdizanja bića na viši plan.

Oplemenjivanje seksa, tako da je njegov izraz u potpunoj harmoniji sa istinskim *T*, transformiše emocionalni život Individualnosti do takvog stepena da se to ne može opisati ljudskim jezikom. U Tradiciji je to stanje nazvano *Blaženstvo*.

POGLAVLJE XVIII

(V)

Na osnovu analize različitih tipova deformacija Ličnosti, koju smo napravili u poglavlju XVI, u ovom poglavlju ćemo skicirati puteve za ponovno uspostavljanje jednog stepena ravnoteže u njoj. Energetsko podešavanje je neophodno za onog ko želi da ozbiljno učestvuje u ezoterijskom radu, čiji je cilj – kao što znamo – potpuni rast i razvoj Ličnosti, vođene celim putem do drugog Rođenja. To nas vodi do toga da razmotrimo glavni problem ezoterijske prakse, jedan od najvažnijih u spoljnom kao i u unutrašnjem životu: važnost *negativnih emocija*.

Više nego jednom smo istakli da su te emocije načini, kojima velika destruktivna sila deluje na čoveka. Nije preterivanje reći da su negativne emocije najviše odgovorne za činjenicu da ljudsko biće prevremeno stari i umire. Da bi pobedili starost i smrt, moramo pobediti negativne emocije u sebi. Ovaj postulat će neke možda iznenaditi; možda će još više iznenaditi, ako dodamo da, ako se njima bavimo u skladu sa određenim preciznim pravilima, zasnovanim na neumornoj psihičkoj disciplini, te iste emocije, iako štetne, mogu postati bogat izvor fine, aktivne energije, čije je prisustvo neophodno za razvoj Ličnosti.

(2)

Pripremni teoretski i praktični rad ezoterijske nauke je apsolutno od suštinske važnosti, pre nego što budemo u stanju da shvatimo Doktrinu negativnih emocija, koju ovde treba da izložimo.

Čovek prvo mora da shvati fundamentalnu ideju *da su Vera, Nada i Znanje (Gnoza) sukcesivni stepeni u progresivnom Otkrovenju Ljubavi* i da nedovoljnost ili nedostatak otkrovenja na prethodnom stepenu sprečava dostizanje otkrovenja na sledećem. To znači da bez Vere u nečijem srcu nije moguće dostići *Nadu* u ezoterijskom smislu reči. I bez jedne ili druge nikada nije moguće dostići *Gnozu*, živo znanje koje *Ljubav* čini dostupnom.

Metaforičkim jezikom Tradicije trijada Vera, Nada i Znanje se naziva *trouglim mačem*.

Pismo i komentari iz prvih vekova naše ere insistiraju na važnosti negativnih emocija i na pristupu koji treba da zauzmemo prema njima. Oni preporučuju pozitivnu reakciju i radostan pristup prema ljudima, koji su zlonamerni prema nama. Na primer, čitamo:

Blagoslovi one koji te proklinju, moli se za svoje neprijatelje, posti za one koji te progone. Voli one koji te mrze i nećeš imati neprijatelje. Ukoliko te neko udari po desnom obrazu, okreni mu i drugi i bi ćeš savršen. (Luka, 27 – 35).

Možemo citirati mnoge slične tekstove. Međutim, oni se u principu posmatraju jednostavno kao dogmatska uputstva, tako da ne pokušavamo da dokučimo značenje koje leži u njihovoj osnovi. Sa jedne strane je razumljivo delovati na takav način: pacijent strpljivo uzima lek bez interesovanja za njegov hemijski sadržaj: ono što ga zanima je efekat, koji zna da ovaj proizvodi.

Mi takođe u teoriji usvajamo lepotu pristupa, koji se prenosi u Bibliji, da se ne protivimo zlu, istovremeno ga odbacujući u praksi kao političku i društvenu opasnost.

Neki posmatraju biblijska učenja, na koja smo se upravo pozvali, kao dokaz religioznog zanosa koji prelazi granice zdravog razuma. Za njih će ta uputstva biti čista ludost. Ipak, uputstvo da volimo svoje neprijatelje i da se ne protivimo zlu ima svoje opravdanje. Videćemo da to prirodno vodi do naše preporuke da ne bežimo od negativnih emocija.

Lako je naći razloge za zaključak koji se uobičajeno izvodi. Većinu vremena, kada se bavimo činjenicama i maksimama u vezi sa ezoterijskom oblašću, mi izričemo sudove koji se mogu primeniti samo na *spoljašnji* život. Drugim rečima, primenjujemo argumente i maksime primenljive na A uticaje na domen B uticaja. Ta zbrka je rezultat pogrešnog verovanja da su Isusove reči 'jednostavne' i tako moraju biti dostupne svakome. Kao posledica, svako smatra da je sposoban da ih razume i čak kritikuje. Taj nesporazum se održao vekovima uprkos opomenama, koje su nam autoriteti kao što je Origen, Sv. Isaka Sirijski i drugi uputili. Tačno je da su te opomene, da bi se poštovali principi hermetizma, koje je Tradicija usvojila, posebno u orijentalnom pravoslavlju, date u proročkom obliku (sibylline). Ovo je razlog zašto Sv. Isak Sirijski ističe:

„Sveto pismo kaže mnogo stvari koristeći različiti smisao od njegovog originalnog značenja. Ponekad se telesni atributi primenjuju na dušu i obrnuto, atributi duše se primenjuju na telo. Pismo ovde ne pravi nikakvu razliku. Međutim, prosvetljeni čovek razume.“

(V)

Da bi se shvatilo tačno značenje biblijskih uputstava, koje smo upravo citirali, čovek prvo mora da pokuša da razume pravu prirodu negativnih emocija kao što su: ljutnja, ljubomora, mržnja, kleveta, zavist, oholost itd. koje se izražavaju nasilno.

Sve ljudske emocije, kakva god da je njihova priroda, negativna ili pozitivna, i da li su rođene usled različitih pokreta psihe, *imaju jedan jedini pokret duše kao svoju osnovu*. Koliko god to možda paradoksalno izgledalo, *Ljubav* je ona koja formira jedinstvenu bazu svih varijacija pozitivnih i negativnih emocija. Da budemo precizniji, recimo da postoji samo jedna *čista emocija*; i ta emocija u svojoj prozračnoj čistoti je *Ljubav*.

Sve različite emocije i osećanja koje čovek oseća su mešavine; pomešani sa čistom Ljubavlju njihovi elementi je zamućuju: kao posledica, ona ima kapacitet da apsorbuje i da u sebi rastvori razmišljanja, stavove, strasti, impulse itd. baš kao što hemijski čista voda ima sposobnost da apsorbuje i rastvori soli različite prirode. Jedan od rezultata ovoga je da raznolikost ljudskih osećanja zavisi, u svakom pojedinačnom slučaju, od onoga što je kvantitativno i kvalitativno pomešano sa čistom Ljubavlju, u kojoj je rastvoreno.

Viši emocionalni centar je organ koji omogućava čoveku da oseti čistu i jedinstvenu emociju pod imenom Ljubav. To je razlog zašto Sv. Pavle, obraćajući se učenicima a ne masama, njima upućuje poziv, koji je čuven u ezoterijskoj Tradiciji: *pokušajte da dosegete Ljubav*. Čitalac sada može bolje razumeti o kakvoj Ljubavi Apostol govori i značenje sadržaja maksime i zašto odmah zatim prelazi na problem *duhovnih poklona*.

Očigledno je da spoljašnji čovek ne zna i čak ne može imati ni približnu ideju o Ljubavi u njenoj Božanskoj čistoti. Čak su i napredni učenici, koji su već na *Stepeništu*, daleko od toga da poznaju tu emociju u svoj njenoj punoći, jer 'T' Ličnosti, sa svoja tri niža centra ne poseduje organ koji bi joj omogućio da je oseti. Sposobnost da se oseti ta emocija je atribut

pravog *T*, koje se izražava kroz Individualnost obrazovanu posle drugog Rođenja. Situacija se može uporediti sa situacijom deteta: ono se priljubljuje uz majku tek posle fizičkog rođenja, u trenutku kada je odvojeno od nje.

Rečenica Sv. Pavla je upućena najnaprednijim učenicima koji su na *Stepeništu*; ako oni ne mogu da dosegnu Ljubav pre nego što pređu *drugi Prag*, kako *spoljašnji čovek* može imati bilo kakvu ideju o Ljubavi, kada čak nije prešao *prvi Prag*.

(4)

U osećanjima, koja su dostupna *ljudima dobre vere*, koji su na *Stepeništu* ka *Putu*, Ljubav je još uvek pomešana. Ljudska priroda je pomešana. Ona verno odražava sadržaj *Mixtus Orbis* čiji je proizvod i deo. Tako kompleksna struktura ličnosti – sa centrima psihe podeljenim na pozitivne i negativne delove – reflektuje izmešanu prirodu spoljnog i unutarnjeg sveta zemaljskog čoveka i omogućava mu da ih percipira u svim njihovim delovima, mogućnost koja bi mu bez toga bila uskraćena. To je dublje značenje žrtve, kojom je Ljubav, koja je Bog, stvorila svet: ona je dopustila prljanje da bi to preobrazila u sliku zaslepljujuće lepote.

Ako, kao što smo videli, atrofija negativnog dela intelektualnog centra onemogućava čoveka da ima bilo kakve sumnje, to delimično zaslepljuje njegovu inteligenciju za procenjivanje, kritičnost, sposobnost poređenja itd.

Isto se mora reći za emocionalni centar. Njegov negativni polukrug je neophodan da osigura potpuno funkcionisanje: dok pozitivni deo odgovara na prijatne utiske, koji dolaze spolja ili iznutra, negativni deo odgovara na isti način na neprijatne utiske. To je normalna uloga negativnog polukruga, koja se može nazvati njegovom *pozitivnom* ulogom. Kada bi probuđenom i čistom emocionalnom centru bio oduzet njegov negativan deo, čuvstveni emocionalni život bi bio osiromašen i dezorijentisan. Ta situacija bi se mogla porediti sa nekim ko je sposoban da oseti toplotu, ali bez sposobnosti da oseti hladnoću ili ko vidi svetlo bez sposobnosti da razlikuje senke. Kada je budan i funkcioniše normalno, negativan deo emocionalnog centra je organ psihološke strukture Ličnosti koji je neophodan, baš kao i pozitivni deo.

Kada je emocionalni centar utonuo u duboki san, kao što je to kod prvog stereotipa opisanog u poglavlju XVI, *on sanja*. On sanja po danu, u sred aktivnosti, kao i noću. Emocionalni centar izmišlja snove, koristeći urođenu sposobnost da kreira slike. Radeći to, dok je inspirisan idejama intelektualnog centra, on može da kreira veličanstvene slike da bi kompenzovao nedostatak ili delimični nedostatak života. Ako je inspirisan impulsima iz motoričkog centra, on zamišlja sebe kako se kreće po tlu, po moru ili vazduhu. Pod uticajem unutrašnjih elemenata, koji se uzdižu iz tih filmova, on može da oživi te filmove u fragmentima. Uz pomoć impulsa iz seksualnog centra preko motoričkog centra emocionalni centar ima erotske snove, koji se mogu doimati potpuno istinitim. Sa druge strane, ako sanja uz čistu i direktnu pomoć seksualnog centra, on kreira idealnu sliku svog polarnog bića, zasnovanu na iskustvima sadašnjeg života, kao i na *ranijim iskustvima*. Uz direktnu intervenciju seksualnog centra emocionalni centar može kreirati idealizovanu sliku živog bića, koje je čovek sreo ili koje podseća na njegovo polarno biće.

U dva poslednja slučaja pozitivni deo emocionalnog centra funkcioniše u potpunosti i omogućava čoveku da u svojim snovima sretne čisto i radosno osećanje koje nije u stanju da oseti u svom životu kao *spoljašnji čovek*. U skladu sa njihovim različitim planovima, ti snovi mogu proklamovati, predviđati ili čak proricati.

Proces objašnjava značenje molitve, koja se preporučuje učenicima i u kojoj mole Boga da dopusti snu da *postane budan Život*. U dva slučaja, u kojima emocionalni centar poziva energiju seksualnog centra u snovima, ne prolazeći kroz motorički centar, intelektualni centar, koji spava, se ne meša u posao emocionalnog centra sumnjom ili kritikizmom. Kada uđe u emocionalni centar, energija SI-12 ubrzava njegove vibracije i to mu omogućava da transformiše seksualnu energiju u SOL-12, sledeći prolaznu intervenciju višeg emocionalnog centra.

Tih nekoliko indikacija daju kratak pogled na rad nižeg emocionalnog centra, dok je još uvek nerazvijen – ali što nebalansiran sadašnji život čoveka ne može duže da anestezira ili degradira, posebno kada se, kao *čovek dobre vere*, popne stepenicama *Stepeništa*.

(5)

Vratimo se problemu *negativnih emocija*. Specijalna vibratorna struja, koja nosi tu vrstu emocija, prolazi kroz negativni deo emocionalnog centra.

Kao što smo već ukazali, negativne emocije se rađaju, rastu i razvijaju se na osnovi Ljubavi. To se može činiti paradoksalnim. Lako je prihvatiti da se pozitivne emocije rađaju iz Ljubavi, ali se čini teško priznati da se, kada se analiziraju elementi, koji je čine kao u hemijskoj analizi, Ljubav pokazuje kao temelj za negativne emocije.

Negativne emocije su kompleksne. One predstavljaju mešavinu različitih psihičkih elemenata koji su suprotni suptilnoj prirodi Ljubavi, ali su joj dodati.

Sirovost tih elemenata je odgovorna za negativnu prirodu ove vrste emocija. Dodati elementi mogu da poteknu iz intelektualnog centra, kada poprime oblik razmišljanja, kombinacija ili kalkulacija itd. ili iz motoričkog centra, kada poprime oblike strasti, privlačnosti ili antipatije koja potiče iz *T* tela.

Posebno kretanje motoričkog centra uzurpira seksualnu energiju i to hrani nepopustljivost i dinamiku koje zajedno obrazuju jednu od glavnih karakteristika svake negativne emocije.

II

(V)

Seksualni centar normalno deluje pod uticajem Ljubavi. Pogledajmo šta se događa u tri centra psihe, to jest, u celoj Ličnosti, u *normalnom slučaju*, kada seksualni centar počne da se pokreće. Kao primer ćemo uzeti slučaj idealne i potpune ljubavi između dva polarna bića, koja ne napreduju sa ezoterijske tačke gledišta, to znači, čoveka i žene 1, 2 i 3.

Život nudi čitavu skalu anomalija u vezi sa tim normalnim slučajem, koji ćemo proučiti. One se pripisuju dvema osnovnim razlozima:

Prvi korespondira sa podjednakom učešćem muža i žene u tom procesu; ali intenzitet tog učešća samo delimično uključuje organizam psihe;

Drugi podrazumeva razlike u njihovom učešću, kada je psiha kod jednog partnera potpuno uključena, a organizam drugog samo delimično. Drugim rečima, jedan voli a drugi pušta da bude voljen ili voljena.

Postoji gotovo beskonačna raznolikost specijalnih slučajeva, jer ne postoji drugi sektor u čovekovom mentalnom (psychique) i psihičkom životu gde je on izložen tako mnogim i pre svega, imaginarnim uticajima, kao što je to u domenu seksualnog života, koji zahteva prihvatanje i bezrezervan odgovor, pre nego što može potpuno da se rascveta. Međutim, u prosečnom seksualnom životu susrećemo se sa mnoštvom nezdravih devijacija, kao što su zov krvi, održanje vrste, fizička privlačnost, posesivnost i kalkulacije (consideration), koje sve igraju važnu ulogu u društvu – dovoljnu da objasni retkost jedinog slučaja, koji se može posmatrati kao normalan - ujedinjenja dva polarna bića.

(2)

Seksualna energija je SI-12, najfinija energija, koju naš organizam može izvući iz hrane. Kada seksualni centar počne da deluje, da bi ispunio svoju glavnu funkciju, što je putena ljubav, on prvo koristi motorički centar. Preplavljen ekstremno moćnom energijom SI-12, motorički centar reaguje. Međutim, on time nije potpuno ispunjen u pojedinačnom trenutku. Energija SI-12 prvo prodire u njegov pozitivni deo, izazivajući snažnu instinktivnu privlačnost prema suprotnom polu. Uslovi koji nastaju u psihi orijentišu čitavu Ličnost: dok god energija SI-12 deluje normalno, 987 malih Ja se ujedinjuju i upravljani su prema istom cilju. Ovaj fenomen se može uporediti sa orijentacijom molekula u jezgri elektro-magneta, kada struja prođe kroz njega. Tada energija SI-12 prodire u negativni deo motoričkog centra i budi ga. Taj centar tada vodi T tela do putenog akta. Do tog trenutka proces je identičan kod ljudi i kod životinja. On se kod životinja ne razvija dalje, a isto važi i za većinu ljudskih bića. Posledice čulnog akta su tako ograničene na fizičko zadovoljstvo i razmnožavanje. To ograničenje se u čoveku javlja usled intervencije *Generalnog Zakona* i on u tome vidi prvi impuls dat seksualnom centru na poziv Ljubavi i ne dostiže *neophodan* i *dovoljan* nivo da bi ispunio ciljeve, čije ostvarenje je njegov zadatak. Motorički centar tada počinje da deluje, nemajući uvek dovoljno energije na raspolaganju da proizvede tenziju, koja bi re-orijentisala organizam psihe u *njenoj totalnosti*.

P)

Nasuprot tome, u slučaju potpune ljubavi polarnih bića, poziv Ljubavi čini da seksualni centar vibrira neuporedivo snažnije i proizvede veću količinu energije SI-12 nego što motorički centar može primi u sebe. Kada je zasićen, ta energija počinje da se preliiva. Taj pretek se tada širi u dva druga centra, intelektualni i emocionalni, gde energija SI-12 prodire u motorički sektor i utiskuje u njih vibratorni pokret u skladu sa svojim sopstvenim ritmom.

Dok god energija SI-12 traje, veoma brze vibracije dva motorička sektora intelektualnog centra duboko transformišu stanje i funkcionalne karakteristike četiri druga sektora ovog centra.

Možemo se podsetiti da on normalno radi sa energijom 48, koja u njega utiskuje relativno spori ritam. Povučena ekstremno brzom frekvencijom energije SI-12 intelektualni centar vibrira mnogo brže nego inače i dok god se ta energija oseća, ovaj centar gubi svoju misaonu, refleksivnu, proračunatu i agnostičku prirodu: brige, sumnje i druge preokupacije su privremeno proterane u pozadinu budne svesti. Međutim, takva radikalna transformacija može da se odigra samo u slučaju polarnih bića, kada su poziv Ljubavi i impuls iz seksualnog centra snažni i čisti. Ako to nije slučaj, transformacija će biti samo delimična; kritični duh, uvek poslednji koji se može ukloniti, će preživeti. Muškarac i žena uobičajeno padaju u moralnu prostituciju u njenim beskonačnim varijetetima, jer njihove brige i kalkulacije, koje se emituju iz intelektualnog centra, nisu utišane. Kada je poziv Ljubavi ograničen, intelektualni centar nije uključen u ljubavni proces i tada glava ostaje hladna. Umesto da potpuno dominira Ličnošću, seksualni centar ostaje delimičan subjekt svojih normalnih

tendencija. To se događa mnogo češće nego što bi se pomislilo. Zaista, nije preuveličavanje izjaviti da velika većina ljudskih bića ni na trenutak ne pomišlja da postoje viši nivoi čuvstvene ljubavi.

U primeru koji smo naveli, vibracija SI-12 budi živu erotsku imaginaciju u intelektualnom centru, oslobađajući ga svih briga. Za trenutak, on se koncentriše samo na igru ljubavi, u kojoj pozitivni i negativni deo vibriraju zajedno u harmoniji sa motoričkim centrom i svojim sopstvenim ritmom, ubrzanim dotokom seksualne energije.

(V

Pogledajmo sada šta se događa u motoričkom centru kao posledica te obilne proizvodnje fine, čiste energije SI-12. On reaguje potpuno različito od intelektualnog centra. Moramo se setiti da emocionalni centar u *spoljašnjem čoveku* ne radi sa vodonikom 12, koji bi normalno trebalo da ga hrani, već sa vodonikom 24, koji je odgovarajući za motorički centar. Priliv energije SI-12 u motorički sektor emocionalnog centra izaziva snažnu rezonancu u drugim sektorima ovog centra – rezonancu koja može da proizvede sledeće fenomene:

- intelektualni sektor emocionalnog centra se aktivira u ljubavnoj igri vođen intelektualnim centrom u harmoniji sa motoričkim centrom; srce je preplavljeno nežnošću, koja je na neuporedivo višem nivou nego ona, koja se koristi kada je on hranjen samo energijom 24.
- Ako je poziv energije SI-12, koja dolazi iz motoričkih sektora emocionalnog centra dovoljno snažan i čist, *može* se osetiti trenutni bljesak svesti stvarnog 7. To se proizvodi na sledeći način: priliv nežnosti usled energije SI-12 otvara komunikaciju sa višim emocionalnim centrom, odakle teku talasi energije SOL-12 da se sretnu sa SI-12, kojom su preplavljeni motorički sektori nižeg emocionalnog centra. Energija SI-12 je tada indukcijom izložena transmutaciji i može postati SOL-12. Kada se to dogodi, organizam dobija obilan priliv nove energije. Čak i tokom nekoliko trenutaka, par *doživljava* (taste) više Božansko stanje koje je *Blaženstvo*, doživljaj koji ostavlja osećaj relaksacije i neiskazivog mira u svojoj budnosti.

Mogućnost dosezanja višeg plana aktom čuvstvene ljubavi objašnjava zašto je brak – u kome dvoje treba da budu jedno meso – uključen u *sedam svetih tajni*. Taj akt nosi u sebi klicu čiste emocije koja je Božanska Ljubav. Ako par dosegne to stanje pod impulsima Apsoluta III, kroz ovu misteriju doseže radijaciju Apsoluta II. Jedan korak će biti napravljen u pravcu velikog Povratka.

W

Šematski to prikazuje rad tri psihička centra u njihovim *pozitivnim i normalnim reakcijama* na poziv seksualnog centra, čija aktivnost uključuje par u akt potpune i harmonične ljubavi, što je slučaj kod *polarnih bića*. Zaista, energija SI-12 ima sposobnost da razvije i rastvori energije, koje dolaze iz tri centra Ličnosti i to će Ličnosti u njenoj celini za trenutak preneti snažne i harmonične vibracije. To harmonično učešće tri centra u ostvarenju ljubavne igre se može uporediti sa izvođenjem orkestra, sastavljenog od kompetentnih muzičara, kojim upravlja talentovani dirigent.

m ft)

Ipak, ukoliko orkestru nedostaje vođstvo, on može da proizvodi samo kakofoniju sa svojim instrumentima. To je slučaj sa parom, koji nije u harmoniji i sa kojim proces funkcioniše na

drugačiji način: seksualni centar se onda okreće u suprotnom smeru od normalnog i izaziva abnormalnu seksualnost i rađanje negativnih emocija.

Kao što smo rekli, negativna emocija ima Ljubav kao svoju osnovu; u drugom slučaju ne bi bila emocija. Toj osnovi se u različitim proporcijama dodaju elementi koji su, iako upravljani u suprotnom pravcu, analogni onima, koji postoje u slučaju normalne ljubavi. U skladu sa time, negativne emocije imaju efekat indukovanja odbojnosti umesto izazivanja privlačnosti kao što je to slučaj kod pozitivnih emocija. Još više, njihova dinamička priroda čini da čak i najflegmatičniji čovek, kada je pod njihovim uticajem, želi da deluje i tako izrazi svoje pobuđeno stanje nasilnim rečima i delima.

Dejstvo, koje negativne emocije izazivaju u nama, nam je suviše dobro poznato da bismo ušli u njihovo detaljno opisivanje. Naše sopstveno iskustvo nam omogućava da ispunimo tu prazninu. Važna stvar je shvatiti proces njihovog obrazovanja u nama. To znanje treba da nam omogući da obrnemo efekte i transformišemo njihovu destruktivnost u dobrobit u ezoterijskom smislu. To je izraženo poslovicom: *'Samo je jedan korak između mržnje i ljubavi.'*

Rekli smo da je svaka negativne emocija složena. *Čiste negativne emocije ne postoje.* Ali ta mešavina može da se proizvede i potraje, samo ako se podstiče nekom strašću. To je nalik vodi, u kojoj se rastvaraju određene soli samo ako je zagrejana na visokoj temperaturi. Negativne emocije se rađaju iz nasilnog napada strasti, kada čovek može da bude preplavljen ljubomorom, ljutnjom itd. Mehanizmom psihe, obrnutim od onoga, koji smo opisali u slučaju harmonične ljubavne igre, negativna emocija uzurpira energiju SI-12 seksualnog centra, energiju čuvstvene ljubavi, da bi se manifestovala. Kao i u pozitivnom slučaju, ova energija se preliva izvan celine motoričkog centra i na isti način prodire u motoričke sektore intelektualnog i emocionalnog centra, ispunjavajući ih. Dok god traje vibracija iz motoričkog centra, ili iz čovekovog animalnog instinkta, motorički sektori dva druga centra vibriraju negativno: rezultat je stanje potpune navale (confluence). Ovde imamo posla sa suštinskom tačkom: *mehanizam negativnih emocija može funkcionisati samo u stanju duboke navale.* Pokrenut šokom ili strašću, čovek gubi unutrašnji mir i trenutno pada u stanje navale (confluence), koje je povoljno za rađanje i razvoj negativnih emocija.

U principu, posle određenog vremena, negativna emocija progresivno gubi svoju energiju i konačno se gasi bez svesnog napora. Moramo dodati, da kada jednom padne u stanje navale, čovek se može otarasiti negativne emocije samo ako iscrpi energiju, koja ju je donela na površinu. Uznemirenost, koja je iz toga rezultirala, ne nestaje odmah. Negativne emocije uznemiravaju čitav organizam psihe, štete Ličnosti, izazivaju nered u psihi i izazivaju znatan gubitak najfinijih i najplemenitijih energija koje se stavljaju u pokret. Čoveku je tada potrebno vreme da ponovo izgradi ove rezerve finih energija.

Odvija se dijametralno suprotan efekat kada u trenutku, kada negativne emocije nastanu u njemu, subjekt ostane miran i ne zapadne mehanički u stanje *navale (confluence)*.

Proučićemo slučaj negativnih emocija, koje nastaju u nama. Iako iritacija može da se formira nedeljama, mesecima i ponekad godinama, njihova eksplozija je uvek iznenadna. Drugim rečima, negativna emocija izbija i za veoma kratko vreme poprima dinamički oblik; za sekundu ili dve ona se uzdiže u nekom i preplavljuje ga, dovodeći ga u stanje potpune mehaničke *navale*. Na kraju će se ispoljiti u rečima i delima.

Ovde se vraćamo na *Doktrinu Sadašnjosti*. Ukoliko, uz pomoć stalne introspekcije subjekat uspe da opazi uzdizanje negativne emocije u sebi odmah po njenom rođenju, to znači, *dok*

*prorez u njegovoj individualnoj Sadašnjosti nije prešao u protok vremena, za njega je moguće da izdvoji komponente te emocije. Introspektivna opservacija obasjava njegovo unutrašnje biće baš kao ulična svjetiljka, a negativne emocije mogu da se formiraju i počnu da deluju samo u unutrašnjoj tmini koja je karakteristična za stanje *navale*. Svetlo projektovano konstatacijom unutar *granica Sadašnjosti* razdvaja negativne emocije, a strast, koja ih je pokrenula, tada pada u latentno stanje.*

Konstatacija ipak ima i drugi efekat, koji je od primarne važnosti: momentalno razdvajanje komponenti, koje obrazuju negativnu emociju, oslobađa energiju SI-12, koju je strast uvukla u motorički centar; rezultat konstatacije je da se ona automatski koncentriše u emocionalnom centru koji ih onda stavlja u pokret. Znamo da se normalno intenzivan rad ovog centra vrši uz pomoć fine energije 12. stepena. Pobjeda nad negativnom emocijom donosi dotok radosti u niži emocionalni centar. Ta radost je izraz obilja energije SI-12, oslobođene konstatacijom. Ona čini da niži emocionalni centar vibrira bržim ritmom nego što je to uobičajeno za njega i podstiče oslobađanje toka energije SOL-12 iz njega. To ukazuje da konstatacija, kada se vrši na korektan način putem introspekcije i deluje unutar granica *individualne Sadašnjosti*, omogućuje čoveku da ostvari potpunu pobjedu. Dotok više radosti, koju oslobađa tok energije SOL-12m tada može da transmutuje energiju SI-12 oslobođenu iz mešavine u SOL-12 *indukcijom*. Trajanje kontakta između nižeg i višeg emocionalnog centra, koji se time ostvaruje, time može da bude produženo.

Očigledno je da ta mogućnost postoji samo za učenika, koji, prešavši *prvi Prag*, istrajava u uspinjanju *Stepeništem*, kada poseduje *magentni centar* u formiranju. Svaka pobjeda nad negativnim emocijama ubrzava formiranje tog centra. Isusove strašne reči */onome koji ima, tome će se dati; a od onoga koji nema, će se uzeti čak i ono što ima./* ukazuju na tu mogućnost pobjede, na napor, koji ona iznosi na videlo, i na njene efekte.

m *I*

Faktori, koje smo upravo opisali, objašnjavaju pristup negativnim emocijama, koji je usvojen od strane Tradicije. Taj pristup naglašava dve naredne tačke:

- bez pojave negativne emocije, energija SI-12 se ne povlači u motorički centar. Ona ostaje u seksualnom centru, da bi se koristila za njegove potrebe;
- bez pobjede nad tom emocijom, čovek ne može da oseti radost, koja je izazvana dotokom energije SOL-12, koja dolazi iz višeg emocionalnog centra; a bez tog dotoka energija SI-12 ne može da bude transmutovana u SOL-12, kada je povučena pojavom negativne emocije, a tada oslobođena introspektivnom konstatacijom unutar granica *individualne Sadašnjosti* pojedinca. Što je nasilnija ta negativna emocija, to je veća količina energije SI-12 koja je povučena, koja u slučaju pobjede može da se transmutuje u Sol-12.

Izvedeći ovaj rad sa svom ozbiljnošću za koju je sposoban, neofit može da dosegne stazu Uspeha koja će ga voditi prema Putu. U tom slučaju on će skinuti starog čoveka, roba svojih strasti, i obući novog čoveka, koji je obnovljen u Znanju pošto se slika Njega stvorila u njemu.

Upravo smo proučili negativne emocije koje se rađaju u nama. Ali kako napreduje *Stepeništem*, neofit će naći da trenuci, kada se negativne emocije uzdignu u njemu, postaju sve ređi i ređi. Energija SI-12 tada ostaje usnula u seksualnom centru, budući da je poziv strasti više ne priziva u pravcu nižih centara, gde se koristi.

To je tačka njegove evolucije na kojoj će neofit pronaći očiglednu korist od onih, koji su prema njemu neprijateljski raspoloženi. Dok god je na *Stepeništu čovek dobre vere* će u napadu, mržnji, ljubomori, izdajstvu i preziru drugog čoveka pronaći elemente koji su neophodni da bi probudio svoj emocionalni centar. Ostvarenjem dominacije nad mehaničkim reakcijama, koje napadi drugih mogu da proizvedu u njemu, neko ko se kreće između dva Praga, odvaja i odbija elemente, koji su paraziti fine energije, mobilisane negativnim emocijama. Ponavljamo: to je ona energija, koja, postavši dostupna, omogućava uspostavljanje kontakta sa višim emocionalnim centrom i ubrzava rast i razvoj magnetnog centra. *Čovek dobre vere* u toj borbi nalazi izvor energije koja mu je neophodna da bi napredovao.

On će onda razumeti da može i mora da voli svoje neprijatelje i da blagosilja one koji ga proklinju.

POGLAVLJE XIX

(V)

U prethodnom poglavlju smo ukazali, da što se više *čovek dobre vere* uspinje *Stepeništem*, to će ređe biti prilike kada negativne emocije nastaju u njemu njegovom sopstvenom inicijativom. To je razumljivo. Redovnom introspekcijom i unutrašnjom konstatacijom on će postepeno sticati znanje o sebi, to znači, o strukturi svoje Ličnosti i načinu na koji ona funkcioniše. Mišljenje „*Znanje je Snaga*“, izraženo u vreme prve industrijske revolucije, je potpuno primenljivo na unutrašnju revoluciju, koja se odvija u čoveku posle introspekcije. Rob svojih strasti, svojih instinkta i time svojih negativnih emocija, on je do juče uvek uspevao da opravda sebe korišćenjem uobičajeno prihvaćenih slogana da je njegovo ponašanje jednostavno ljudsko i normalno. Sada *čovek dobre vere* počinje da ne odobrava te emocije; on počinje da shvata da je rob i da razume da negativne emocije, koje su efekat *Generalnog Zakona*, teže ka tome da ga zadrže u njegovom primitivnom stanju i da ga zadrže na njegovom mestu, za dobro celine, ali na štetu njegovih ličnih interesa. Taj stav postaje sve jači uprkos svim zavodljivim i zastrašujućim pojavama, sa kojima ga suočava ogledalo života, sastavljeno od A uticaja.

To prvo saznanje – početak višeg znanja, koje je Gnoza – donosi *čoveku dobre vere Snagu*. Pre svega ostalog, to se javlja u obliku vlasti nad pokretima njegove psihe. Naravno, to se ne događa odmah; on mora da plati visoku cenu da bi bio oslobođen svoga ropstva. I cena može biti plaćena samo po cenu stalnih napora, koji su u principu dugi i teški. Međutim, sa svesnim i produženim naporima introspektivne konstatacije *čovek dobre vere*, koji gori *Verom* i nastavlja da se uspinje *Stepeništem*, će videti da je sve više odvojen od negativnih emocija, koje pod uticajem *Generalnog Zakona* uvek pokazuju tendenciju da se pojave u njemu.

Prvi zameci *gnoze*, višeg znanja i *prakse*, koja daje vlast nad sobom, progresivno donose *unutrašnji mir*, koji je prvi ozbiljan rezultat učinjenih napora.

Taj unutrašnji mir, koji bi *čovek dobre vere* trebalo da neguje svim sredstvima, je neophodno stanje, koje će mu omogućiti da sakupi sve energije, tako da može da napreduje *Stepeništem* i to je taj isti unutrašnji mir, koji će ga spasti pada.

Međutim, kada negujemo taj unutrašnji mir, naše mogućnosti za korisno korišćenje negativnih emocija koje se rađaju u nama, tako da one proizvedu fine energije, postaju veoma retke. Tako tada preostaje samo spoljni izvor, a to su negativne emocije, izazvane šokovima izvan nas.

Ova vrsta šokova nikada neće nedostajati onome ko rad obavlja u svetu. Zaista, *Generalnom Zakonu* onaj ko se 'kreće' izgleda kao begunac od kolektivnog rada i priroda preduzima trenutne korake – čitavu seriju adekvatnih mera – da pobunjenika vrati u liniju.

Tada počinje bitka, velika bitka, *Nevidljivi Dvoboj*, od čijeg ishoda zavisi sudbina *Hristovog Viteza*. Taj neprekidni dvoboj traje tokom čitave dužine *Stešeništa* i čovek *dobre vere* ne postiže konačnu pobedu dok se posle poslednjih iskušenja ne nađe naspram *drugog Praga*.

Međutim, tokom čitave dužine puta, napredak je osiguran delimičnim poredama nad ovom ili onom strašću, nad tendencijom da se zaspi, nad nasilnim šokovima ili sablaznima, koji dolaze spolja ili čak i iz njega. Bitka je bolna, posebno zbog toga što on ne prepoznaje *neprijatelja*, dok ga on ne udari; njegovo približavanje je uvek maskirano na beskonačno različitim načina: obzir, zavođenje, želja da se bude koristan ili dopadljiv, snishodljivost, stavovi itd. Često je *Vitez* pobeđen, jer služi *Đavola* svim srcem, dok iskreno, ali pogrešno veruje da služi Hrista.

Ali ko god padne na polju bitke, će naći pomoć. Ona dolazi sa dve strane: iz dubine njegovog bića i iz čistote vere, kojom gori njegovo srce. Po definiciji, vera je slepa, *budući da ona počiva i na nevidljivom i na vidljivom*. Kako je *nevidljivo* po definiciji nepoznato, najrevnosnija vera može iskreno grešiti.

Kao i spoljna pomoć, to dolazi iz efekata zakona koji se primenjuje na svaku akciju. Definisali smo taj zakon više nego jednom ovom formulom: *naglašene namere*. To je javno poznato i u mnogim zemljama se javlja u svakodnevnom govoru u maksimi: već prvi korak se računa. Te dve formule izražavaju isti zakon i primenjuju ga algebarski, to znači, u pozitivnom i negativnom smislu. U terminima moralnog napora, koji mora biti učinjen, nije manje teško ukrasti prvi put, na primer, nego praktikovati to neuobičajenom veštinom. Ponavljana akcija (u ovom slučaju, pojedinačne poredbe nad negativnim emocijama iste prirode) stvara naviku, silu inercije. Čak i tada, pre prelaska *drugog Praga*, nikada ne možemo biti sigurni da nećemo pasti u istu zamku, jer čovekova pažnja se brzo iscrpi, kada je suočen sa simultanim napadima koji se ponavljaju. Ali pad će biti sve manje i manje bolan a uklanjanje njegovih efekata sve lakše i lakše.

Još više, svaka pojedinačna poredba povećava rezerve fine energije i tako snaga *Viteza* raste u bitki. Ali ovde ponovo, on mora da bude posebno oprezan da ne potroši rezerve tako brzo kako ih je akumulirao. Posle svake poredbe mora se setiti da *Generalni Zakon* automatski deluje na različite načine da bi od njega ukrao višak – srodan 'buržoaskom' nivou – finih energija koje je stekao i koje će mu, ako se racionalno koriste, omogućiti da napravi jedan korak napred iz zone uticaja tog fundamentalnog zakona, koji je u ovom slučaju neprijateljski prema njemu.

Tokom *Nevidljivog Dvoboja* pojedinačna strast, ista opsena, gubi svoju moć nad porednikom, kada ju je poredio jednom, dvaput ili više puta. Tako dok *Vitez* napreduje *Stepeništem* njegov unutrašnji mir postaje sve potpuniji i nepromenljiviji. On će posmatrati svoje 'neprijatelje' kako se kolebaju i odstupaju jednog po jednog.

U to vreme je drugi izvor fine energije, koji je *čoveku dobre vere* potreban da bi napredovao, odsečen. Taj izvor je rezultat transmutacije negativnih emocija, podstaknutih šokovima izvan njega. Ponovo, u nekome ko je prešao *prvi Prag* i bori se da se usigne *Stepeništem* sa srcem koje gori verom, izvor energije iz negativnih emocija se ne može pokrenuti unutrašnjim i spoljašnjim šokovima.

Ti izvori će se za njega otvoriti ali, moramo da ponovimo, samo pod uslovom da unutrašnji mir, koji je stekao, ostane trajan i neuzdrman.

Dostigavši tu tačku u našem proučavanju, prosvetljeni čitalac će razumeti da se taj unutrašnji mir može postići samo *fuzijom* na koju smo ukazali u prvom tomu. To nas logički vodi dotle da istražimo fenomen i tehniku koja će nam omogućiti da u sebi proizvedemo *fuziju* na velikoj dubini.

(3)

Ovde ćemo napraviti malu digresiju da bismo raščistili važno pitanje, koje se sigurno javilo u čitaocu umu. Da bi aksiom vlasti nad negativnim emocijama bio dobro zasnovan, kao što je demonstrirano gore, postavlja se sledeće pitanje: u tim uslovima koja je uopšte njihova korist u opštoj ekonomiji našeg *Mixtus Orbis*?

Na osnovu onoga što je rečeno, čitalac može da stekne utisak da su negativne emocije jednostavno jedan od instrumenata, kojima *Generalni Zakon* drži čoveka na njegovom mestu.

Ovde je neophodno napraviti distinkciju, jer aktivnost negativnih emocija nema jednu, već dve uloge. Njihova aktivnost je destruktivna za one koji su blizu *prvom Pragu* i čak i više za one, koji, prešavši ga, napreduju *Stepeništem*. Već smo spomenuli, da su oni, iz perspektive *Generalnog Zakona*, potencijalni ili potvrđeni 'begunci'. Za njih negativne emocije predstavljaju jedan od faktora koji čine da izgube tlo i to je opasnost, protiv koje *čovek dobre vere* mora da se bori svom snagom.

Ali taj poseban slučaj važi za nekoga, ko učestvuje u ezoterijskom radu, nije opšte uobičajen. Tako, pitanje je naučiti da se razlikuje značaj negativnih emocija, kada obuzimaju ljude, koji su zadovoljni sobom i možda i svojom sudbinom, koji ne samo da ne sanjaju o ezoterijskoj evoluciji, već nemaju predstave o *Generalnom Zakonu*, o njegovom delovanju, niti da je moguće pobeći iz njegovih čeljusti. Oni su pokorni, savršeni objekti *Generalnog Zakona* a njihova vrsta čini većinu ljudskog roda.

Negativne emocije imaju mnogo značenja i igraju bezbrojne uloge koje se protežu daleko izvan granica *Mixtus Orbis*. Pokušaćemo da odredimo njihovo mesto unutar okvira note LA *organskog života na Zemlji*, posebno u njihova dva aspekta: *ličnom* aspektu i *kolektivnom*.

U oba slučaja uloga negativnih emocija nije stvarno negativna, iako je njihov direktan uticaj uvek destruktivan: ugrožavanje čovekovog zdravlja, izazivanje nereda u porodici i davanje podsticaja ljudskoj vrsti ka ekscesima: pobunama, ratovima i revolucijama.

U pojedinačnom slučaju, pozitivan efekat negativnih emocija leži u činjenici da one služe kao alarm za buđenje. Njihova dinamika prenosi impulse pojedincu koji ga prisiljavaju da deluje.

To je energija SI-12, uskladištene od strane motoričkog centra, koja se meša sa jednom ili više strasti – koje imaju veću gustinu od 24 – da bi proizvela negativne emocije. Posle toga, u tom pomešanom stanju, ona prodire u motoričke sektore dva druga centra i čini da oni vibriraju. Emocionalni centar onda vibrira na nasilan način. Ista smeša energija daje intelektualnom centru inventivnu, ali kalkulativnu orijentaciju, čineći ga sposobnim za sve vrste laži.

Na taj način organizam čovekove psihe izlazi iz pospanog mentalnog stanja, ali, neprosvećen sa ezoterijske tačke gledišta, on automatski ili čak voljno pada nazad u isto stanje, kad god nedostaju spoljni impulsi. On vodi život u duhu večne svetkovine.

(V

Može se reći da negativne emocije predstavljaju zajednički imenitelj za sva ljudska bića i ljudske grupe bez obzira na rasu, kastu, pol ili religiju. One stvaraju zajednički jezik, koji svi mogu da razumeju, pa čak i životinje.

Ratovi i revolucije su svakako nesreća za sve koji trpe zbog njih, ali nam stara i nova Istorija pokazuju da oni izazivaju pogoršanje (usplamćenje) ljudskih aktivnosti ne samo na bojnopolju, već i u kancelarijama i u tihim studijama filozofa i pisaca, kao i u laboratorijama i fabrikama. Iz te aktivnosti, izazvane ako ne i nametnute nesrećama i ratovima, se rađa čudesno delo za naredne generacije. To je indirektan ali jasno pozitivan efekat negativnih emocija. Možemo dodati, da bi bez negativnih emocija bila zatvorena vrata evolucije kako za pojedince, tako i za ljudske grupe.

Posle ove digresije ćemo nastaviti sa istraživanjem fenomena *fuzije*.

II (V

Proces, koji vodi do fuzije, se mora pažljivo posmatrati tokom njegovog razvoja i *u svakom trenutku* izlagati praksi konstatacije u stanju lucidne *prisutnosti u sebi*. Čitav proces može potrajati više godina. On uključuje *pet* sukcesivnih stepena:

PET STUPNJEVA FUZIJE

PRVI STUPANJ – *Introspekcija, konstatacija*

On se sastoji od stalnog introspektivnog posmatranja, koje za predmet ima sva mala *Ja* koja formiraju Ličnost i koji su *punjenje*, o kome smo govorili u prvom tomu ovog dela. Ovo posmatranje nas suočava sa različitim vrstama predstava: apstraktnim idejama, živim idejama, bezbojnim slikama ili slikama u boji, biljnim i životinjskim živim bićima, ljudskim slikama. Sve to se nalazi u hladnoj, umerenoj ili vrućoj atmosferi.

Suštinska stvar u ovom delu je posmatrati elemente, koji zajedno obrazuju naše provizorno *T*, *T* naše nedovršene ličnosti. Onda moramo konstatovati da je svaki od njih u suštini čestica našeg *T* kakvi jesmo pre *prvog Praga*.

Ponavljamo, da bi se to pokazalo plodonosno, čitav proces mora da bude predmet stalne konstatacije od prvog stepena pa do srećnog završetka.

Jednom kada se *čovek dobre vere* upozna sa čitavim spektaklom svoje Ličnosti tokom stalne introspekcije, on mora pokušati da otkrije koja mala *Ja* ili grupe malih *Ja* imaju tendenciju da okupiraju prednji plan scene. Važno je upoznati ih. Takođe je važno znati da su ta mala

Ja, koja uvek imaju tendenciju da igraju glavnu ulogu i koja zbog toga služe kao vodiči čitave Ličnosti, ponekad sakrivena od posmatrača kao rezultat laganja sebe i hipokrizije.

Uopšteno govoreći, svaka Ličnost je deformisana; smisao i stepen deformacije su individualni, ali što je veća deformacija, to je veći broj malih *Ja* iza maske. To je važno znati, jer oni moraju da budu demaskirani na prvom stupnju rada. U suprotnom *fuzija* se neće odigrati adekvatno i potpuno, što je neophodan uslov da ona bude efikasna.

DRUGI STUPANJ – Aktivni unutrašnji mir

Spoljnje i unutrašnje okolnosti izazivaju konflikte u nama između *Ja* različitih tendencija – verno reflektujući svet A uticaja. Svaki konflikt proizvodi neprijatnu senzaciju unutrašnjeg trenja. U tom trenutku je neophodno biti *pažljiv* (*watchful*). Znajući da slaba, delimična ili isprekidana konstatacija nije dovoljna da bi dala rezultate, čovek mora biti *aktivno* prisutan u sebi i posmatrati proces, dok se istovremeno odlučno odvaja od njega. U suprotnom, ako se stopimo ili učestvujemo u konfliktu, čak i na trenutak ili delimično, trenje se ne može okrenuti u našu korist. Naprotiv, ako smo utopljeni u to, gubimo naše energije, umesto da ih čuvamo i akumuliramo.

Jedna od maksima Johna Qimacusa se može posebno primeniti na ovaj rad; ona kaže: istinski mudar čovek je onaj ko ume sve da okrene u svoju korist. Za to, neophodno je biti prisutan u svakom trenutku kada se rodi trenje; rezultat je onda pozitivan i proizvode se fine energije.

Njihov kvantitet zavisi od intenziteta trenja, to znači, od unutrašnjeg konflikta ili konflikata, kao i od stepena čovekove *prisutnosti u sebi*. Njihov kvalitet zavisi od centra koji deluje.

Kada mu se adekvatno pristupi uz pomoć konstatacije dok smo prisutni u sebi, trenje može da oslobodi fine energije valentnosti između 96 i 12. Nama u principu nedostaju sve te energije. Grupa energija 96 deluje na kompleksnom procesu disanja, čiji ritam povratno zavisi od utisaka, koji izazivaju pozitivne i negativne emocije u nama. Pozitivne emocije izazivaju ubrzanje kucanja srca i još važnije, daha. Nasuprot tome, negativne emocije deluju direktno na disanje i preko njega na srce. To je razlog zašto se sa pravom može reći: *on diše ljutnju, mržnju itd.*

Kada smo ljuti, mi konzumiramo velikim delom energiju 96 u jednom cugu: ona nam oduzima dah. Ako odmah ovladamo svojom ljutnjom, oslobađamo energiju SI-12 koja, kako je već ranije objašnjeno, obilno ulazi u emocionalni i intelektualni centar. Struja blagostanja i svežine se onda širi kroz nas; disanje postaje normalno i duboko, vibracije centara se ubrzavaju i to u povratnoj sprezi izaziva povećanu aktivnost energija, koje pripadaju grupi 96, koja vodi do transmutacije energija u sve tri oktave ishrane.

A Praktičan putokaz

Čovek dobre vere, koji se posveti ezoterijskom radu dok nastavlja da živi u svetu, nepromenjeno izaziva animozitet onih oko sebe. Nekoliko tekstova Biblije ukazuje na tu zakonitost. Dovoljno je znati stihove, u kojima se kaže da su čovekovi najveći neprijatelji oni iz njegove kuće. Međutim, najveći čovekov neprijatelj je sigurno on sam, upravo zbog svoje bezuslovne vezanosti za one 'iz svoje kuće'. To je razlog zašto je Isus rekao: *ako dođe neko od vas k meni i ne mrzi na svog oca i majku i ženu i decu i braću i sestre, ne može biti moj učenik.* (Luka xiv: 26).

To je značenje i drugih reči, koje je Isus izgovorio: *Nemojte misliti da sam došao da donesem mir na Zemlju; Došao sam da donesem ne mir, već mač.*

Može se osetiti da je ovo pitanje učenikovog unutrašnjeg stava prema ljudima koji ga okružuju, to jest *unutrašnje ne pridavanje značaja* (*inner non-consideration*). Sa druge strane, nama generalno nedostaje spoljno pridavanje značaja (spoljna konsideracija). Tako, kada uspemo da transformišemo negativne emocije u pozitivne, postizujući unutrašnji mir i uživajući u procesu, ne moramo pokazati tu pobedu nad sobom osobama, koje izazivaju talase ljutnje u nama, jer će to samo povećati bes uvreditelja.

TREĆI STUPANJ – *Vrelina*

Ne smemo shvatiti ovu reč drugačije nego jednostavno simbolično. Prava vrelina se rađa u nama kada unutrašnje trenje postane dovoljno intenzivno i kada se koristi racionalno. To se događa na potpuno isti način kao što se stvara vrelina, kada se dva komada suvog drveta taru jedno o drugo. Naravno, za to se mora imati *suvo drvo*. Pažljivi čitalac će razumeti značenje ovih reči.

Kada osetimo tu vrelinu, možemo biti sigurni da smo na pravom putu. Svežina, koju to donosi, nas nikada neće zasititi.

Videli smo da ta vrelina može doći iz pravilnog korišćenja okolnosti; ali ona može biti izazvana i određenim molitvama. To trenje onda dolazi u središte akta *sadašnjosti*, akta konfrontacije *T* Ličnosti, u njenoj osrednjosti i njenoj slabosti, sa *Ti* Božanske beskonačnosti. Snaga molitve zavisi od intenziteta osećaja, koji se javlja iz te opozicije i koji se oseća kao rezultat dvostruke prirode emocionalnog centra. Ponos, čak i njegov najmanji trag, čini tu konfrontaciju neoperativnom. Poznata tradicionalna maksima glasi: Bog ne prihvata ponosne.

Vrelina se proizvodi *osećajem*, koji se rađa iz konfrontacije, a ne *rečima* molitve. Pored toga, u tom slučaju, molitva mora da bude kratka, tako da srce može da je recituje neprestano u sebi i može da zadrži njeno najintimnije značenje, dok napušta njen oblik i reči od kojih je sastavljena. Ako čovek u tome uspe, srce doživljava neiskazanu radost, koja je nešto što se moramo veoma naporno truditi da postignemo.

Praktični putokaz:

Ovo se dostiže progresivno. Prvo, moramo recitovati molitvu naglas; tada oblikujemo reči usnama, ne proizvodeći glas i najzad, izgovaramo ih u duhu. Pažljivi čitalac će razumeti značenje ove metode. Njena primena je individualna i jedna je od grupe dnevnih aktivnosti koje čine Pravilo.

U pravoslavnoj monaškoj praksi koristi se *Isusova Molitva* za ovaj cilj. Ona se ponavlja kako sledi:

Gospode, Isuse Hriste, Sine Božiji, smiluj se na mene, grešnika!

U manastirima i samostanima se ona ponavlja čak i dvadeset puta na dan. Onima, koji rad obavljaju u svetu, se preporučuje da recituju ovu molitvu u serijama od po dvanaest puta, to znači, tri puta kako je gore opisano i ponavljanje toga četiri puta. Treba da ponavljamo od jedne do četiri recitacije dnevno na ovaj način.

ČETVRTI STUPANJ – *Vatra*

Prva tri stupnja *fuzije* zahtevaju stalni napor. Poslednja dva su spontane prirode. Srce *samo* počinje da gori, kada trenje oslobodi dovoljno snažnu vrelinu, kao što je to slučaj i sa dva parčeta suvog drveta.

To je mistična vatra. Odatle, ona se širi kroz vene. Tradicionalna maksima ukazuje na ovaj predmet sledećim rečima: *Kada vatra gori u krvi, sama kompozicija nervnog sistema se suštinski menja*. I krv postaje 'plava'.

Na ovom stupnju tragalac će u svojim dubinama videti sliku svog pravog T, brilijantni zrak T njegovog Gospoda.

U Tominom Jevanđelju, koje je nedavno otkriveno, na ovo je napravljena naredna aluzija: *„Neka onaj koji traži ne prestani da traži dok ne nađe, a kada pronađe biće uznemiren, a pošto bude uznemiren, diviće se i vladaće nad Svime.”*

Da vlada nad Svime, čitalac će razumeti da to označava identifikaciju sa čovekovim stvarnim T, koje je fragment Gospodovog T, koje vlada Univerzumom.

PETI STUPANJ – *Fuzija*

Fuzija se odvija na različite načine, ali uvek počinje od emocionalnog centra, pod uticajem intenzivnih emocija, negovanih putem svesnog napora, ili iznenadnih emocija, kao u slučaju dobrog lopova na krstu, ili sledeći dugu akumulaciju različitih emocija, orijentisanih u istom smeru. Priroda *fuzije* je tako striktno individualna. Ona može biti rezultat *žrtve*: vojnika, koji se žrtvuje za svoju zemlju, na primer. Zar nije Isus rekao da nema veće ljubavi, nego ljubavi onog, koji žrtvuje svoju dušu za svog prijatelja. To se takođe može dogoditi buđenjem bilo koje intenzivne manifestacije prave Ljubavi.

Ljubav je tako zajednički element u svim procesima koji vode ka *pozitivnoj fuziji*. U stvari to je Ljubav i samo Ljubav, koja pali srce, dok glavu ostavlja hladnom. *Fuzija* postignuta na taj način ima definitivni karakter.

Fuzija se takođe može odigrati pod uticajem snažnih negativnih emocija, straha od greha, na primer. Ali u tom slučaju, ona ne može biti potpuna. Njen kvalitet je hibridan i njen efekat je nedovoljan.

Ako kasnije čovek postane svestan te nedovoljnosti i ako istraje u svojoj želji da dosegne pravu i perfektu potpunu *fuziju*, on je onda pozvan da uništi svoje parcijalno „ja” i da tada počne od početka ni iz čega. Ali to uništenje može biti učinjeno samo po cenu prilične patnje. Jednom kada shvati da je *fuzija* defektna, čovek mora prisiliti sebe da to razruši što je pre moguće. To je sve još teže, jer je pogrešna *fuzija* rezultat duge akumulacije emocija orijentisanih u pogrešnom pravcu.

Kada je pogrešan centar uništen, u samom trenutku njegovog uništenja čovek može usmeriti i okrenuti u svoju korist svu snagu emocija sa efektima, od kojih je stvorio delimičnu ili negativnu *fuziju*. U tom slučaju, kao i u borbi protiv negativnih emocija, pozitivni efekti ostaju, pošto su štetni uticaji negativne *fuzije* poništeni. Međutim, za ovo postoji jedan uslov: uništenje mora biti praćeno praksom konstatacije dok je u stanju prisutnosti u sebi.

Treba takođe da primetimo da uz sve vrste delimičnih ili negativnih *fuzija*, takođe postoje i *kristalizacije*. One su uvek nepotpune i lokalizovane. Ali one se ne smeju pomešati sa onim, što je u ezoterijskom smislu, ljudska *priroda*. Ona se može uporediti sa viskoznom masom u tečnosti; može pokazati jednu ili više tačaka kristalizacije, koje su postignute mehanički. Često, to dolazi i raste sa godinama, posebno kod ljudi, koji se zainteresovani za ono što prevazilazi granice neposrednog prostora i vremena. Tada razboriti postaju pohlepni, a diktatori postaju neukrotivi. Mentalna lenjost se povećava sa godinama, tako da čovek postaje nesposoban da ima originalne misli; od tada, on živi sa mislima drugih, koje se

povratno u njemu progresivno kristališu, gubeći svu svoju lekovitu mnogostranost. Ovaj fenomen se ponekad može pronaći i kod mlađih. To su znaci prevremenog starenja.

(2)

To su različiti aspekti procesa *fuzije*, koje smo kratko proučili tokom pet stupnjeva njene realizacije. Jednom kada je ona postignuta, *T* Ličnosti postaje monolitno, ne više konglomerat punjenja malih 'Ja', već stabilan entitet. U tom trenutku, tragalac se nalazi na četvrtom stepeniku *Stepeništa*, ispred *drugog Praga* i spreman je da ga pređe.

POGLAVLJE XX

(V)

Vratimo se malo unazad da proučimo kompleksan problem „*Ja sam*“, kako se javlja pre nego što se odigra *fuzija*.

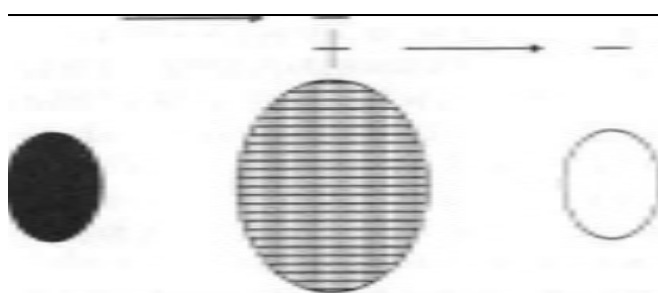
Već smo proučili transformaciju, koja se odvija u odnosima između čovekove Ličnosti i njegovog pravog *T*, kada stekne ezoterijsko znanje ili *gnozu*. Ali ovaj put ćemo razmotriti i *T* tela i slediti kombinovanu evoluciju tri *Ja*: tela, Ličnosti i pravog *T*, pre i posle drugog Rođenja, rođenja *Individualnosti*.

+

I o

Ličnost Pravo *T*
(figura 25)

Uvođenjem *T* tela, dijagram izgleda ovako:

(figura 26)

T tela Ličnost Pravo *T*
(strelice pokazuju pravac, u kome se vrši rukovođenje u normalnom životu ljudskog bića).

Znamo da se u *spoljašnjem* čoveku pravo T samo retko manifestuje i čeka da bude konsultovano. Drugim rečima, T Ličnosti je aktivno u odnosu prema pravom 'Ja'. Međutim, u određenim ozbiljnim situacijama pravo T ulazi u uspavani pozitivni deo emocionalnog centra, za trenutak ga budi i tada preko njega šalje upozorenja Ličnosti. Ali na te alarme se najčešće ne obraća pažnja. Jer je ' T ' tela u prosečnom ljudskom biću jako razvijeno. Izuzev u relativno retkim slučajevima ili usled iznenadnih, neočekivanih utisaka, telo perfektno zna šta mu je potrebno za njegovo izdržavanje, kao i za odmor, zadovoljstvo i za sve njegove želje.

Ličnost živi u telu i izražava se preko njegovih organa. Zbog toga T Ličnosti zavisi od T tela tokom većeg dela svoje manifestacije. Sa druge strane, pravo T se ispoljava preko Ličnosti. To je razlog zašto u životu *spoljašnji* čovek veoma zavisi od njega. Kroz njega, u drugom stupnju, on takođe zavisi od T tela. Zaista, talas groznice ili zubobolja mogu učiniti da *spoljašnji* čovek momentalno izgubi svoje velikodušne ideje ili svoju duhovnost.

Kao što prethodni dijagram prikazuje, sve stoji u međuzavisnosti.

Međutim, svako od ta tri Ja ima svoja pravila i sopstvene ciljeve i da bi ih ostvario, upošljava službe Ličnosti. Tako, kada T tela smatra da je došao trenutak za jelo, Ličnost na njegovo insistiranje preduzima sve potrebne mere: nabavka, priprema i uzimanje hrane. U ovom primeru T tela i T Ličnosti menjaju pozicije u svom odnosu nekoliko puta, preuzimajući dominantnu ili podređenu ulogu nekoliko puta naizmenice. Ako se potrudimo da uočimo čitavu proceduru koja se završava večerom, videćemo da se inverzija znakova (+) i (-) javlja nekoliko puta i da celina Ličnosti služi T tela.

Iako na manje raznolik način, znaci se menjaju i u odnosu između Ličnosti *spoljašnjeg* čoveka i njegovog pravog T . U principu, T Ličnosti je aktivno u poređenju sa pravim T , u smislu da sledi njegove savete samo kada misli bistro i samo u veoma retkim slučajevima, kada se dogodi da obrati pažnju na upozorenja. Naravno, ovde ne govorimo o *Jednostavnim* (Just). Ali to ne znači da T Ličnosti nije svesno imperativa i signala pravog T . Ona ih je svakako svesno; barem u svim onim prilikama kada je čovek postavljen pred važnu alternativu i mora da bira.

Ukoliko u tom trenutku T Ličnosti nije izloženo snažnim spoljnim i unutrašnjim uticajima: fascinantnim gledištima i kalkulacijama za intelektualni centar; dopadanju ili nedopadanju za emocionalni centar i ako barem za trenutak nije pod vlašću želja T tela, ono može da čuje i razmotri poruke pravog T . Ali ti uslovi najčešće nisu ispunjeni i čovek tada ne obraća pažnju na upozorenja pravog T . Ipak, T Ličnosti perfektno zna da su poruke, koje prima od pravog T tačne i čiste. Ukoliko pre T Ličnosti usled njihovog ignorisanja oseća gorak ukus posle pogrešnih koraka koje je preduzelo. Tako se delovanje, inspirisano hipokrizijom, kukavičlukom, izdajom, ljubomorom, osvetom i drugim izrazima ljudske niskosti, da ne pominjemo laži, nikada ne odvija, a da ne ostavi određenu gorčinu na dnu čovekovog srca. Bestijalna radost u ostvarenju dominacije nasiljem ili zločinom, čak i ako on ne bude otkriven i prođe nekažnjeno, nikada neće kompenzovati napad griže savesti koji sledi.

Rezultat je da uprkos svojoj prividnoj dominaciji nad stvarnim T , T Ličnosti mu je privučeno. Situaciju još više komplikuje činjenica da se utisak, koji ostavlja taj konflikt intencija, briše iz memorije pojedinca samo uz velike teškoće, ako se uopšte izbriše. Vremenom i akumulacijom odluka, koje je T Ličnosti preduzela svojevoljno, ne vodeći ni najmanje računa o najintimnijim potrebama srca, ti konflikti rastu u snazi i u proporcijama.

Ljudska Ličnost je takođe suviše često povučena na drugu stranu, ka T tela.

Ukoliko pravo *T* ne oda tragove nedoumice, u većini slučajeva se oni i ne mogu naći u *T* tela. Zato, kada ono podigne svoj glas, ti imperativi su gotovo uvek kategorični. Na taj način je Ličnost, ili drugim rečima, *spoljašnji čovek*, koji se identifikuje sa njom, gurnut u suprotnom pravcu imperativima primljenim od duše – od pravog *T* – i drugima, primljenim od mesa ... od *T* tela.

Ako, za dobro ili loše, Ličnost i uspeva da ignoriše imperative pravog *T*, njene izvrđavajuće taktike i prilagodljivost su retko uspešne kada je suočena sa imperativima *T* tela. Ta bitka između Ličnosti, koja je mešavina, i samim tim slaba, i *T* tela, koje donosi jasne odluke, po pravilu završava porazom Ličnosti, praćena manevrima, obmanama i laganjem sebe i drugih. U većini slučajeva, kada Ličnost podleže *T* tela, ono deluje pod direktnim ili indirektnim uticajem seksualne energije. Tada će Glas pravog *V*, vrhovnog sudije, govoriti čoveku iz dubine njegovog srca i njegova presuda je uvek postojana i pravedna.

Ali, nasuprot određenim modernim teorijama, iako je njegova Ličnost nedovršena, *spoljašnji čovek* je odgovoran za njeno delovanje. Ta činjenica je potvrđena u svim Religijama.

(2)

Romantična literatura u svim svojim varijacijama je bazirana na gornjem dijagramu (fig. 26), koji verno reflektuje realitet psihe *spoljašnjeg čoveka*. On reprezentuje međuzavisnost čovekova tri *Ja*, iz kojih proizilazi kontinuirani unutrašnji razdor, koji se odvija u svesti *T* Ličnosti, uvek kada izađe iz svoje mentalne sanjivosti. To se događa kao efekat konflikta namera, izazvanih šokovima, bilo da oni dolaze spolja ili iznutra.

To je takođe tema *slobodne romanse*, kako je već definisana, koja je karakteristika moralnog odnosa između muškarca i žene tokom *Ciklusa Sina*. Ta romansa je bazirana na recipročnom slobodnom izboru u ljubavi, dostojno krunisana brakom i izgrađena na principima monogamije. Naravno, to nije idealna formula, budući da se u praksi gotovo uvek pokazuje pogrešnom; to je među-rešenje između patrijarhalne *poligamije Ciklusa Oca* i nepogrešive *jedinstvene romanse Ciklusa Svetog Duha*, koja je bazirana na međusobnom prepoznavanju i ujedinjenju polarnih bića.

Ponavljamo da tri *Ja*, predstavljena na ovom dijagramu, obrazuju osnovu svake romanse, koju doživljava *spoljašnji čovek*, posebno u dramatičnijim oblicima. Ali slobodna romansa zadržava gotovo neodoljivu privlačnost za tog čoveka, jer je njena romantična strana osnažena seksualnim uticajem. Jer su slike, koje ljubavnici prave jedan na drugog, obojene iluzijom, počevši od njihovih dejstva pod seksualnim uticajem, i nikada ne korespondiraju sa realnošću. Ali čak iako su objektivno pogrešne, te uzvišene predstave mogu u ljubavnicima da izazovu idealne vizije jednostavno usled dotoka finih energija; energije koje prvenstveno dolaze od vodonika SI-12. Jednom kada se brak konzumira, te vizije progresivno ustupaju mesto neumoljivoj realnosti; rezultat je oslobođenje od iluzije (razočarenje) i nezadovoljstvo i on generalno vode jednog ili oba bivša ljubavnika do toga da potraži zagrljaj 'divnog princa' ili 'čudesne žene'.

U celini, to je program *slobodne romanse*, koju doživljavaju *spoljašnji ljudi*, bilo da se ta romansa odigrava u životu, da li je zapisana, pročitana ili viđena na filmu.

Okolnosti kao što su mesto i vreme, kao i dodaci samo služe da se to ispuni.

U praksi je to nerešiva situacija – sa izuzetkom zajednice polarnih bića, naravno. Ali ona, koja je jedina realna zajednica, *spoljašnjem čoveku* izgleda kao neostvarljiv san. Tako on postaje rezigniran zbog svoje sudbine, uz reči, da ako je brak nesavršena formula, svako

drugo rešenje je podjednako osuđeno na neuspeh. Okrenuvši se od višeg plana, on se spušta na niži plan da otkrije preljubu.

W

Kada partneri imaju romantičnu prirodu, njihove međusobne predstave i vizije, iako iluzorne po prirodi, za svakog od njih reflektuju *sliku* njegove ili njene *prave ljubavi* ili idealnog *polarnog* tipa. To je razlog zašto period veridbe ponekad daje dvoma ljudima, koji su vereni, iluziju, da je njihova ljubav prava i *jedinstvena ljubav* i ta iluzija rađa privremeni dotok rafiniranih energija.

Slobodna romansa je na početku platonska, ali bitka, koja se kasnije odvija gotovo uvek završava pobedom tela. To je kraj prvog čina. Jer druga bitka počinje okolnostima, koje su često nepogodne; ali pravo rečeno, to više nije pitanje romanse.

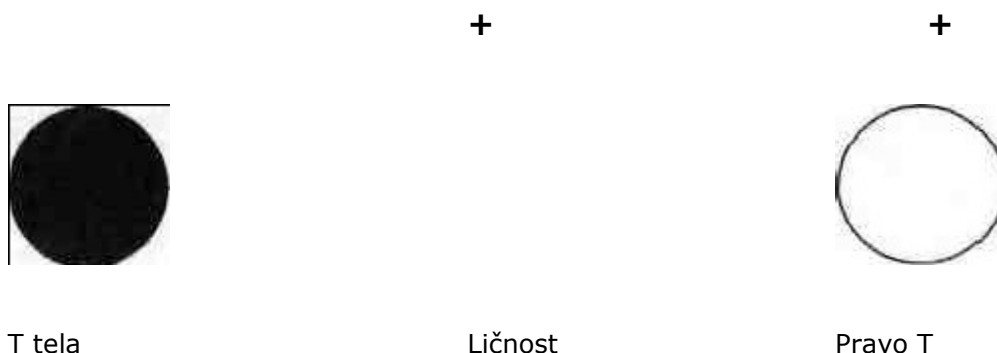
Glavna karakteristika slobodne romanse, kako se ona ispoljava tokom *Ciklusa Sina*, je u tome da, iako započinje cvetom i nastavlja se intrigom, ta romansa kao takva uvek ostaje nedovršena, kao smokvino drvo u Jevanđelju, koje daje samo listove; (7. Ref. Matej jati: 19.). Ovde moramo izbeći zabunu: brak, kakav ga znamo – brak *spoljašnjeg čoveka*, koji je po definiciji nesavršen – je teško *plod* ljubavi. Naprotiv, on je njen završetak. Zaista nema organske veze, sa kojom bi on mogao biti prava ljubav. Samo prava Ljubav može doneti plodove. Ali je prvo moramo steći.

II (V

Položaj Ličnosti se može uporediti sa položajem slabog čoveka, koga snažan čovek gura sa jedne strane na drugu u različitim situacijama: iako je pravo *T* nesavladivo, ono se takođe, da tako kažemo, ignoriše. *T* tela varira u svojim željama, ali je u direktnom i stalnom kontaktu sa Ličnošću, koja živi u tom telu, zavisi od njega i manifestuje se preko njega. Samim tim se može reći da Ličnost ne uživa mnogo autonomije u odnosu na njega.

Situacija se potpuno menja kada *magnetni centar* otvori 'prednja vrata' Ličnosti prema pravom *T*, posle čega ono preuzima upravljanje nižim centrima, kada osigura njihov koordiniran rad. To je trenutak kada se odigrava kompletna i perfektna *fuzija*, u kojoj se *V* Ličnosti identifikuje sa pravim *T*. To je drugo Rođenje, rođenje *Individualnosti*. Posle toga, *T* tela više ne može da pruži otpor, niti da nametne svoju volju *T Individualnosti*. To je stanje ekstaze, u koje *Individualnost* može da uđe svojom voljom, ona čak može da obustavi normalno funkcionisanje pet čula, kao što vidimo na primeru mučenika.

Naredna figura prikazuje novi odnos između tri *Ja* posle drugog rođenja:

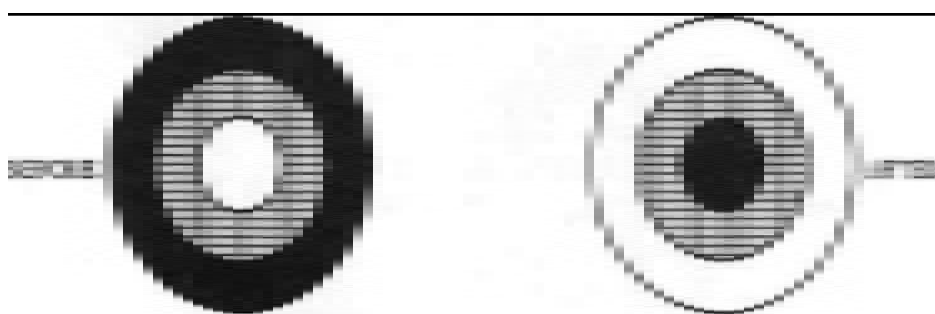

(figura 27)

Telo je glorifikovano i pročišćeno drugim Rođenjem. Dovođenjem Ličnosti čovek postaje savršen, iako i dalje pripada istom osnovnom tipu: 1, 2, i 3. U tom novom stanju, filteri funkcionišu perfektno, puštajući da samo čisti elementi uđu u svaku od tri oktave ishrane.

Za čoveka, koji je prešao *drugi Prag*, gornji dijagram treba da bude predstavljen drugačije, da bi bolje korespondirao sa realnošću; to više nije pravo *T* koje živi unutar Ličnosti i kasnije u telu, kao kod *spoljašnjeg čoveka*, već je umesto toga njegovo pravo *T* ono koje razvija Ličnost i rađa *Individualnost*, koja najzad uključuje i telo.

Donji dijagram predstavlja stanje čoveka pre i posle drugog Rođenja.

M TELA
OS LIČNOSTI
CZI Pravo V

figura 28

figura 29

(2)

Vratimo se sada na figuru, koja reprezentuje tipičan slučaj Ličnosti, koja je počela da uči i razume ezoterijsko Znanje. Naglasili smo da je stalno trenje između Ličnosti i pravog *T* (reprezentovano na ovom dijagramu tačkastim linijama) ezoterijsko Znanje.

Dodajemo da znanje i savoir-faire (znati kako se nešto radi, fran, prim.prev.) koje nam to Znanje – *Gnoza* – omogućava da usvojimo, predstavljaju *filozofski kamen* srednjovekovnog misticizma i da mogu prouzrokovati željenu transformaciju u učeniku. Ta transmutacija se prvenstveno sastoji u promeni u pravcu autoriteta koji deluje između tih različitih *V*.

Iz tog razloga smo u prethodnom tomu stavili znak (+) na strani pravog *V*, a znak (-) na strani Ličnosti. Ali efekti transmutacije se tu ne završavaju.

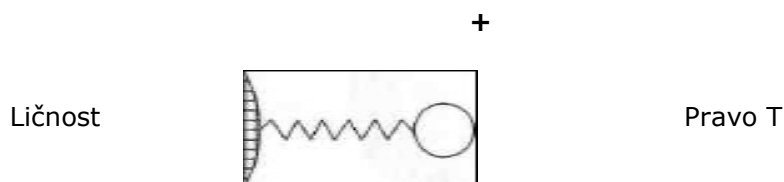
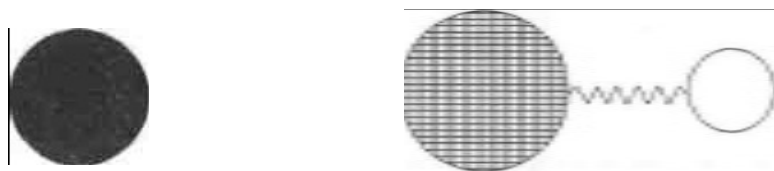

figura 30

Sada ćemo dopuniti poslednju figuru krugom, koji predstavlja *T* tela.

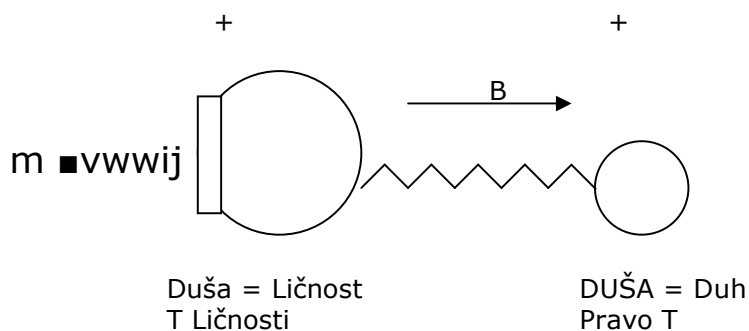

Ličnost

Pravo *T*

Setimo se stare ezoterijske maksime koja kaže: *put koji vodi na vrh, vodi istovremeno i do dna.*

Ako to primenimo na sadašnji slučaj, to znači da kada *gnoza*, stečena svesnim naporom, uspostavi *link* između Ličnosti i pravog *T* učenika, sličan link je *automatski* i bez napora uspostavljen između Ličnosti i tela. Naša šema tada poprima sledeći VID:

Dok god Ličnost živi uronjena u 'A' uticaje, kojima je privučena interesovanjima običnog života, ona je u principu pasivna u svom odnosu prema telu, koje za nju predstavlja najvišu vrednost, i ostaje ignorantna prema 'B' uticajima. U tom ekstremnom primeru Ličnost pada pod vlast *T* tela, više voljno nego ne, kojim opet dominira seks u svojim direktnim i indirektnim manifestacijama. Nemoćno ljudsko srce suviše često dokazuje ovo stanje stvari. Možemo se setiti Isusovih reči: *'gde je vaše blago, tamo će biti i vaše srce.'*

(3)

Ovde je neophodno dati još nekoliko delića. Rečeno je da se *spoljašnji čovek* nalazi u nepravilnom (corrupt) stanju kao rezultat *Pada*. Nije čitav čovek pao, već Ličnost, koja se, privučena relativnom autonomijom nižeg intelektualnog centra, okreće od *Drвета Живота*. Ona je zaslepljena *Drvetom poznavanja Dobra i Zla*; sposobnošću da se odmeri svoja sopstvena situacija, sposobnošću da se kalkuliše i upoređuje putem svojstava *T* Ličnosti i čistom svešću budnosti. Neograničeni horizonti se tada otvaraju pred Ličnošću, horizonti, koji su u suštini nedostižni, budući da neprekidno iščezavaju pre nego što ih ljudski duh istraži, ali se potraga za njima nastavila od tih dana do našeg doba.

Plodovi sa *Drвета poznavanja Dobra i Zla* su relativni. U to vreme čovek je to razumeo. Ali vremenom je bio u stanju da shvati istinu koju je gotovo zaboravio sve stalno, nepromenljivo i shodno tome *realno*. I u veličanstvenoj trci *Napretka* – napretka samo u smislu činjenja stvari – on je zaboravio sebe. Za njega, *Drvo Живота* je postalo legenda.

Zaboravivši pravo 'Ja', Ličnost je bila sve više obožavana kao najviša vrednost u vidljivom, saznatljivom, čulnom svetu u kome čovek veoma dobro zna *da je sve relativno*.

Ta situacija traje i danas i čak postaje sve gora. 'Osvajanje svemira', koje je postalo geslo intelektualnog napretka, nije promenilo stanje čoveka.

Pad Ličnosti ne izaziva pad pravog T niti T tela. Ovo prvo se čini očiglednim, ali se ovo drugo čini težim za shvatanje. Iznenađujuća činjenica je da telo umire. Ali telo postaje smrtno upravo zbog iskvarenosti (corruption) Ličnosti: motorički centar, koji je fiziološki centar tela, pati od iste sudbine kao i Ličnost, jer on je deo nje, i kao rezultat toga blisko je povezan sa njom. Tako, nasuprot opštem verovanju, telo ne umire zbog svoje sopstvene manjkavosti, već zbog manjkavosti Ličnosti. Kada ona više nije u toj situaciji, telom upravlja seksualni centar, koji je, nalik višem emocionalnom i intelektualnom centru, *besmrtn*. U čoveku, to je monada koja izražava Apsolut III, baš kao što viši emocionalni centar izražava Apsolut II, a viši intelektualni centar Apsolut III.

Posmatrajući stvari iz tog ugla, možemo bolje razumeti indikacije, koje su nam date u Postanju, gde stoji da je čovek učinjen *živom dušom*. Komentarišući taj tekst, Sv. Pavle kaže: postoji prirodno telo i postoji spiritualno telo. I tako je rečeno, *prvi čovek, Adam, je bio učinjen živom dušom*.

Sada, iskvareni (corrupt) čovek, pogotovo civilizovani čovek 1, 2 i 3, misli da je došao na svet ne da *živi*, već da *umre*.

Videli smo da potpunom regeneracijom čovek stiže T, *Svesnost* i *Volju* u apsolutnom obliku. Da budemo precizniji: organ pravog T u čoveku je viši emocionalni centar; organ *Svesnosti* je viši intelektualni centar; organ *Volje* je seksualni centar.

Sada izgleda jasno, da je, uprkos njegove manjkavosti, njegove bolesti, pa čak i smrti, T tela, vođeno seksualnim centrom, definitivno snažnije od ljudske Ličnosti, kako ona funkcioniše u *spoljašnjem čoveku*, u kome poprima oblik 'živog peska'.

m

Već smo govorili o *prvom linku*, koji treba da bude uspostavljen između Ličnosti i pravog T. To je veza, uspostavljena između njih, preko koje učenik ulaže svesni napor tokom svoje inicijacije u *ezoterijsko Znanje*, koje nije niti nepotpuno, niti nejasno. Baš kao i prirodna nauka, ova *gnoza* je sistematična; i ona je takva baš kao i svako drugo znanje zbog sistematske strukture Kosmosa, bilo da se posmatra kao celina ili u njegovim najmanjim detaljima.

Odnos između ljudske Ličnosti i čovekovog pravog 'T', koji predstavlja predmet ezoterijske nauke, je sadržan u određenim različitim vrstama *discipline*, koje formiraju potpuni ciklus. Taj ciklus se sastoji od *osam* disciplina, od kojih svaka vodi do jasno definisanog rezultata. Prva treba da bude naučena i asimilovana pre drugog Praga, dok se uspinjemo *Stepeništem*. Ukoliko je tačno osmišljena, proučena i apsorbovana u *teoriji* i *praksi*, ona omogućava učeniku da se popne na četvrti stepenik *Stepeništa* i da stane pred drugi Prag sa dobrim šansama da ga pređe. Beskorisno je i čak opasno stati pred taj prag, a da nismo stekli ovo Znanje.

Gnoza, kada se proučava i praktikuje na taj način, vodi do *plemenite ljubavi*, koja vlada četvrtim stepenikom.

Plemenita ljubav je u stvari ljubav koju je Isus propovedao u Novom Zvetu. Ona predstavlja više otkrovenje u odnosu na putenu Ljubav, koja je životinjska po svojoj prirodi i koju pronalazimo u Starom Zvetu. To je ključ do Kraljevstva Božijeg, izgubljenog raja.

m
(v

U praksi, sa stanovišta čovekovih interesovanja u životu, taj raj se javlja u obliku neodvojive i neraskidive zajednice polarnih bića.

Čitalac se može setiti reči Sv. Pavla koji je već citiran i koje se tako retko razumeju: međutim, *nit* je muškarac bez žene, *nit* žena bez muškarca u Gospodu.

Moramo se suzdržati da ovom tekstu damo simbolično značenje: on se odnosi na realan događaj, *ponovnu integraciju*, drugim rečima na *Androgina*. (dvopolno biće, hermafrodit, prim.prev.).

Nastavićemo sa temom ovog poglavlja napravivši jedan korak u pravcu realnosti o kojoj se u Tradiciji razmišlja u obliku *gnose* ili višeg Znanja, koje je prva disciplina *apsolutnog Znanja*.

Pre trasiranja našeg puta od dna prema vrhu, počinjemo sa pojedincem, kakvog ga znamo u životu i kakvi smo sami, *čoveka rođenog od krvi, od želje tela i volje čoveka*, koji se naizmenično identifikuje sa svojom nedovršenom Ličnošću i svojim dovršenim telom i koji je ili na putu ka rastu ili ka degeneraciji.

Ideja o pravom *v* mu prvo izgleda kao divlja fantazija. Čoveku se ona čini kao *besmislica*. Tek mnogo kasnije, ako do toga uopšte dođe, on shvata da je prava *besmislica* prema *Bogu* identifikovati se sa sopstvenom Ličnošću.

Ali ako prizna egzistenciju drugog centra svesnosti u sebi, ili drugog *T* od onog na koje je navikao ... pravog, stalnog, nadčulnog *T*, Božanske monade, koja kao *Mikrokosmos* poseduje sve atribute *Makrokosmosa*, njegov koncept o tome može biti samo teoretski, u obliku intelektualne predstave, postulat koji je pretpostavljen, ali ne i demonstriran. Sledi da će taj koncept pasti unutar uobičajenog okvira njegovih predstava: *individualnih* i čak *ličnih*. I to će mu se činiti savršeno logičnim i prirodnim.

Ali to nije realnost.

Diskutovali smo o problemu *Androgina* tokom prvog toma ovog dela. Naglašavamo da *Mikrokosmos*, tačno govoreći, ne može da se sastoji od samo jedne 'osobe', koliko god visoko ona bila razvijena. *Mikrokosmos* može da formira samo od *ujedinjenja polarnih bića, koja su dostigla ishod svog rasta i razvoja*. Na dijagramu, koji ih predstavlja, prikazali smo to *kompletno biće* kao celinu. I dodali smo da, kao takvo, ono reflektuje *manifestovani Apsolut* u kreiranom Univerzumu integralno, u svim njegovim aspektima.

(2)

Međutim, teško je izraziti taj koncept bića - toliko dalek od naših uobičajenih predstava - da nećije pravo *T*, kao monada manifestovanog Apsoluta, mora da bude i suštinski jeste androginsko, drugim rečima, da je polarizovano ili *bipolarno*.

Na početku ta ideja izgleda toliko neverovatna, da čovek mora da se navikne na nju.

Ipak, zar nije naša Ličnost bipolarna u izvesnoj meri? Naravno. Putem introspekcije svaki muškarac može otkriti određene ženske tragove u sebi, baš kao što i svaka žena može naći neke muške tragove u sebi. U određenim ekstremnim slučajevima ta polarizacija proizvodi abnormalan, ali dobro poznat fenomen ženstvenog muškarca ili muškobanjaste žene.

U nedovršenoj Ličnosti *spoljašnjeg čoveka*, koja je živi pesak, ta polarnost još nije, niti može biti niti jasno definisana, niti adekvatno formirana. To su kvalitete samo potpuno razvijene i *rođene* Ličnosti. Međutim, mi možemo nazreti tu polarizaciju, kako se javlja u nama. To se bez muke može postići neprekidnim nizom introspektivnih napora, koji će dati prikaz gotovo čitavog našeg unutrašnjeg sadržaja.

U stvari ta polarizacija od elemenata naše Ličnosti nije ništa do verna refleksija sveta. To objašnjava zašto ortodoksna tradicija primenjuje termin 'svet' na čitav život sadržaja čovekove psihe.

Bez te polarnosti svako razumevanje između osoba suprotnog pola bi bilo apsolutno nemoguće. To je uopšte svakako teško zbog naše nedovršene prirode i zbog toga što imamo individualne deformacije. Prisustvo zajedničkih elemenata u dva pola premošćava njihove Ličnosti i u meri njihove evolucije čini uzajamno razumevanje mogućim.

Sada, ako pređemo sa Ličnosti na telo, opazićemo bez ikakve teškoće da je i naše telo takođe polarizovano. Embriologija i anatomija nam pokazuju kako se organi, koji su karakteristični za muškarca, nalaze u rudimentarnom obliku u ženi i obrnuto. U radu ljudskog organizma i pogotovo u seksualnom životu hormoni igraju ulogu polarizacije koja ostaje jedan od sličnih fenomena sa kojim se susrećemo u čovekovoj psihi. Zaista, mi znamo da se određeni procenat ženskih hormona može naći u muškarcu i da ženski organizam izlučuje određenu proporciju muških hormona. I kao što polarizacija psihe omogućava međusobno razumevanje između ljudi suprotnog pola, tako i polarizacija hormona obezbeđuje seksualnu privlačnost.

Ovaj fenomen je kompleksan i trenutni nivo našeg znanja ne baca nikakvo svetlo na njega. Ali iz onoga što je već rečeno, možemo zaključiti da manjak ili potpuni nedostatak hormona, koji odgovaraju suprotnom polu vodi do smanjene seksualne privlačnosti usled nedostatka 'mosta'. Iz kog god ugla da sagledamo problem, dolazimo do zaključka da, bilo muškarac ili žena, *čitavo ljudsko biće je iznutra polarizovano*.

(V)

Kada nam ovo zapažanje postane evidentno, možemo izjaviti da svako ljudsko biće nosi sliku svog polarnog bića u dubini svog srca i da je možemo *osetiti*. Pod određenim okolnostima moguće ju je i oteletvoriti. Međutim, to nije slučaj za veliku većinu ljudskih bića. Prvo, ideja o polarnim bićima nam je nepoznata. Drugo, ako nam je neko i saopšti, ona nas po pravilu ostavlja ravnodušnima, jer nam je draži sistem *slobodne romanse*.

Samo jedna beskrajno mala manjina ljudskih bića oseća nespokoj zbog svoje unutrašnje izolacije i žudi za time da pronađe *Gospu iz svojih snova* (*Lady of their dreams*). Pre nego što počne da teži (za nečim), čovek mora barem da *misli* (o tome). Ta misao mora bukvalno da proguta Vitezovo srce, nagoneći ga da izvrši najopasnija dela da bi pronašao predmet svoje žudnje.

Oni koji žive ukotvljeni u svojim nedovršenim Ličnostima, kojima sve vreme dominiraju želje njihovih tela i koji entuzijastično učestvuju u životu, rukovođeni 'A' uticajima, su zadovoljni

svojom sudbinom i niti osećaju potrebu niti bilo kakvo interesovanje za takvom potragom. 'Slobodna romansa' im odgovara i zadovoljava ih i oni smatraju ideju o jedinstvenoj romansi himeričnom.

Naravno, to ništa ne menja na stanju stvari.

(4)

Iako je njegov značaj zaboravljen, veoma stari simbol pravog *T*, božanske monade manifestovanog Apsoluta, je očuvan u Tradiciji Orijenta. On se sada ponovo pojavio na zapadu i koriste ga neki autori, koji su uz njega napisali različite komentare. To je ovo:

WMP\ colour GOLD M I I colour
SILVER W
figura 33

Kada se primeni na odnose između ja, koje smo ranije proučavali, to daje sledeću figuru:

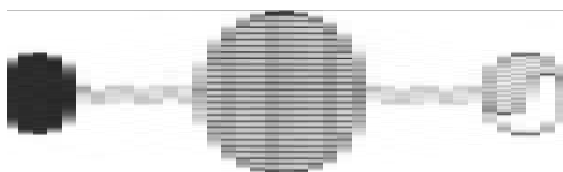

figura 34

Velika misterija leži u činjenici da je pravo *T polarnih bića* jedno i nedeljivo. Jedno za njih dvoje.

Ne samo to, i to će ponovo izgledati ludo u očima čoveka, ali ono živi simultano u dve Ličnosti i, prirodno, u dva odvojena, ali polarizovana tela.

Menjajući pravac prethodnog dijagrama okretanjem, možemo predstaviti tu situaciju na sledeći način:

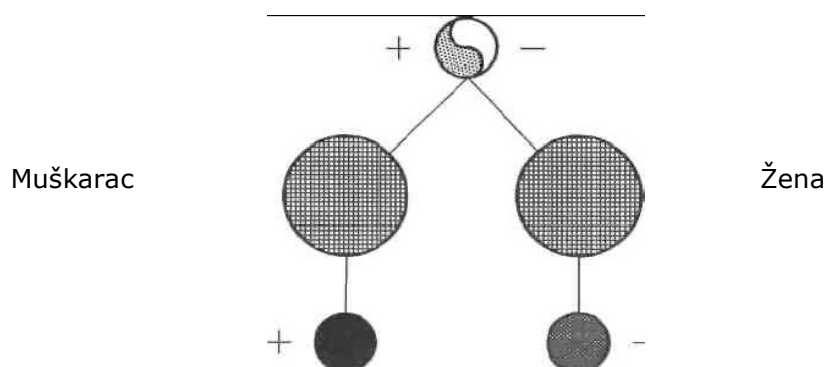

figura 35

Ovo je dijagram dva polarna bića pre nego što se ujedine i pre nego što jedan od njih uđe u odvojeni brak.

Zajednica dva polarna bića, koja još nisu shvatili svoju polarnost, se može predstaviti na sledeći način:

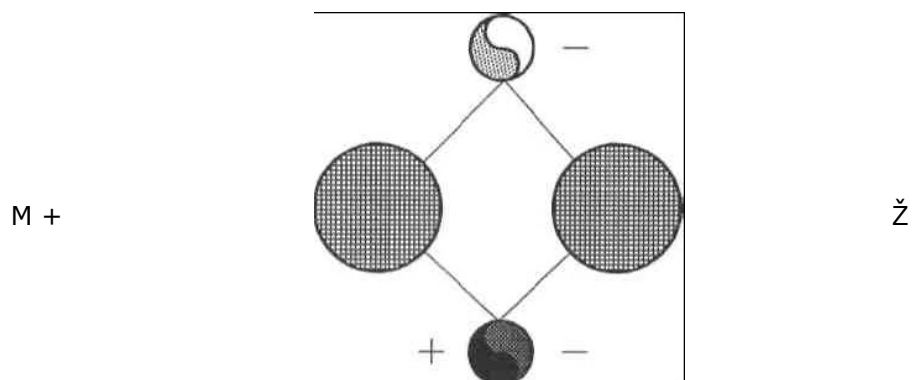

figura 36

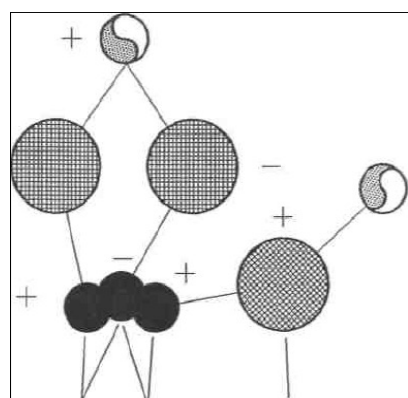
U ovom slučaju, uprkos unutrašnjoj i seksualnoj usklađenosti, njihove pojedinačne Ličnosti igraju ulogu jabuke razdora. Uprkos savršenoj polarnosti njihovih tela – što je apsolutna činjenica kod polarnih bića – raskid je verovatan usled karmičkih deformacija i 'slobodnih pokreta' njihovih Ličnosti.

W

Bilo da se to dogodi jednom ili se ponavlja, slučaj preljube je predstavljen sledećom šemom. Slično kao poligamija, preljuba proizvodi zajednicu samo na fizičkom nivou. Ono što sledi je dijagram klasičnog slučaja – večni trougao kako se naziva:

Pravo T polarnog para

Ličnosti nesvesne svoje polarnosti i ideje o polarnosti uopšte.

Pravo T drugog polarnog para.

Telo

Brak

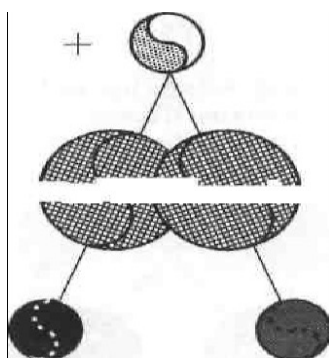
figura 37

Množenje nekompletnih fizičkih zajednica, koje u većini slučajeva sklapaju oba partnera, se može predstaviti veoma složenom figurom. To bi bila prava slika života *spoljašnjeg* čoveka na pogrešnoj strani prvog Praga, više koketnog nego emocionalnog.

W

Sada ćemo predstaviti dijagram polarnih bića, koji su svesni svoje polarnosti i koji teže kraljevskoj zajednici: zajednici Viteza i Gospe njegovih Misli (figura 38).

Kao uvod u njihovu kompletnu uniju ta žudnja će, pošto dospe do njihove budne svesti, postepeno ispuniti 'Ja' njihove Ličnosti, kreirajući *plemenitu ljubav*, koja je potpuno drugačija od onoga što se doživljava prilikom uobičajene trke ljudskih bića. To pali njihova srca i inspiriše ih hrabrošću da tragaju za načinima, posebno unutrašnjim, koji će im omogućiti da prevaziđu sve karmičke prepreke koje se pojave na njihovom putu. To je moguće samo putem *svesnog napora*, sticanjem teoretske i praktične *gnoze*.

Pravo T

Ličnosti svesne svoje polarnosti

Polarna tela

figura 38

U slučaju uspeha gornji dijagram će izgledati kao reprodukcija figure 39. To je dijagram legitimne zaruke dva polarna bića.

Ako zajednica njihovih Ličnosti postane tako perfektna i intimna, da im gotovo nisu potrebne ni reči da bi komunicirali jedno sa drugim, tada će *prvi link*, o kome smo govorili ranije, stečeno T, integrisano od strane dve striktno polarizovane Ličnosti, *koje su praktično JEDNA*, odmah prebaciti polarna bića na četvrtu stepenicu *Stepeništa* ispred drugog Praga.

Rođenje *Individualnosti* se odigrava posle prelaska drugog Praga (vrata Nebeskog Kraljevstva), putem neraskidive fuzije polarizovanih Ličnosti koje u tom trenutku postaju JEDNO sa svojom Božanskom monadom, svojim jedinstvenim i pravim T.

Ako su oba partnera živa, ta fuzija automatski izaziva polarizovanu uniju njihovih tela. Ako ne, posle smrti preživelog, ova dva bića, i dalje ujedinjena i tvoreći samo JEDNO, će se inkarnirati, ali ovaj put svesno, sa zadatkom da ispune misiju u čovečanstvu.

U ovom slučaju se mora primetiti, da je u ranijim danima, kada se *Točak Sudbine* okretao sporo, ta reinkarnacija ponekad mogla da se odigra tek posle vekova čekanja. Sada, uoči Ere Svetog Duha sve na našem planu se odigrava u ritmu svakodnevnog života na Zemlji.

(7)

(8)

49

figura 41

Rekli smo da, da čim se putem svesnog napora ustanove linkovi između Ličnosti i pravog *T*, slični linkovi se automatski formiraju između Ličnosti i fizičkog tela.

Broj je šesnaest, osam u svakom pravcu. Tako, sledeći normalan ezoterijski razvitak, bi-polarne Ličnosti postaju jedna *Individualnost* i stižu apsolutnu vlast nad telom. Jednom kada je osam linkova čvrsto ustanovljeno, *Individualnost* to gospodarenje telom može da praktikuje, što je od pradávnih vremena posmatrano kao veličanstveno.

Isus ih je sve prikazao, ali njihovo pravo značenje nije bilo shvaćeno. ... *Ali, ne bojte, jer ja nadvladam svet.* (Jovan XVI, 33).

POGLAVLJE XXI

(1)

Sada, kada stižemo do kraja *mezoterijskog ciklusa Gnoze*, vreme je da postavimo pitanje o CILJU našeg života.

Razmotrili smo taj problem više puta iz različitih aspekata: kosmičkog, planetarnog, socijalnog itd. Ali sada ćemo pokušati da ga bliže proučimo i ako je moguće, nađemo rešenje na pojedinačnoj ili egocentričnoj skali, ostajući u okviru kompletne Doktrine, kako je ona poznata čitaocu.

Ovaj problem je bio proučavan od najranijih vremena od strane najtalentovanijih ljudi. Filozofija, antička i moderna, religiozna i sekularna, nudi veliki broj rešenja, ali ta rešenja nauka u principu ne može uzeti u razmatranje, budući da definišu nepoznato preko posrednih koraka, koji uključuju jedan ili više faktora. To je razlog, zašto u odsustvu objektivnih elemenata, koji čine uobičajene premise problema, pribegavamo faktorima, izvedenim iz verovanja, tradicije itd. Iz kog god ugla da se to sagleda, ovaj metod neće izdržati naučnu proveru niti kritičku analizu. Još i više, kako god da je taj problem postavljen, svaki filozof ili pesnik će ga obeležiti svojim ličnim pogledom na stvari, koji je u većini slučajeva pesimističan.

Puškin, koji je bio strastveno zaljubljen u život, je imao veoma dubok osećaj za istinu i nije bio u stanju da laže samome sebi. Ipak, zadovoljio se sa time da postavi ovo pitanje sebi, ne pokušavši da da odgovor na njega:

Čudesan poklon, beskoristan poklon,
Živote, u koju svrhu si nam dat?

Taj veliki pesnik, čiji je lirizam bio posvećen lepoti i istini, nije razvio svoju kontradiktornu opservaciju o beskorisnosti čudesne ali nestvarne egzistencije. Sa trideset osam godina je bio ubijen u dvoboju zbog žene – njegove supruge.

Puškinov savremenik, Ljermontov, je bio pesnik iste visine i u dobu od trideset osam godina je takođe ubijen u dvoboju. Pisao je na isti pesimističan način:

Život bez ljubavi je grob. Voleti večno? –
Nemoguće!

Ovo su dve konstatacije, dve vizije stvari, koje je proročki duh ova dva pesnika uhvatio i izlio u trenucima inspiracije, kada su bili pod dominacijom Maje, Velike Iluzije, najviše sile Generalnog Zakona, koji pokreće Apsolut III.

To su konstatacije u vezi sa stanjem stvari, koje vlada u *Mixtus Orbis*, u svetskom životu, nadmoćno pod uticajem 'A' faktora. Iako su obojica bili vezani, ako ne i ukotvljeni u tom 'životu' svom silinom svog vatrenog temperamenta, ipak su bili u stanju da o njemu kontempliraju iz perspektive 'B' uticaja; možda čak i 'C' ako ne 'D' uticaja. Ta dijalektička pozicija je u obojici stvorila unutrašnji nespokoj: živeli su u svetu, uronjenom u laži, a da sami nisu bili u stanju da lažu. To je bila situacija bez rešenja na našem planu. I *Generalni Zakon* ih je uklonio sa lica zemlje, pustivši njihovu nemirnu dušu da uđe u Mir Gospoda, njihov božanski Dom.

Međutim, uprkos ovom pesimizmu, Ljermontov je čak otišao dalje od Puškina i najavio veliku istinu o kojoj se uglavnom ćutalo. Jer, iako pesnici pišu stihove na različite načine, oni to nagoveštavaju samo na simboličan način. On je to proklamovao glasno, što je bilo pozitivno.

(2)

Proučimo ovaj problem iz perspektive Tradicije.

Odgovor na ovo veliko pitanje se može naći u određenim ezoterijskim spomenicima.

U Tradiciji se smatra da postoji knjiga, koja je *Zlatna Knjiga* – maksime i tekstovi koji figuriraju u njoj, se učeniku objašnjavaju postepeno, kako on napreduje Putem. Ti fragmenti im se čitaju samo jedanput, ali učenik mora da ih zapamti od reči do reči i nauči ih srcem.

To nije Knjiga *Mrtvih*, već Knjiga *Živih*.

Ovo je zapisano u knjizi u pogledu pitanja koje smo upravo postavili;

*Živeti znači voleti;
Onaj ko ne voli, teško da živi,
On vodi tužnu egzistenciju
Čiji je jedini smisao u nadi da će voleti.*

Ostatak ovog teksta je posvećen polarnim bićima. Već smo to komentarisali, ne obznajući, i vratićemo se na ovaj predmet.

Ovaj princip, koji je snažno istaknut u Ljermontovljevom dvostihu, je već najavljen od strane Sv. Pavla gotovo pre dve hiljade godina. On kaže: cilj života je *doseći Ljubav*.

Doseći *Ljubav* je u stvari doseći *Svetlo*, doseći *Duh* i konačno doseći *Boga*. Jer:

*Bog je Ljubav,
Bog je Svetlo,*

Bog je Duh.

A Jovan dodaje:
*Jer Ljubav je od Boga i
Ko ne voli, ne poznaje Boga.*

Naše ideje o *prolaznom* i *duhovnom* su u principu suprotstavljene. Ova opozicija se izražava kao alternativna, dualistička formula, koja kao takva ostaje nedovršena zbog nepotpunosti u svom rezonovanju i konsekventno naginje ka dva ekstrema. Međutim, ona izgleda ubedljivo našem intelektu, budući da je on takođe binarne prirode. Ali iako je prihvaćena od strane uma, ona ne objašnjava niti rešava bilo šta. Naprotiv, vidimo da je to osnova bezbrojnih podela, konflikata, anatema i ratova.

Da bismo ovu formulu učinili primenljivom u praksi, neophodno je harmonizovati je sa objektivnim, realnim stanjem stvari, predstavljenim u drugom tomu ovog dela: sa sistemom tri kosmičke oktave.

Tada možemo lako razumeti da kompletna formula ima trostruku prirodu. Balansirana i harmonična, ona prekriva čitavu skalu čovekove evolucije, kao i evolucije ljudske zajednice – bez diskontinuiteta. A dok ta dualistička formula duhovno-prolazno izaiva samo sumnju, razdor i smrt, trostruka formula, koja je kompletna i oživljujuća, vodi od smrti do života.

Postavljanjem *večnosti* kao prelaznog termina između ova dva ekstrema, predstavljena terminima *duhovno* i *prolazno*, formula se javlja u kompletnom obliku kao:

Duhovno – Večno- Prolazno –

Lako je razumeti da svaki od ovih termina predstavlja atribut Apsoluta I, Apsoluta II ili Apsoluta III.

Na planu ljudske ljubavi, pravi paradoks, koji je predmet ezoterijskog rada i proučavanja, izvire iz opozicije *prolaznog* i *večnog*, a ne iz opozicije *prolaznog* i *duhovnog*, što je za *spoljašnjeg čoveka* ograničeno na domen čiste teorije.

Ključ za pitanje polarnih bića se može pronaći ovde. To je krucijalno pitanje za one koji teže da slede peti Put, Put Viteza i Gospe njegovih Snova, jer pravo T, koje je JEDNO u polarnim bićima, ali živi u dvema Ličnostima u dva različita tela, pripada *Večnom* i tako indirektno *Duhovnom*.

Dok T tela pripada *Prolaznom*.

W

T Ličnosti, koje je smešteno između dva druga 'Ja', predstavlja, da tako kažemo, veliko pitanje u našim životima. Ličnost može stradati ako se identifikuje sa T tela, ili može steći večan život, identifikujući se sa pravim T.

Tako sve zavisi od stava, koji čovek usvoji prema sebi i svom životu: da li gradi direktno na pesku ili prvo kopa dok ne dođe do stene.

U stvari, ljudska Ličnost je *talenat (dukat)*, čudesna božanska pozajmica, data čoveku da bi učinio da ona proklija kroz Rad; nije mu data da bi je zakopao. Ukoliko to učini, on sebe

samo utvrđuje u *Prolaznoj* iluziji, koju tvrdoglavo smatra realnom uprkos dokaza za suprotno, dokaza koji se potvrđuju smrću.

Ta ideja, ili radije činjenica o pozajmljenoj egzistenciji nama uz mogućnost da je učinimo stalnom putem Rada, treba da bude večno prisutna u umu tragaoca, ako teži za *Putem*, *Istinom* i *Životom*. I on ne treba da zaboravi ni na trenutak maksimu, koja je zapisana u Zlatnoj Knjizi, da *svako ko ne razvije svoj talenat (dukat), gubi ga*.

(V)

Rekli smo da je Ljubav, kao i ličnost, takođe božanski talent, koji je čoveku pozajmljen, i ponovićemo to još jedanput. Svako uzvikuje: Ja *volim*, ti *voliš*, on *voli* itd. Ali pre svega, treba da budemo svesni onoga što može biti istinito u tom iskazu.

To je problem.

Priroda Ljubavi ne može da bude precizno definisana naučnim jezikom. Možemo samo suditi na osnovu poznatih manifestacija.

Sveti Pavle nam daje objektivni i potpuni opis u narednim redovima:

„Ljubav dugo trpi, milokrvna je; ne zavidi; ljubav se ne veliča, ne nadima se; nije neiskrena; ne traži svoje, ne srdi se, ne misli o zlu; ne raduje se nepravdi, a raduje se istini; sve snosi, sve vjeruje, svemu se nada, sve trpi“. (I Korinćanima XIII).

To su manifestacije Ljubavi, manifestacije prave, objektivne Ljubavi. Obrnuvši termine u formuli Sv. Pavla bez teškoća se mogu prepoznati manifestacije negativnih emocija kao što su ljubomora, ta sklonost za posedovanjem, koja se proteže na onoga, koga opisujemo kao 'voljenog'. Tako kada neko kaže: 'Ja te volim i, budući da ja volim tebe, ti treba da radiš ono što se meni dopada', očigledno je da tu nema ni pomena o Ljubavi, već o nečem potpuno drugačijem.

Međutim, da bi spoznao Ljubav u sebi, čovek mora da je oseti – mora da je živi. I ne može je osetiti, ukoliko ne *bude preplavljen njome*. (confluence with it).

Nikada ne smemo izgubiti iz vida prizor te realnosti: Ljubav, kao božanska suština, obelodanjuje apsolutnu moć u svojim manifestacijama. Rezultat je taj, da se ne može *komandovati ljubavi* ništa više nego što se može *zabraniti ljubav*. Mi to znamo u svojim srcima, bilo da to kažemo i kakve god razloge iznosili sebi ili moralizirali drugima.

II (1)

Upravo smo rekli da je *Cilj života dostići Ljubav*. Taj princip zahteva komentar.

Pošto je rekao: *Tražite da bi ste dosegli Ljubav*, Sv. Pavle je nastavio: *I takođe teži duhovnim darovima*. I zatim nastavlja, klasifikujući ih.

Posle određenog razmišljanja, lako je izvesti zaključak da je publika, kojoj je apostol uputio svoju poruku, bila pripremljena da primi njegovu reč. To postaje još evidentnije tokom čitanja kraja tog pasaža, gde Sv. Pavle pravi narednu primedbu: *Ako neko misli da je prorok ili duhovan, neka razumije što vam pišem, jer su to Gospodinove zapovijedi*. (I Korinćanima XIV, 37).

Iz ovoga možemo razumeti da je među Korinćanima, koji su primili tu poruku, bilo ezoterički razvijenih ljudi: nekih ljudi 4, spremnih da pređu drugi Prag i nekih ljudi 5, ili 'Proroka', po rečima Sv Pavla, koji su bili sposobni da je shvate. Ukazujući na ostale, on dodaje: *Ali ako neki čovek hoće da bude ignorantan, pustite ga da bude ignorantan.*

Stepen Ljubavi, koji omogućava sticanje *spiritualnih darova* – onoga što nazivamo *sticanjem novih sposobnosti* – je svojstvo čoveka 5, koji je prošao kroz drugo Rođenje. Drugim rečima, ono pripada novorođenoj *Individualnosti*, koja je stekla svesno i realno T u njegovim uzvišenim, androgenim manifestacijama. To je plod Ljubavi, Božanske Milosti, koja je usklađena sa onim ko *radi* na Gospodovom polju, to znači, ko radi ezoterički.

Međutim, Ljubav uvek ostaje *Cilj života*, čak i za *nekoga ko je ignorantan*, u skladu sa apostolovim izrazom, nekoga ko ne učestvuje u Radu. Još bolje, Ljubav je *Cilj života* na čitavoj kosmičkoj skali, do onog najprimitivnijeg organizma.

Kada je reč o ljudskim bićima, javljaju se tri karakteristična nivoa.

(2)

Kada govorimo o ljudskim bićima, mi posmatramo različite slučajeve, ali uvek normalnih ljudi, koji se kreću među podjednako normalnim ljudskim bićima i u normalnim okolnostima života našeg *Mixtus Orbis*. Ali svakodnevni život, sa ogromnom provalijom između tehničkog progressa, koji je njegova najvažnija karakteristika, i moralnog progressa, koji obeležava vreme, vodi do abnormalnih uslova na planu delovanja 'A' uticaja i u svim slojevima društva. Ovo stanje pokazuje tendenciju da izazove patološke deformacije u ljudskim bićima. Ovo zaostajanje u našoj evoluciji proizvodi moralnu sklerozu, tako da u drugoj polovini XX veka, na samom pragu *Ciklusa Svetog Duha*, moderni čovek živi a da se još nije potpuno uzdigao iz domena Starog Zaveta. Te apsurdne okolnosti, koje proizilaze iz razlike u nivoima, koja je spomenuta gore, bi mogle biti prednost za čoveka, koji je snažan i veoma budan: on pruža *otpor*. Ta prepreka pruža izuzetnu mogućnost za primenu njegove snage i preko toga čak i mogućnost da brzo stekne *Pobedu* koju želi. Slabić se gubi u svetini i sledi široki put koji vodi u propast. Naša epoha nam nudi prizor masovne primene zakona, iznetog u Jevanđelju, u skladu sa kojim *će svakome ko ima, biti dato, a onome, koji nema, biće uzeto i ono što ima*. (Matej, XIII, 12).

Ta ljudska slabost se izražava na karakterističan način stavom muškarca i žene prema Ljubavi.

Avangardna filozofija redukuje problem Ljubavi na monstruoznu formulu, koja je pojednostavljuje do ekstrema, ali koja prolazi kao 'realizam'. Naredna primedba je dobar primer ovoga:

- Ljubav? To je prosto kontakt dva epiderma??

Mora se priznati da je to dno lestvica, čak ispod životinjskog nivoa, za koje je 'kontakt epiderma' obogaćen instinktom za očuvanje vrsta i često pravom ljubavlju na nivou na kome nastaje.

Ne možemo pokušavati da opravdamo profanisanje Ljubavi sloganima tipa, 'napokon, uvek je tako bilo'. Stisak Apsoluta III je sigurno veliki i u principu odlučujući. Ali da li čovek taj manje ili više umešan 'kontakt' može porediti sa slučajevima kao što je Menelaj, kralj Sparte? Posle pada Troje, kao svaki dobar Spartanac, potrčao je u palatu sa mačem u ruci, da kazni svoju nevernu ženu, Helenu, uzrok svih tih godina rata. Ipak, kada je ušao u njenu

sobu i video profil njenih predivnih dojki, on je zaboravio sve, bacio svoj mač i uzeo Helenu u naručje. Ako je Menelajev poraz u susretu sa strujom Ljubavi iz Apsoluta III bila u stanju da pobudi porugu Euripida (Andromeda, 629), trijumf 'kontakta dva epiderma' može izazvati samo sažaljenje.

Ostavimo sada po strani antičke legende i moderni cinizam da ponovo istražimo tipične osnovne stereotipe o Ljubavi.

(V)

Ovde ćemo ponovo uvesti staru terminologiju, koja definiše tri velike kategorije, na koje je čitavo čovečanstvo podeljeno: *hilik*, *psihik* i *pneumatik*.

Pod *hilikom* podrazumevamo čoveka, koji živi iza prvog praga, kod *psihika* ukazujemo na psihološkog čoveka, nekoga, ko je prešao prvi Prag i ko je počeo da se uspinje *Stepeništem*, koje vodi ka drugom Pragu; kod *pneumatika* ukazujemo na nekog ko, prešavši drugi Prag i dostigavši drugo Rođenje, napreduje prema trećem Pragu.

Kao što smo videli, sve što živi, živi od Ljubavi i teži ka Ljubavi. I menjajući svoju pojavu, Ljubav se manifestuje kao čitava skala vrednosti. Međutim, važno je razumeti da ta čitava skala vrednosti korespondira sa različitim nivoima Svesti. I u slučaju Ljubavi u skladu sa nivoom Svesti, sticanje višeg nivoa Svesti ne isključuje niti poništava automatski niže nivoe, koji su transcendovani, već ih transformiše.

Često se govori o *oplemenjivanju seksa*, koje prati prelazak na više nivoe Svesti. U stvari, oplemenjivanje se odvija sve vreme na čitavim Velikim Lestvicama evolucije živih bića. Za čoveka ono uključuje tri stepena koji korespondiraju sa tri već opisane kategorije, na koje je čovečanstvo podeljeno.

Hilik je zadovoljan životom ispod prvog Praga, bilo da je 'uspešan' ili ne, bilo da je bogat ili siromašan, srećan ili nesrećan. Kao rezultat njegove aspiracije i njegove želje, kao njegove ljubavi, mržnje takođe ostaju daleko od prvog Praga.

Pneumatik, to jest onaj, koji je prešao drugi Prag i ponovo rođen, teži do dosegne i pređe treći Prag, koji će mu otvoriti Put, koji vodi ka *Pleromi*, neiskazivoj Ljubavi u zagrljaju Apsoluta.

Psihik (psihološki čovek) takođe teži tom stanju; ali pre nego što za njega postane moguće da radi u tom smislu, on mora da se regeneriše i dođe do drugog Rođenja. U prvom tomu smo proučili elemente Puta u detalje i naglasili da uspeh na onome što se adekvatno naziva *Putem* zahteva neprekidan rad koji se može podeliti na četiri stepena. To formira *Stepenište* od četiri 'stepenika', od kojih je poslednji Ljubav – nivo koji čovek psihe mora dostići da bi stao pred drugi Prag i prešao ga. Ukazujemo na tradicionalne vrline koje korespondiraju sa ova četiri stepena: *Vera – Nada – Znanje* (Gnoza) i najzad *Ljubav*. Izvršenje tog sukcesivnog programa rada zavisi od kontinuiteta napora *čoveka dobre vere*. On je često nadljudski i mora biti obavljen u okviru jednog od *četiri Puta*, koji mora da korespondira sa tipom psihe neofita (učenika).

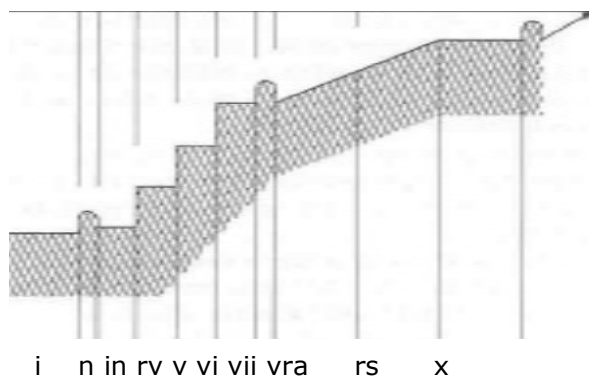
U ovom drugom tomu smo ozbiljno proučili *peti Put*, koji nudi mogućnost da se brzo dosegne i trijumfalno pređe drugi Prag. Taj put je moguć samo za dva polarna bića u ujedinjenom i svesnom naporu. To je put Viteza i Gospe njegovih Snova.

U prethodnom poglavlju smo proučili različite primere evolucije i ispita, koji se odvijaju na tom putu. Sada ćemo pokušati da zađemo dublje u ovo pitanje i u praktičnim terminima razmotrimo, kako se pitanje polarnih bića javlja u životu. Proučićemo mogućnosti i teškoće na petom putu – jer je važno znati ih – i konačno istražiti sudbinu koja je rezervisana za polarna bića posle njihovog susreta ovde dole u *Mixtus Orbis* u kojoj živimo.

III (v)

Hajde da ponovo istražimo opšti dijagram *Puti* kako je opisan u prvom tomu našeg dela, reprodukovan ovde na figuri 42. Sada ćemo dodati već datu interpretaciju.

Suštinska stvar je shvatiti da se neko, ko se uspinje *Stepeništem*, prateći jedan od četiri puta, susreće sa dvostrukim zadatkom: sticanje *Gnoze* da bi dosegao Ljubav i istovremeno likvidacija karmičkih tereta, akumuliranih tokom prethodnih i sadašnjeg filma. Taj rad mora da bude obavljen sa svom onom Verom i Nadom, koje neko može da postigne, ukoliko čovek želi da dođe do rezultata tokom ovog života, ili tokom ovog filma ili filmova koji dolaze. Taj zadatak je veliki i uvek težak, ali rizik je relativno mali jer su zahtevi manji nego oni na petom putu. Razlog za to je da je on mnogo brži nego četvrti put, baš kao što je četvrti put brži od prethodna tri. Brzina petog puta je logična konsekvencija činjenice da se on, da tako kažemo, otkriva u suprotnom pravcu. Posle prva četiri puta uzajamno prepoznavanje između polarnih bića se događa samo posle drugog Praga, ali se ono u slučaju petog puta odvija *intuitivno* pre drugog Praga i čak pre prvog za jednog partnera ili oba.

To se može objasniti činjenicom da se karmički tereti nikada ne pojavljuju kao amorfna celina, već kao rezultat određenog broja pozitivnih i negativnih komponenti, svaki od njih na odgovarajućem planu, koji kada se uzmu zajedno, obrazuju ono što se naziva individualnom *Karmom*.

Kao što smo upravo rekli, polarna bića mogu prepoznati jedno drugo čak i pre prvog Praga, budući da njihovi karmički tereti, sagledani iz ugla njihovog potpunog stava prema Ljubavi, mogu biti mali ili bez značaja. Drugim rečima, oni žive sa dubokom aspiracijom prema pravoj Ljubavi unutar sebe, nezavisno od toga da li je to prepoznato i formulisano. Oni neće biti u stanju da lažu sebe u ovom domenu.

Taj unutrašnji stav odmah smešta polarna bića na četvrtu stepenicu *Stepeništa*, ali oni su tada prinuđeni da brzo otklone svoje karmičke terete na drugim planovima ljudske svesti. Ti

tereti mogu biti laki, srednji ili teški, ali to je različito kod svakog od polarnih bića, koji formiraju par.

Međusobno prepoznavanje polarnih bića pre drugog, pa čak i pre prvog praga pretpostavlja da su već stekli minimum Vere i Nade koja se od njih zahteva. Tako, posедуjući već Veru i Nadu u dovoljnoj meri i budući da su na tragu Ljubavi, oni treba da ih kultiviraju, da bi postigli *Gnozu* i tada otklonili ostatke svoje *Karme*, kako bi uspeali u prelazu drugog Praga.

Ovaj metod, koji se primenjuje na njima, je pomalo poseban. Njihov slučaj je izuzetak od normalnog. Slikovitim jeziku Tradicije kažemo da se taj metod sastoji u *pražnjenju džaka Karme udarajući ga Gnozom*. To je obavezno pravilo koje im je postavljeno. Čitalac, posvećen tome da sledi peti put, mora zapamtiti ovu maksimu i meditirati o njenom dubokom značenju.

Ali taj poduhvat nije lak. Napori i super napori za oboje su neophodni, da bi se to okončalo dovoljno brzo, jer nije moguće beskonačno ostati na četvrtom stepeniku. Kao što smo ukazali, stepenice *Stepeništa* su načinjene na takav način da nose aspiranta samo određeno vreme, posle toga propadaju. (Tom I, str.218)

To su činjenice problema, sa kojim se suočavaju dva polarna bića onog dana kada se sretnu i kada putem neopisivog unutrašnjeg pokreta spontano osećaju objektivno i apsolutno osećanje, da zajedno tvore jedno biće.

Iznenadno otkriće androgene svesti je veličanstveno. To ni na koji način ne nalikuje bilo čemu što bi siromašni ljudski duh mogao da zamisli, niti bilo čemu što bi motorički centar mogao da podražava, iako će on pokušati da kreira nešto slično uzurpirajući obilne količine energije SI-12 iz seksualnog centra. Androgena svest je ustanovljena, sledeći dotok energije SOL-12, koja spontano natapa ljudsko srce. Ta energija, koja dolazi iz višeg emocionalnog centra, ima efekat, koji je potpuno nepoznat čak i najrafiniranijoj ljudskoj Ličnosti, sa njenih 987 malih Ja, dok god se kreće samo među tri niža centra.

U idealnom slučaju oni su *istinski vereni*. Za njih, bračni blagoslov ili brak poprima značaj pravog sakramenta, putem koga će *dvoje biti jedno meso*, budući da su već JEDNO u svesti svog pravog T. Oni time prelaze drugi Prag i drugo Rođenje, rođenje *Individualnosti* postaje okončana činjenica.

Ti slučajevi su u najvećoj meri neuobičajeni. Ipak, obavezno je da se polarna bića sretnu i ponekad oni prepoznaju jedno drugo. Ipak oni po pravilu ne prepoznaju blago koje predstavljaju jedno za drugo, niti veličanstven put, koji se otvara pred njima zbog njihovog susreta.

Čak i kada je nesvesna, uzajamna privlačnost polarnih bića je snažna zbog njihove androgene prirode, a kada je postanu svesni, ona je enormna. Tada *Generalni Zakon* interveniše i odmah postavlja zamku za njih. Zadivljeni svojom ljubavlju oni nesvesno dopuštaju da ih on uhvati u zamku i uvek, uz svoju sopstvenu volju i uz blagoslov Apsoluta III postaju ljubavnici ne vodeći računa o problemu, koji je ako ne nerešiv, onda sigurno težak za rešavanje.

Rekli smo više puta i to sada ponavljamo, da je polarnim bićima zajamčeno da se sretnu makar jedanput u svojim životima. Ali taj susret se odvija pod veoma različitim okolnostima, koje su precizno određene prirodom i teretom njihovog karmičkog bremena. To je *stari* teret, sa kojim su rođeni, koji se primenjuje na novi film, umnožen onim što su dva partnera akumulirala u svojim sadašnjim životima pre svog susreta.

Dakle, od trenutka kada se sretnu, padajući u zamku, koju je za njih postavio *Generalni Zakon*, polarna bića kreiraju novi zajednički karmički teret, koji se dodaje prethodnim. Oni deluju na taj način umesto da pokušaju da, putem ujedinjenog zajedničkog napora, progresivno likvidiraju stare terete, dok ne budu slobodni i sposobni da se ujedine zauvek u uslovima, koji su i predviđeni za zajednicu polarnih bića.

Ti uslovi su rigorozni i teški. *Za njih*, ako su zaista polarna bića, to je prelazak od *slobodne romanse* do *jedinstvene romanse*.

Ti uslovi variraju od slučaja do slučaja. U principu, željeni rezultat se dostiže samo posle teške bitke, zbog akumulirane težine trostrukih karmičkih tereta.

(2)

U domenu *slobodne romanse* partneri ne misle ozbiljno ni na šta drugo osim na svoju želju da budu ujedinjeni i sve drugo je podređeno toj imperativnoj želji, koja je intenzivirana voljom Apsoluta III. To je u toj meri tako, da, kada su jedan ili oboje već vezani u vreme svog susreta, oni to previđaju. Da bi umirili svoju savest u toj klasičnoj situaciji oni nalaze opravdanje u takozvanoj „velikoj ljubavi“.

Bilo da je formula *muž-žena-ljubavnik* bilo *žena-muž-ljubavnica*, ili oboje u isto vreme, rezultat je uvek isti: sa tom 'velikom ljubavlju' oni se ili upuštaju na put masovnog laganja, ili – što je još gore – ućutkuju sebe (dižu ruke od svega) u hladnom cinizmu. Ili, najzad, prekidaju veze koje ih spajaju sa njihovom porodicom, njihovim partnerom i njihovom decom, namećući nasilno svoju volju.

Sve te aktivnosti nepromenljivo vode do sporijeg ili bržeg iscrpljivanja originalne sile njihove Ljubavi. Posle laganja drugih, oni počinju da lažu same sebe.

Ljubav je Božanski izraz Isitne; uvod u laži narušava sreću ljubavnika. Njihova Ljubav im daje određeni kredit, ali taj kredit je kratkoročan. Medeni mesec traje samo jedan mesec!

m

Za polarna bića padanje u zamku predstavlja ekvivalent kapitulaciji svesti; sramna kapitulacija bez pokušaja da se suprotstave *Generalnom Zakonu*.

Čak i kada je par sastavljen od pravih polarnih bića, ako se ljubavnici ne drže uzvišenih uslova, koje Ljubav zahteva, jednom kada se kredit istroši, Ljubav nestaje.

Nastavak je dobro poznat: čovek iz toga izlazi izlomljenih parčića.

To je sudbina *slobodne romanse*, bilo da je krunisana brakom ili ne, i čak, ponavljamo, i u slučaju polarnih bića, ako težina njihove situacije izmakne.

To je iskustvo, koje nam Život nudi, ako imamo hrabrosti da sagledamo stvari kakve jesu. Klasična i moderna literatura na pružaju dokaz za to. Iz perspektive 'A' uticaja ta situacija je jednostavno suviše normalna. Sve se završava i čovek sebi kaže: 'Polarna bića? To je divno, ali, naravno, samo san sanjara!' I čovek zatrpava sebe u mulj.

Ipak, Ljubav polarnih bića je jedina realnost u životu. Oni mogu i treba da žrtvuju sve, da bi dostigli čistotu ujedinjenja i dostojanstvo stanja *Androgina*.

Ali moramo biti pažljivi: oni mogu da žrtvuju *sve što je njihovo*. Jer ako, ezoterično govoreći, čovek ima pravo da napravi žrtvu, on nema pravo da je *prihvati*. Žrtva, sa kojom smo saglasni, uklanja *karmu*, žrtva, koju prihvatamo, je umnožava.

U većini slučajeva put polarnih bića se ukršta bez ikakvog znaka pravog prepoznavanja. To može biti afera, koja je nešto prijatnija i nešto trajnija nego druge, ili čak 'nezaboravna', ali to je sve. To je zbog toga, što se svesno jedinstvo polarnih bića javlja samo kod onih koji su već dostigli određeni nivo spiritualne kulture. Za uobičajeni doživljaj ljudi, to pitanje se čak i ne postavlja. Pravila slobodne romanse se poklapaju sa svim njihovim potrebama: intelektualnim, moralnim i seksualnim.

Uzgred, čitalac mora da uoči da ovde ne donosimo nikakav sud. Jer, oni takođe daju svoj doprinos, ali na drugačiji način, unutar okvira *Generalnog Zakona*. Na taj način oni osiguravaju funkcionisanje druge i, preko nje, Prve kosmičke oktave. Oni će takođe imati svoju nagradu, ali posle eona zadovoljstva, čulnosti i patnje...

Ono što sledi se ne odnosi na *jednostavne (just)*. Ali ona polarna bića, koja prepoznaju jedno drugo, u principu u trenutku svog susreta, imaju vezane ruke i noge starom i novom karmom, koja je kreirana pre njihovog susreta i suviše često i posle njega.

To je bolna situacija. Jer to više nije pitanje afere, jer im se *Kraljevstvo Nebesko* približilo.

Tada, uz iznenađujuće buđenje svesnosti, svi tragovi njihove milenijumske prošlosti, koji žive u njima, prodrevši u najsitnije ćelije njihove kože, konvergiraju u fokus i iz tog fokusa se projektuju blještavi zraci kosmičke budućnosti koja se otvara pred njima i koja blede u sumračnom svetlu *Palerm* (Punoća).

Od samog trenutka njihovog susreta, odgovornost, koja i dalje leži na dvoje polarnih bića, je odgovornost bludnog sina, koji i dalje okleva pre nego što odluči da odustane od lutanja i vrati se kući svoga oca.

(5)

- Šta onda treba da radimo? kaže Vitez sam sebi. Gledao sam u njene oči i moj pogled je bio povučen u njihove neslućene dubine i video sam sve. A njen pogled, preplavljen nežnošću, čini da sav zadrhtim i ispunjava me neiskazivom radošću...
- Ali kako mogu biti siguran da je ona zaista Gospa mojih Snova? Ona za kojom sam čeznuo i koju sam tražio na svim stazama svoga Puta? Da li ću imati snage da se izborim sa sumnjom i verujem u savršenu, večnu sreću, koja će izbrisati sve moje iluzije?

Ovde ćemo se vratiti na *Zlatnu Knjigu* i tekst, koji je delimično citiran. To je ono što sledi:

Svaki čovek se rađa, noseći u sebi sliku svog polarnog bića.

Kako raste, ta slika raste u njemu;

Poprima oblik i ispunjava se životom i bojom.

Čovek toga nije svestan. A ipak, to je njegov Alter ego.

Gospa njegovih snova, njegova princeza vizije.

U potrazi za njome, on mora večno da ide.

U Njoj samo on će pronaći perfektan eho samoga sebe:

Najintimnijih, neizrazivih pokreta svoje duše,

Jer u njihovom ujedinjenju granica između Ja i Ti se briše.

*Jer ona je njegova Jedina, njegova legitimna Družica.
I Tišina će onda biti čuvar ponoće njihove Ljubavi.*

(*)

Polarnost dva bića je striktno determinisana polarnošću njihovih viših centara.

U polarnim *Individualnostima* polarnost viših emocionalnih centara izaziva i određuje polarnost njihovog seksualnog centra. Međutim, ovaj proces nije reverzibilan. Polarnost seksualnih centara u dva ljudska bića ne određuje polarnost čitavih njihovih bića i nije nužno indikator njihove polarnosti.

Seksualni centar, koji je atribut svakog živog bića, *obavezno* uključuje u sebe i motorni centar. Tako ni za ljudsku Ličnost, kao ni za životinje, polarnost T tela nije ekskluzivna i može biti nađena ponovo u određenom ograničenom broju slučajeva. To je zasnovano na formuli, da dva bića suprotnog pola zajedno poseduju dvanaest sektora za svoje motorne centre i da mi prirodno govorimo o kombinaciji u parovima:

$$\begin{array}{l} 12 \times 11 \\ = 66 \\ \times 2 \end{array}$$

Zaključak je da *spoljašnji čovek*, čija Ličnost nije potpuno razvijena, može u principu imati šezdeset šest žena seksualne polarnosti, od kojih šezdeset pet može biti njegova takozvana 'zakonita' ljubavnica, a samo jedna će biti njegova *Žena*, njegovo polarno Biće, Jedinstvena Gospa njegovih Snova.

Šezdeset pet tih slučajeva mogu pokrenuti *slobodnu romanu*; samo jedna od tih šezdeset šest može biti predmet *jedinstvene romanse*.

Jer pojedinačna polarnost ne postoji za T tela niti, naravno, za nerazvijenu Ličnost – ona se nalazi samo u *Individualnosti*.

Moramo primetiti da usled nestabilnosti nerazvijene Ličnosti slobodna romana u principu počinje zovom seksualnog centra. I zbog njene nestabilnosti, kada prođe medeni mesec i romana počinje da se menja.

Naravno, pod vlašću Apsoluta III, posle propasti prve romanse, postoji još šezdeset pet drugih mogućnosti. Tome moramo dodati još nekoliko veza, koje su 'aranžirani' brakovi u svojim bezbrojnim varijacijama, ali nisu deo slobodne romanse: oni pripadaju prostranoj oblasti prostitucije.

To je sentimentalni okvir laži, u kome se prostiru životi *spoljašnjih ljudi* i obeležavaju vreme. Budući da ne osećaju potrebu za time, oni ne mogu da razlikuju 'šezdeset šestu' mogućnost koja može biti njihovo spasenje.

(?)

Treba još da razmotrimo pitanje kriterijuma, preko kojih se *objektivno* može prepoznati nečije polarno biće ili se uveriti, da neko, ko tako izgleda, to zaista i jeste.

U toj analizi će nam pomoći ako se još jednom vratimo na dijagram Puta (strana 249), da bismo uveli neke dodatne ideje.

Taj dijagram uključuje četiri osnovna stepena, odvojena trima Pragovima. Pre prvog život se odvija pod vlašću 'A' uticaja, ali se strele iz domena 'B' uticaja projektuju u njega; ti *pozivi* su namenjeni onima, koji su sposobni da ih uhvate. U principu, 'život' koji se živi bez oživljujućeg i stalnog *Cilja* je izložen fizičkom i moralnom iscrpljivanju. Rečeno metaforičkim jezikom Tradicije, to je *dolina cveća, ali ispod svakog cveta leži sklupčana zmija*. U manje poetskim terminima, taj 'život' je definisan kao Pakao.

Moguće je zamisliti da, da Adam nije pao, tada bi umesto prvog i drugog Praga u stvari postojao samo jedan. U tom slučaju, prvi Prag bi ispunio ulogu koju danas ima drugi, otvaranja vrata direktno ka *Raju*, sa pogledom na treći Prag, vrata *Palerme*.

Međutim, *palo* čovečanstvo je sada ispod prvog Praga. I posle njegovog prelaska, tragalac je prinuđen da se i dalje uspinje *Stepeništem* pre nego što stigne do drugog Praga.

Moramo se setiti da zahtevi rada mogu da budu ispunjeni samo putem svesnog napora tragaoca i da to mora biti ostvareno *tokom života na zemlji*. To je *Čistilište*.

Tako, za palo čovečanstvo da bi dostiglo Raj je apsolutno obavezno da prođe kroz *Čistilište* i da to učini, *dok je dan, jer noć dolazi, kada nijedan čovek ne radi*. (John bu 4).

(8)

Veliki didaktički princip u *Znati-Kako* (Savoir-Faire) leži u činjenici da neko, ko želi da *uči*, mora početi da deluje kao da već poseduje to Znanje. Na primer, ne možemo naučiti da crtamo, a da ne počnemo da skiciramo, niti možemo naučiti da kucamo a da ne sednemo za mašinu i počnemo da kucamo.

To je odgovor Vitezu, koji pita: *Šta da činim?* To će mu pomoći da prepozna svoju Gospu objektivno bez rizika da će napraviti grešku. To podrazumeva *Krštenje Vatrom*.

(?)

Krštenje Vodom, krštenje pokajanja, je dato pre prvog Praga. To je osvećenje u *Nadi na Spasenje*.

Krštenje Vatrom, koje je konačni dokaz čistote, se daje pre *drugog Praga* i prethodi *drugom Rođenju*. To je krštenje Životom, osvećenje *Spasenja*, iako nije konačno, jer mogućnost drugog pada još nije isključena.

Krštenje Duhom se daje pre *trećeg Praga*; to je krštenje večnim Životom, osvećenje konačnog *Spasenja* Svetim Duhom, Utešitelja. Od te tačke pad više nije moguć.

(10)

Moramo zapamtiti da je svako ko pređe drugi Prag i nauči drugo Rođenje, slobodan od Apsoluta III. On tada ulazi u domen Apsoluta II i potpada pod autoritet zakona, koji vladaju drugom kosmičkom oktavom.

U skladu sa didaktičkim principom, koji je upravo opisan, onaj ko teži tome da dosegne drugi Prag i nađe se iza njega, mora se prisiliti da se ponaša *kao da ga je već prešao*.

Taj zakon se mora primeniti na sve delove njegovog rada na *Stepeništu*. Ali postoji jedan, koji je u tom smislu posebno važan.

Moć Apsoluta III nad *spoljašnjim čovekom* se vrši preko seksualnog centra u njegovim direktnim i indirektnim manifestacijama. Seksualna privlačnost i zadovoljstvo akta osiguravaju neophodnu reprodukciju, koja ispunjava interval između nota FA i MI druge kosmičke oktave. Sada, moramo zapamtiti da se unutar te oktave reprodukcija vrsta više ne odvija, tako da seksualni akt, kakav ga znamo na trećoj kosmičkoj oktavi, ne postoji.

Krštenje Vatrom ima dvostruko značenje: moralni test i objektivni efekat.

Dvoje ljubavnika, svesni svoje moguće integralne polarnosti, su pozvani da se odmah odreknu čuvstvene ljubavi. Oni to moraju učiniti svesno i u zajedničkom sporazumu, kultivirajući istovremeno Svetu vatru svoje Ljubavi, koja onda poprima oblik *plemenite Ljubavi*. Na taj način oni će sebe podešavati dok ne budu u harmoniji sa zakonom koji vlada seksualnim zakonom na drugoj kosmičkoj oktavi. Sa druge strane, Sveta vatra te Ljubavi će progresivno spaliti karmičke dugove. Na taj način, kaže Tradicija, *strana lica u filmu će biti eliminisana iz igre njihovog sopstvenog sporazuma*.

Okolnosti će se promeniti i prepreke ukloniti. Prošavši kroz test Vatre, dvoje ljubavnika će se pojaviti pred drugim Pragom pročišćeni i spremni da prime *Krštenje Vatrom*. Oni će se onda ujediniti zauvek u stalnoj svesti o svom *integralnom* i *nerazdvojivom* jedinstvu aktom drugog Rođenja, rođenjem *Individualnosti*.

Za to je neophodno izdržati test. To je teško, ali kočici su postavljeni visoko.

Ako pretpostavljena polarna bića padnu, to ili svedoči da nisu polarna, ili da nisu dovoljno zreli za takav podvig. Za njih će se u tom slučaju *Velika Šansa* pretvoriti u svakodnevno iskustvo samo malo bogatije u značenju i boji, nego ona pre i posle njega.

Posle odbijanja božanske ruke, ispružene ka njima da ih ujedini zauvek u Svetlosti i posle izvesnog vremena, oni možda mogu gorko žaliti zbog slabosti, koju su tada smatrali za snagu karaktera.

To je razlog zašto je napisano:

...znam tvoja dela, da nisi ni hladan ni vruć. Kamo sreće da si hladan ili vruć. 16 Ovako, zato što si mlak i nisi ni vruć ni hladan, izbljuvaću te iz svojih usta. 17 Zato što govoriš: bogat sam i obogatio sam se i ništa mi ne treba, a ne znaš da si bedan i kukavan i siromašan i slep i go. 18 Savetujem ti da kupiš od mene zlata žeženog u ognju - da se obogatiš, i bele haljine - da se obučeš i da se ne pokaže sramota tvoje golotinje, i masti - da pomažeš svoje oči, da vidiš. 19 Ja karam i kažnjavam sve koje volim; budi, dakle, revnistan i pokaj se. 20 Vidi, stojim na vratima i kucam; ako ko čuje moj glas i otvori vrata, ući ću k njemu i ješću s njim - i on sa mnom. 21 Onome koji pobeđuje daću da sedne sa mnom na moj presto, kao što i ja pobedih i sedoh sa svojim Ocem na njegov presto. 22 Ko ima uho neka čuje šta Duh govori crkvama.

(11)

Pitanje je jednostavno, znati šta da se sluša. Hrist nudi Zlato naspram plaćanja u našoj lažnoj valuti, koju On spaljuje u vatri. Drugim rečima:

VEČNO nasuprot PROLAZNOG

